Tactică și Strategie

Marcel Luca

MARCEL LUCA

TACTICĂ ȘI STRATEGIE

POVESTIRI SCIENCE FICTION

Marcel Luca s-a născut la 1 iulie 1946, la Ianova, județul Timiş. După studiile liceale a funcționat ca tehnician la Oficiul de Studii Pedologice şi Agrochimice Timişoara pînă în anul 1995, cînd devine editorialist la revista cu profil agricol „Anotimpuri”, pînă în anul 2005. În prezent este pensionar.

Este unul dintre membri de început ai cenaclului „H.G.Wells” din Timişoara (1969), al cărui secretar literar a fost între anii 1970-1978, fiind (împreună cu Cornel Secu) editorul primului fanzin tipărit din România, „Paradox” (nov. 1972). Debutează în Colecția „Povestiri ştiințifico-fantastice” nr. 382/1970. Publică proză, eseuri, recenzii şi bibliografii în „Paradox”, „Helion”, „Biblioteca Nova”, „Omicron”, „Amfiteatru”, „Vatra”, Almanahul „Anticipația”, Almanahul SF „Helion”, „Forum studențesc”, „Renaşterea bănățeană”, „Paralela 45″, „Timişoara”, „Orient latin”, „Jurnalul de Timiş”, „Telegraful” (Neamț), „Banatul”, „Romániai Magyar Szo”, „Luceafărul copiilor”, „Curierul național magazin”, „Atac de Banat”, „Anotimpuri”, „Drapelul roşu”, „Vestul”, „Ecologistul”, „Foaia bănățenilor”, „Alfa

Magazin (Arad), „Agricultura Banatului”. Proză SF în antologiile: „Alpha – O antologie a literaturii de anticipație romîneşti” (Ed. „Scrisul romînească”, Craiova, 1983), „Avertisment pentru liniştea planetei – o antologie de literatură de anticipație romînească” (Ed. „Albatros”, Bucureşti, 1985), „Robu, Cornel – Timpul este umbra noastră – o antologie a anticipației romaneşti” (Ed. „Dacia”, Cluj-Napoca, 1991), „La orizont această constelație” (Ed. „Albatros”, Bucureşti, 1990, „Anatomia unei secunde” (Ed. „Facla”, Timişoara, 1990).

Este distins cu numeroase premii la Convențiile naționale ale cenaclurilor SF, de ziarul „Scînteia tineretului”, cu „Premio Europa” pentru scenariu b.d. (ilustrații Sandu Florea), la Stresa, Italia, 1980.

Este întemeietorul „Fundației Europene, Fictive şi Aeriene Marcel Luca şi ciracii lui”, care de aproape două decenii este prezentă la toate manifestările festive ale sefiştilor timişoreni precum Trăznălioanele şi Revelioanele SF.

Volume publicate: „Vreau să fiu cosmonaut”, versuri (Ed. „Sport-turism”, Bucureşti, 1973), „Tică automobilist”, versuri (Ed. „Sport-turism”, Bucureşti, 1975), „Tactică şi strategie”, povestiri SF (Ed. „Marineasa”, Timişoara,1998 şi pe site-ul clubului H.G. Wells), „Ghin a lu’ Lunghin şi dilemele Tranziției”, poezii în grai bănățean (Ed. „Marineasa”, Timişoara, 1998 şi pe site-ul Bibliotecii Județene Timiş), „Fascinația calendarului – Jurnal eclectic”, eseuri jurnalistice (Ed. „Marineasa”, 2000), „Coctail

cvasisatiric în stihuri şi proză” (Ed. „Marineasa”, 2000), „Panoptic al comunelor bănățene din perspectivă pedologică”, în colab. cu Dorin Țărău, lucrare ştiințifică (Ed. „Marineasa”, 2002 şi, secvențial, pe Internet).

CUPRINS

TACTICĂ ŞI STRATEGIE 7
MESAGERUL 18
„CAROLINE PROJECT” 21
BROAMBZA, OMUL CAVERNELOR 35
LACUL PĂSĂRII WANDOO 38
SFÂRŞITUL PLANETEI ZOSTER 52
DRESORUL DE BRYGI 55
LIMITELE MAGIEI 62
SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES 65
GHICITORUL ÎN TAROT 94
PLANETA FĂRĂ PTERODACTILI 97
CHINTA ROIALĂ 108
EXPLOZIA CLIPEI 111
CONTACT EŞUAT 117
ULTIMUL ZÂMBET AL JUANITEI 123
REPORTAJ DESPRE UN FAPT DIVERS 126
EROAREA 136
VĂ PLAC MUTANŢII? 141
ELLA 156
NUMĂRUL MAGIC 161
ENIGMA DIN STRADA POPICĂRIEI 166
IMPOSIBILA REVEDERE 169
PATA ALBĂ 175
ULTIMUL CUVÂNT 180
ŞI DACĂ UNDEVA, ÎN UNIVERS, CRESC CACTUŞI? 185
CÂND NU VOR FI GÂNDACI DE COLORADO 189
VITAMINĂ PENTRU IMAGINAŢIE (PATRU PASTILE S.F.) 194
NELINIŞTILE COLONELULUI MĂLUREANU 198

TACTICĂ ŞI STRATEGIE

Forța Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora (convențională): 0

Comandantul Dyrn, şeful celei mai redutabile unități de luptă a Federației, se afla într-o dilemă pe care, de altfel, o prevăzuse încă din momentul în care primise ordinul de a supraveghea, îndeaproape, activitatea inamicului potențial. Acesta din urmă, numit convențional Ținta „Q", îşi etala amenințător carcasa romboedrică pe miile de monitoare ale navei federale cu o claritate ce invedera distanța incredibil de mică, de numai o mie cinci sute de milioane de kilometri, la care se afla. În jurul mesei ovale din sala de operațiuni, în picioare, ofițerii din statul major al comendantului Dyrn îşi ascultau cu maximă atenție şeful care le expunea concluziile desprinse din analiza pe care tocmai o efectuase:

— Domnilor, din punct de vedere academic, teoretic, soarta noastră, ca şi a inamicului, desigur, este pecetluită! Fără să mai intru în amănunte, vă reamintesc faptul că premisele care, potrivit doctrinei militare naționale, stau la baza unui conflict direct, nemijlocit, între forța noastră de şoc şi cea a Imperiului, au fost, în mod regretabil, realizate...

Potrivit preceptelor noastre politico-militare - şi analiştii noştri susțin că acestea sunt însuşite întru totul şi de adversar -, maşini de război de puterea celei în care ne aflăm au un scop eminamente defensiv, prezența lor dincolo de frontierele recunoscute însemnând o provocare insuportabilă pentru adversar. Deplasarea, poate întâmplătoare, a imperialilor în direcția sistemului planetar al stelei Hecube, a fost interpretată de factorii de decizie ai Federației ca o intenție de a ne pune în fața unui fapt împlinit, prin luarea în stăpânire a acestui teritoriu periferic, situație în care, pe baza principiului reciprocității, am fost siliți să întreprindem o acțiune similară...

Forța Imperială de Şoc „Alpha" Ora: 0:06

Excelența Sa generalul-baron Pancratius, membru al Casei Militare Imperiale, continua să-l agaseze pe bătrânul comandor Knapp, şeful Forței Imperiale de Şoc „Alpha", în timp ce-şi sorbea plescăind băutura uşor alcoolizată:

— Dumneata, comandorule, eşti militar de profesie. Buuun! Eşti căpitanul navei. E limpede! Iar eu, eu sunt aici un fel de terchea-berchea, care, în numele Împăratului, trebuie să-ți sfințesc ordinele...

— Domnule general! ripostă întunecat Knapp.

— Nici-un „domnule general"! Ştiu foarte bine că mă considerați cu toții un general de operetă. Poate că asta şi sunt! Numai că eu, cu toate că am ceva peste vârsta dumitale, dracu' ştie de ce, dar n-am nici un

chef să crăp la ordinul unor computere, fie ele chiar mai înțelepte decât Majestatea Sa... Comandorul îşi ridică pe jumătate silueta prelungă din fotoliu şi-şi plecă în semn de respect capul încărunțit.

— Domnule baron, zise el, sunt dezolat, dar principiile moderne ale ştiinței militare, ale strategiei însuşite de Guvernul Majestății Sale, nu ne oferă nici o altă soluție în împrejurările de față.

— De ce, mă rog? întrebă cu falsă naivitate baronul, sorbindu-şi ultima picătură din pahar. De ce nu ne-am retrage, încetişor, îndărăt? În fond, nici nu ne propusesem să ajungem până aici!... Comandorul, pocnindu-şi degetele uscățive, aruncă o privire piezişă spre imaginea piramidală a Țintei „W" federale, care plutea amenințătoare în centrul ecranului din fața sa şi încercă să se facă înțeles:

— Nici noi, nici ei, nu ne putem retrage, Excelență! Fiecare ştim că aceasta ar însemna, pentru cel ce rămâne, câştigarea unui avanpost care, fortificat prin utilizarea resurselor de materii prime locale, poate deveni o nouă frontieră, mai inexpugnabilă, mai îndepărtată ca ipotetic teatru de bătălie de teritoriul național şi putând astfel trezi apetitul pentru un atac prin surprindere...

Din mesajul adresat Națiunii Federale de către Preşedinte Ora: 0:11

„Escaladarea practicată de Imperiu cu o consecvență criminală a adus statele noastre în pragul

confruntării iminente. Două unități strategice de şoc se află, în acest moment, față în față, mult prea aproape pentru a se mai putea desprinde. Conştient de situația gravă în care se află pacea Universului civilizat, am utilizat Telefonul Hiperspațial, intrând în legătură directă cu Primul Ministru al Guvernului Imperial...”

Din mesajul adresat popoarelor Imperiului de către Primul Ministru al Guvernului Majestății Sale Ora: 0:18

„...I-am declarat Preşedintelui că, în circumstanțele actuale, ne este imposibil să ne retragem, un asemenea gest echivalând cu recunoaşterea unei inexistente slăbiciuni...”

Forța Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:20

Înconjurat de ofițerii săi, zvelți şi taciturni ca şi el, comandantul Dyrn implementa la simulatorul de jocuri de război programul care concentra ultimele informații culese de unitățile de cercetare. . Să decelăm împreună, domnilor, noile elemente care ar putea modifica opțiunile noastre tactice în aria operativă... Sistemul planetar al stelei Hecube se desfăşura modest pe harta holografică. În jurul astrului se roteau două planete mijlocii, Deiphobus şi Creusa, iar dincolo de ele o centură firavă de asteroizi, între care doar unul, Antiphus, un bloc de stâncă stearpă cu diametrul unghiular de vreo opt sute de kilometri avea o oarecare

semnificație. Iar în extremități, pluteau cele două arsenale autonome, mobile şi inteligente, trezorerii ale unor fantastice surse de enrgie, monstruoase cazemate ale spațiului, rodul geniului, eforturilor şi mândriei a două superputeri galactice...

Forța Imperială de Şoc „Alpha" Ora: 0:24

Plimbându-şi nasul mare, coroiat, pe deasupra paharului, pentru a nu-i scăpa nimic din buchetul băuturii verzui, generalul-baron Pancratius privea cu ochi critici manevrele comandorului Knapp la simulator.

— Ah, aceste Kriegspiele! bombăni el. Mi-erau nesuferite şi la Academia de Război... Celălalt nu păru să-l audă. Studia concentrat harta pe care erau vizualizate traiectoriile vectorilor purtători de energie anihilantă, în dinamica previzibilă a unui atac prin surprindere asupra Țintei „W". În cele din urmă oftă descurajat şi întoarse capul pleşuv spre baron.

— N-avem nici o şansă, Excelență! Am putea, eventual, bene-ficia de satisfacția de a-i vedea pulverizându-se, dar n-am putea savura evenimentul mai mult de nouăzeci - o sută de secunde înainte de a fi, la rându-ne, loviți... Baronul dădu peste cap ultimul deget de băutură şi, cu paharul gol în mână, se apropie de harta care părea că-şi trăieşte viața sa proprie în mişcarea lentă, aparent contradictorie, a corpurilor cereşti ce o alcătuiau.

— Deci ne batem şi pierim nu pentru rudimentul ăsta de sistem planetar, ci pentru a satisface şi împlini întocmai axiomele stabilite de strategii noştri de cabinet, grefaţi pe computerele Ministerului de Război!

— Nu se poate altfel, domnule general! Şi adversarii noştri gândesc la fel... Baronul nu-i răspunse. Îşi aşează mohorât paharul gol pe o consolă laterală şi-i luă comandorului din mână bagheta delicată de activare, fixându-i la întâmplare capătul pe silueta efemeră a lui Deiphobus. Pe monitorul principal începură să se înşiruie, indiferente, datele ce rezumau principalele caracteristici ale planetei: diametrul ecuatorial, durata rotaţiei, volumul, densitatea, masa, acceleraţia gravitaţională la suprafaţă... Generalul-baron Pancratius deplasă bagheta în dreptul următoarei planete, albastra Creusa. Ecranul monitorului recupera cu hărnicie informaţiile, mereu reînoite, stocate în circuitele memoriei computerelor de investigare: diametrul ecuatorial, durata rotaţiei, magnitudinea, albedoul, componentele de bază ale atmosferei, iar în cele din urmă, menţiunea - activitate radio: INTENS? (origine artificială)...

— Ei, ce spui, comandorule?! Ce poate să însemne asta? Cel întrebat examină concentrat valorile care exprimau noua situaţie, ceru confirmarea funcţionării ireproşabile a analizoarelor spectrale multi-canal, apoi răspunse:

— Creusa este locuită! Însă, e limpede, băştinaşii sunt nişte primitivi, aflaţi abia la începutul erei tehnologice...

Din Declarația Solemnă a Guvernului Imperial Ora: 0:31

„Conştient de răspunderile ce-i incumbă în calitate de putere civilizatoare, Imperiul ia sub înalta sa protecție populația planetei Creusa, asumându-şi din acest moment toate obligațiile şi drepturile ce decurg din acest act, conform normelor recunoscute ale Dreptului Intergalactic...” Din Declarația televizată adresată Națiunii Federale de către Preşedinte Ora: 0:35

„În consens deplin cu principiile democratice care, conform Constituției, stau la baza politicii noastre intergalactice, declarăm nul şi neavenit actul unilateral, abuziv, de luare în posesiune a planetei Creusa de către imperiali. Pentru a demonstra hotărârea noastră fermă de a ne opune în mod activ tendințelor hegemoniste, precum şi capacitatea de a răspunde forței prin forță, am ordonat distrugerea demonstrativă a asteroidului Antiphus!...”

Forța Intergalactică de descurajare nr. 1 Ora: 0:38

Instalat în fotoliul de luptă, comandantul Dyrn, secondat de principalii săi colaboratori, aştepta, fără a lăsa să se întrevadă cea mai mică emoție, rezultatul salvei ordonate. În fața lui, planetoidul stingher părea înlănțuit în caroiajele roşii şi verzi care îl încadrau în vizoarele lansatorului hiperspațial.

— Reconversiune temporal-materială a vectorului în punctul prevăzut! se auzi din difuzoare vocea şuierată a şefului artileriei. Simultan cu cifrele numărătorii inverse ce se succedau alerte pe monitoare, se făcu auzită şi vocea melodioasă, feminină, a computerului: „Nouă, opt, şapte... zero. Țintă lovită!" O străfulgerare de o clipă, înlocuită apoi de o pată lăptoasă, a cărei luminiscență scădea pe măsură ce, în expansiunea sa, norul de mici fragmente de rocă, gaze şi cristale de gheață se disipa cu repeziciune în spațiu. Antiphus nu mai exista... Forța Imperială de Şoc „Alpha" Ora: 0:43

— Observați, Excelență, că inamicul, exprimându-ne în termenii jocului de şah, a făcut prima mutare, adoptând tactica „pământului pârjolit"!

— Înțeleg atunci, comandorule, că noi urmează să capturăm piesa următoare...

— Exact, domnule baron! Deiphobus!...

Forța intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:51

Cu tonul profesoral pe care îl aborda întotdeauna în momentele de tensiune, comandantul Dyrn se adresă ofițerilor din statul său major:

— Este evident pentru oricine, domnilor, că descoperirea acestui sistem planetar periferic a adus o atingere serioasă echilibrului strategic inițial. Pentru recuperarea acestuia se impun, în mod logic, un număr restrâns de soluții menite să asigure succesul prin păstrarea, cu orice preț, a inițiativei tactice.

Analiza situației rezultate din distrugerea asteroidului Deiphobus de către imperiali, întreprinsă potrivit exigențelor schițate mai înainte, a determinat în mod firesc obiectivul asupra căruia ne vom concentra acum atenția: planeta Creusa! În consecință, domnilor, poftiți la posturile dumneavoastră de luptă!...

Forța Imperială de Şoc „Alpha" Ora: 0:59

În timp ce privea imaginea Creusei aflate în plină dezintegrare, cu paharul aproape gol în mâna-i uşor tremurătoare, baronul Pancratius îi spuse, cu tristețe nedisimulată, generalului Knapp:

— Vezi, comandorule... Ai zice că e posibilă şi o predestinare onomastică! În mitologia greacă există un episod care relatează despre noaptea incendierii Troiei, noapte în care au pierit Antiphus, Deiphobus şi Creusa, copiii Hecubei, soția regelui Priam... Nu ți se pare ciudată asemănarea cu evenimentele la care participăm? Comandorul Knapp se întoarse surprins spre baron şi răspunse oarecum stânjenit:

— Eu sunt un soldat de profesie, Excelență. Timpul nu mi-a îngăduit să am şi preocupări culturale, umaniste... Dar, dacă îmi îngăduiți, v-aş întreba: ce s-a întâmplat cu Hecube?

— A căzut în mâna lui Odysseus ca pradă de război, apoi, mai târziu, şi-a găsit moartea în valurile mării... Comandorul Knapp meditã câteva clipe, după care păru că-şi regăseşte echilibrul său dintotdeauna, de soldat, pentru că exclamă aproape triumfător:

— Evoluția operațiunilor militare în curs impune, Excelență, soluții tactice care modifică oarecum sfârşitul legendei dumnea-voastră. Hecube, de astă dată, va pieri împreună cu copiii săi!

— Vrei să spui că urmează, acum, distrugerea astrului?!

— Exact, domnule baron! De altfel, nici nu mai are pentru cine străluci şi, în felul acesta, s-ar putea elimina însuşi fondul diferendului. Echilibrul strategic ar fi refăcut prin revenirea la ceea ce se numeşte „statu-quo ante bellum”... Baronul goli dintr-o singură înghițitură conținutul recipientului veşnic la îndemână şi strigă cu iritare în glas:

— Ah, tactica şi strategia asta!

— Excelență! exclamă neliniştit comandorul Knapp.

— Bine, bine... Să admirăm atunci cum piere o stea, dacă aşa o cer regulile jocului!”

Din cuvântarea rostită un an mai târziu, la deschiderea cursurilor Academiei Federale de Război, de către noul decan, generalul comandant şef de armadă spațială Dyrn

„...Vă veți însuşi totodată, domnilor, noile concepte care fundamentează doctrina noastră militară, în lumina ultimelor cuceriri ale artei militare contemporane. Între acestea prevalează, desigur, conceptul potrivit căruia principalul scop strategic îl constituie păstrarea intactă a potențialului nostru ofensiv. Printre mijloacele tactice, domnilor studenți, care pot satisface acest scop, distingem, pe de o parte,

tactica evitării confruntării directe, nemijlocite, cu inamicul, iar pe de altă parte, tactica distrugerii totale a corpurilor materiale semnificative din teatrul de război considerat... În lumina acestor cuceriri ale ştiinţei militare, în viitor s-ar putea lua în considerare nimicirea preventivă a tuturor sistemelor stelare periferice, pentru a pune între noi şi inamicul potenţial un spaţiu de manevră pustiu, cunoscut din vechime sub termenul de „ţară a nimănui”...

O ştire difuzată de Agenţia Intergalpress

„Din surse apropiate Casei Militare Imperiale, se relatează faptul că generalul-baron Pancratius, fost împuternicit al Majestăţii Sale pe lângă generalul Knapp, comandorul Forţei Imperiale de Şoc „Alpha” în timpul incidentului din zona Hecube, a fost, se pare, discret desărcinat din toate funcţiile, impunându-i-se totodată şi domiciliu forţat la una din reşedinţele sale. Se crede că aceste măsuri au fost instituite ca urmare a iritării trezite la Curte de obstinaţia cu care baronul Pancratius s-a cramponat în a adăuga la titlurile sale nobiliare şi pe cel de ULTIM SUPRAVIEŢUITOR AL PLANETEI CREUSA...”

MESAGERUL

Uriaşa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spațiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva la periferia galaxiei, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea ca o oază a vieții în mijlocul dezolantului deşert intergalactic. Închişi în carapacea de metal, supraviețuitorii Marelui Cataclism aşteptau răbdători ca succesiunea generațiilor să le redea vigoarea trupurilor ofilite şi voința unei noi renaşteri. În clipa când alarma aparatelor de veghe vesti apropierea rachetei minuscule, sufletul drimfilor se umplu de bucurie şi speranță. Sperau că aceasta ar putea fi mesagerul unei alte civilizații capabile să le ofere şansa existenței viitoare. Yoo conectă o baterie de fluxuri sinergice şi tractă, cu atenție, micuța navă la prizele debarcaderului principal. Miile de drimfi urmăreau cu emoție cercetarea pe care o efectuau, cu precauție, roboții exteriori. Sistemul de declanşare al unei trape de acces fu desluşit cu uşurință şi Yoo, conducătorul, dădu dezlegare cercetaşilor să pătrundă în interior. În cochiliile lor, drimfii înregistrau descumpăniți imaginile unor maşini fără viață, în care panouri legate prin cabluri multicolore şi mecanisme ciudate luceau stins sub ochiul palpatoarelor telepatice. Yoo gândi către ceilalți: „Nu vă pierdeți cumpătul! Vom afla de

unde vine...", iar roboții înregistrară aproape instantaneu prezența unei embleme metalice pe care erau imprimate siluetele a două ființe bipede, deasupra unei hărți stelare. Uluiți, nesățioşi, cercetau cu toții însemnele venite de departe şi, treptat, în vălmăşagul de mesaje telepatice, Aaiy, urmaşul lui Yoo, un copil aproape, se făcu întâiul înțeles, gândind pentru toți cu nestăvilită bucurie: „Mesagerul vieții ne vine de pe planeta a treia a stelei galbene! Nu suntem singuri! Nu mai suntem!..." Din micul compartiment în care pătrunseseră, roboții nu puteau răzbate mai departe. Mai bine de jumătate din corpul navei străine părea un bloc compact, monolitic, fără fisuri, fără conexiuni la motoarele de mult timp nefolosite sau la compartimentul frontal al aparaturii de navigație. Şi tot Aaiy fu acela care dădu viață gândului bănuit de toți drimfii: „Racheta aceasta transportă adevăratul mesaj într-o cuirasă care-i asigură existența în timp şi spațiu... Datoria noastră este să-i aflăm conținutul!" Un murmur stăruitor de gânduri aprobatoare îl hotărârâ pe Yoo, conducătorul, să pregătească detaşarea şi introducerea în interiorul navei lor a misteriosului cilindru. În cele din urmă, în vasta încăpere a Ceremoniilor Esențiale, miile de cochilii de toate culorile ale poporului drimfilor înconjurară, plutind, platforma ce susținea greoiul conteiner sosit de departe. Un semnal scurt şi doi roboți începură secționarea blindajului oval. În timp ce plasma muşca anevoie din carnea oțelului necunoscut, Yoo-conducătorul le inducea în gând celorlalți, cu emoție şi

dăruire, înălțătorul Imn al Înțelepciunii Universale: „Rațiunea triumfă! Peste genuri, punți între lumi făureşte...” Când cedă şi betonul extradur aflat sub straturile de aliaje metalice, în numai câteva clipe, în timp ce doar Aaiy mai gândea stingher şi fals referenul Imnului, drimfii înțeleseră ce se află în pântecul enigmaticului mesager. Înțeleseră şi apoi încetară de a mai fi, cu trupurile prefăcute în gelatină tremurătoare sub cochiliile lor colorate, loviți crunt de radiațiile de care încercaseră zadarnic să se apere fugind tocmai din centrul galaxiei şi născocind noi şi noi filtre antiradiante. Uriaşa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spațiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea închizând în interiorul ei, pentru o veşnicie poate, câteva tone de deşeuri radio-active ale ființelor bipede de pe planeta a treia a stelei galbene.

„CAROLINE PROJECT”

„Şi iată încă una din multele întâmplări ciudate din categoria celor descrise până acum. Ea a fost consemnată cu multă concizie, dar mai ales cu neşovăitoarea convingere a martorului ocular, de către călugărul Pedro Callego în raportul său informativ adresat Curiei papale, în timpul pontificatului lui Paul al III-lea Farnese. În principal, el descrie peripețiile expediției lui Hernando de Soto, continuată după moartea acestuia de către Luis Moscoso de Alvarado, o expediție care, desfăşurată fiind între 1539 şi 1543, constituie prima explorare cuprinzătoare a zonei meridionale a actualelor State Unite. După întoarcerea în „Noua Spanie”, din care pleacă apoi spre Cuba, unde stă mai bine de un an, părintele Callego relatează cum, îmbarcându-se la sfârşitul lunii martie 1545 pe galionul „Santa Maria del Pilar” cu destinația Europa, o violentă furtună, iscată din senin, la numai două zile de la plecare, a purtat vasul câteva sute de leghe nord-vest de insula Espa?ola. În seara zilei de 29 martie, la câteva ceasuri după ce furia vântului se domolise, aproape imediat după ce luaseră noul curs pentru corectarea derivei, marinarul de veghe pe gabia arborelui principal vesti apariția unei lumini galbene, pâlpâitoare, undeva în prova navei. Urcat degrabă pe punte, căpitanul don Miguel de Vallejo hotărî în cele

din urmă continuarea drumului, în pofida nemulțumirii evidente a echipajului, reacție firească pentru vremurile acelea când în mințile oamenilor apele nesfârşite ale oceanului erau populate de animale fabuloase, înfricoşătoare. Ajunşi, totuşi, la locul cu pricina, au pescuit din apele încă frământate de hulă o ciudată făptură omenească agățată de un fel de geamandură prevăzută cu un felinar uimitor, în interiorul căruia se rotea, fără zăbavă, un ochi luminos. Omul cules dintre valuri trăia, dar părea să fie pe moarte. Îmbrăcămintea sa trezi nespusă uimire în rândul marinarilor: era albă-strălucitoare şi nu părea să fie o țesătură obişnuită, căci, cu toată moliciunea ei, avea ceva din luciul şi rezistența unei folii metalice. Apoi, era croită dintr-o singură bucată ce se despica doar între gât şi pântec, de-a lungul a două rânduri de dinți de argint, iar pieptul, în partea stângă, era împodobit cu un text ciudat, fără sens, chiar dacă literele din care era alcătuit păreau să semene cu cele din alfabetul latin. Pe brațe, necunoscutul purta brățări ce susțineau boluri luminoase de sticlă în care felurite semne verzui apăreau şi dispăreau în fiecare clipă. Căpitanul porunci să fie transportat în cabina sa, unde zile în şir, împreună cu călugărul Callego, a încercat să-l aducă în simțiri pentru a rosti măcar câteva cuvinte, care poate i-ar fi făcut să înțeleagă cine este, de unde vine, din ce seminție se trage... Toate străduințele au fost zadarnice, căci omul muri în cele din urmă. A fost dezbrăcat şi cusut într-un sac de cânepă şi, după o scurtă rugăciune, fu lăsat să

alunece, potrivit obiceiului marinăresc, pe o scândură înclinată, înspre adâncurile Atlanticului. Peste trei săptămâni, „Santa Maria del Pilar" ancora la San-lúcar de Barrameda. Veşmintele necunoscutului pescuit în ocean, precum şi uimitorul felinar care continua să-şi rotească ochiul gălbui, fără odihnă, închise de-acum într-o ladă ferecată şi sigilată, plutiră în sus pe Guadalquivir spre Sevilla, unde poposiră în beciurile Sfântului Oficiu. Acolo au şi fost îngropate în cele din urmă, din ordinul Marelui Inchizitor, după ce cercetarea împrejurărilor în care fuseseră găsite a luat sfârşit, iar căpitanul don Miguel de Vallejo, cu mare greutate, a reuşit să se disculpe pentru faptul că organizase o „înmormântare creştinească" unei ființe care, dacă nu era un demon azvârlit din ceruri, era cu certitudine un păgân, un eretic din adâncurile ținuturilor ce, „in Anno Domini" 1545, erau încă nesupuse Majestății Sale Prea Catolice. Cât despre copia înscrisului misterios, ea a fost ştearsă din toate procesele verbale, căci fără nici o îndoială, acesta era un text magic, inspirat de însuşi în veci blestematul Belzebut..."

James Barrett sfârşi de citit textul atât de familiar, o dată ce-i era el însuşi autorul, uimit însă din cale-afară să-l regăsească xerografiat pe o hârtie purtând în colțul din stânga sus sintagma Strict confidențial, deasupra antetului unuia din serviciile cele mai discrete ale Departamentului Apărării.

— Mărturisesc, domnule Stimson, că nu înțeleg...

— E firesc să fiți contrariat, interveni repede bărbatul lung şi slab, aflat în fotoliul din dreapta măsuței joase, rotunde, pe care se aflau paharele cu benedictină. Vedeți, dumneavoastră sunteți un scriitor şi un om de ştiință cunoscut... S-ar fi cuvenit, desigur, să vă fi solicitat o întrevedere conform uzanțelor noastre, hmm... mondene, stabilind telefonic o întâlnire pentru un dejun de afaceri la unul din restaurantele din oraş... Barrett zâmbi:

— Dar cum, uneori, afacerile dumneavoastră sunt... strict confidențiale...

— Exact! Confidențiale şi foarte, foarte presante! Stimson îşi pipăi ochelarii cu rame de aur, subțiri, rotunzi, apăsându-i la rădăcina nasului voluminos şi puternic şi continuă, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— În baza informațiilor culese despre dumneavoastră - ce să-i faci, este o formalitate curentă şi necesară într-o activitate ca a noastră... - s-a ajuns la concluzia că sunteți un cetățean loial, un bun american, fapt care ne-a determinat...

— O clipă! James Barrett zâmbi larg şi în ochii săi albaştri undui o sclipire malițioasă. Sunt, fără îndoială, un bun cetățean american, doar în măsura în care nu apreciați loialitatea cuiva după criteriile, cândva la modă, ale lui MacCarthy... Dacă tot mi-ați scotocit prin existență, ştiți, desigur, care a fost atitudinea mea față de hecatomba din Vietnam şi că, astăzi, nu-mi economisesc muniția când e vorba de a critica Administrația pentru lipsa de voință şi sinceritate în problemele dezarmării nucleare...

Stimson îl privea de după lentilele ochelarilor săi cu atenție politicoasă, curtenitoare chiar, dar o anumită nervozitate i se putea ghici după felul în care stinse țigara abia începută, întrerupându-l:

— Noi ne preocupăm de asigurarea apărării naționale a Statelor Unite, pe care o privim ca o misiune permanentă, neconjuncturală, deci şi criteriile noastre referitoare la conținutul noțiunii de loialitate nu pot coincide cu cele ale unor oameni ce apar şi dispar meteoric pe firmamentul vieții noastre politice!... Pe fața smeadă, frumoasă, a celuilalt, se accentuă grimasa de scepticism, pe care însă înaltul funcționar o ignoră cu diplomație:

— Încă un pahar?... Ei bine, vă solicităm colaborarea, domnule Barrett, într-o problemă de al cărei caracter ultrasecret vă veți da seama de îndată. Pentru început, aş dori să-mi spuneți dacă ați putut citi cu ochii dumneavoastră raportul original al acestui călugăr, Pedro Callego.

— Da, l-am văzut în timpul călătoriei de documentare efectuate acum trei ani la Biblioteca Vaticanului. Pe nesimțite, vocea lui Stimson căpăta accente metalice, iar scriitorul avea senzația tot mai neplăcută că e supus unui interogatoriu:

— Ați ştiut de existența lui din vreo sursă oarecare? A mai fost citat sau rezumat de altcineva până acum?

— ...Nu! În mod sigur, nu! Documentarea am făcut-o ca trimis al Universității Princeton, în vederea realizării unui studiu privind anvergura penetrării spaniole la nord de Rio Grande... Manuscrisul l-am

găsit întâmplător, era sigilat, de unde deduc că nu fusese citit de nimeni până la mine. Stimson se întoarse într-o parte şi luă în mână o filă albăstrie de pe biroul aflat în spatele său, căută din ochi un pasaj, apoi întrebă:

— E vorba de manuscrisul MW-846.283?

— Nu mai țin minte, s-ar putea... Am însă un fişier, pe computer, unde e notat cu siguranță, aşa că am să vă pot comunica dacă aceasta e cota de evidență.

— Nu! Nu e necesar, ştim că e exactă. Funcționarul umplu încă o dată paharele prelungi de cristal, sorbi cu precauție şi continuă:

— Domnule Barrett, conduc de un număr de ani activitatea de protejare a celui mai mare proiect în domeniul apărării din câte au existat până acum: Caroline Project! Nu există nici o altă tentativă umană similară. Realizarea lui va însemna asigurarea unei securități naționale ab-so-lu-te! Posibilitatea de a fi atacați cu arme convenționale, chimice, bacteriologice, geofizice sau nucleare va fi, practic, exclusă! Din momentul în care Proiectul Caroline va fi finalizat, vom fi primii care vom cere dezarmarea generală şi totală, fără nici un fel de reticențe... James Barrett îşi încrucişă picioarele şi-şi aprinse o țigară, vădit neimpresionat, îngăduindu-şi chiar un zâmbet aproape batjocoritor:

— Cred, o dată ce acoperiți proiectul ăsta cu atâta grijă, că este vorba de o super-supra-armă care va elimina în mod firesc tot ce cunoaştem până acum în materie, aşa cum arma de foc a eliminat măciuca!

Sunteți probabil pe cale să născociți o măciucă superlativă, capabilă să strivească nu numai țeasta umanității, cum e posibil în prezent, ci întreg universul...

— Ei, nu-i chiar aşa! Poate nu m-ați înțeles, poate nu trebuia să vă fac, totuşi, cunoscută importanța problemei în discuție.

— Mă socotiți, acum, mai puțin loial?

— O, nu! De altfel, loial-neloial, de-acum sunteți vârât în această afacere. Dacă nu colaborați, vă mărturisesc, iată, cu toată sinceritatea, veți dispărea pur şi simplu. Nu putem îngădui ca miliarde de dolari să se ducă pe apa sâmbetei sau ca o prioritate strategică fantastică să fie anulată de dragul frământărilor sufleteşti ale unui individ! Mă înțelegeți?

— Perfect, domnule Stimson.

— O.K.! Există premise ca secretul atât de bine păstrat până acum să fie deconspirat sau, la fel de grav, să fie intuit. Manuscrisul de care v-ați folosit, rezumându-l, este o cheie şi, atunci când analiştii serviciilor noastre au aflat de el citindu-vă cartea... Celălalt îl întrerupse mirat:

— E adevărat, aşadar, că citiți toți munții ăştia de cărți de anticipație, de science fiction?!

— Evident! Idei dintre cele mai fantastice, examinate cu seriozitate şi competență, se pot dovedi materializabile. Cum eram pe cale să vă spun, manuscrisul inițial, de bază, a dispărut! Agentului nostru trimis imediat să-l sustragă i-a fost imposibil să-l găsească.

— S-ar fi putut rătăci! Într-o bibliotecă atât de vastă cum e cea de la Vatican, e imposibil să mai fie regăsit un manuscris rătăcit, altfel decât cu totul întâmplător. Pus din greşeală în alt loc decât cel indicat de catalogul sistematic, n-ai cum să-l mai identifici...

— Mda... să admitem. Dar dacă a fost sustras? Sau, admițând că e rătăcit doar, dacă va fi regăsit în următorii doi-trei ani de exact cine nu trebuie să-l cunoască? În fine... Vă informez că, aproape imediat după apariție, cartea dumneavoastră a început să fie vânată pretutindeni de oamenii noştri, în încercarea de a recupera toată ediția. Va trebui să ne predați chiar şi volumele pe care le mai aveți pe acasă, fişele de documentare, manuscrisul, într-un cuvânt, totul!

— Ia te uită! Şi editorul meu care mă felicita mai zilele trecute pentru epuizarea integrală a tirajului şi-mi făgăduia chiar o nouă... Stimson zâmbi:

— Vor apărea câte ediții doriți, cu o mică omisiune: paginile 411-412! Dar să revenim la oile noastre, de fapt la principala dumneavoastră misiune. James Barrett se foi enervat în fotoliul său:

— Observ că m-ați înrolat deja, fără a-mi cere consimțământul. Nu m-ar mira să am şi vreun indicativ, aşa... ca în filmele cu James Bond, de pildă... X-007! Stimson tuşi politicos:

— De nevoie, domnule Barrett, de nevoie! Şi trebuie să luați lucrurile aşa cum sunt... Mâine chiar, veți lua avionul spre Madrid, de unde vă veți deplasa la Sevilla.

— Dumnezeule! Sper că nu-mi cereți să asasinez pe cineva acolo, în buna tradiție a... modului de viață american.

— Nu vă neliniştiți. Pentru astfel de acțiuni avem... hmm... specialişti de înaltă calificare. Cât despre dumneavoastră, acoperit excelent de titlul universitar, veți conduce, sub pretextul unor cercetări academice, o echipă însărcinată să găsească lada în care se află obiectele vestimentare ale celui pescuit din valuri de galionul Santa Maria del Pilar. Scriitorul îşi aprinse o nouă țigară şi, cu ochii la scrumul alb ce masca incandescența jarului, întrebă cu vocea parcă răguşită:

— Deci aveți motive temeinice să credeți în existența acelei ființe misterioase?!...

— Acest fapt trebuie să fie neesențial pentru dumneavoastră. Ceea ce trebuie să vă rețină atenția e faptul că noi ştim cu precizie acum că lada există şi pentru nimic în lume conținutul ei nu trebuie să fie văzut de cineva. Aveți o misiune de acoperire. Autoritățile spaniole nu vor fi informate în legătură cu ceea ce căutăm noi de fapt. O dată găsită, lada va fi transportată în Statele Unite în cel mai strict secret şi, rețineți vă rog, fără să fie deschisă! Vă mai pot oferi un pahar de benedictină?

*

Clădirea la vederea căreia, în urmă cu mai bine de patru sute de ani, trecătorii Sevillei grăbeau pasul cu inima palpitând de teamă şi curiozitate totodată, se înălța sumbră, dar lipsită de măreție, în centrul oraşului vechi, pe Victoria Real. De peste o săptămână,

cei unsprezece los americanos desfăşurau o activitate atât de laborioasă şi de susținută, încât părintele canonic Juan Egas, supraintendentul aşezământului, nu mai prididea în încercarea lui de a face față tuturor solicitărilor. Ochii în care sclipeau luminile unei inteligențe superioare, nasul coroiat, fruntea înaltă, zbârcită şi pătată, încununată cu părul argintiu şi rar al tonsurii, ca şi trupul firav de ascet ce i se ghicea sub rasa cenuşie, trimiteau gândul în mod bizar nu la imaginea clasică a călugărului catolic, ci la cea a unui înțelept israelit din vremurile de demult, dinaintea alungării evreilor din Spania. Bătrânul era mai tot timpul în preajma lui James Barrett dintr-o solidaritate a erudiției, ghicindu-l cel mai aproape de înțelegerea spiritului textelor latineşti îngălbenite şi colbuite din austera bibliotecă a fostei mănăstiri de călugărițe, ce purtase mai întâi hramul Sfintei Engracia şi doar mai apoi, după aproape două sute de ani, devenise temuta reşedință a Sfântului Oficiu al Inchiziției din Sevilla. La început, părintele Juan crezuse, în baza autorizațiilor prezen-tate de străini, că aceştia vor face o cercetare exclusiv arhivistică, dar înțelese apoi că se înşelase. Vânzoleala ce o stârnea echipa zgomotoşilor americani, cu trecerile ei repetate prin chiliile albe, atenția ce o acordau lespezilor sălii de consiliu, refectoriului, capelelor absidale şi, mai ales, încăperilor din subsolul construcției, îl îndemnau tot mai mult să le iasă în cale prin surprindere, pentru a înțelege ce căutau de fapt... Într-una din zile, pe când urmărea cu privirea de la o fereastră a Bibliotecii

foiala din jurul microbusului introdus în mijlocul patio-ului, întrebă cu vocea lipsită de mirare, în pofida formulării interogative:

— Oare, mister James, la ce folosesc instrumentele acelea ciudate pe care colegii dumneavostră le plimbă deasupra pardoselilor? Americanul, cățărat pe o scară mobilă, răspunse fără nici o reticență în spaniola sa fluentă:

— Detectoare de metal, padre.

— Aşa gândeam şi eu, cu toate că cei care le folosesc mi-au declarat că sunt aparate pentru determinarea unor caracteristici constructive ale clădirii... De fapt, mister James, ce caută colegii dumneavoastră?

— Nu-mi sunt colegi, padre.

— Vă rog să mă iertați... Concetățenii dumneavoastră.

— O ladă ferecată, din vremurile conquistei... Bătrânul părăsi fereastra şi veni la picioarele scării metalice, privind în sus, astfel încât oaspetele său avu impresia că îi caută cu obstinație nu ochii, ci sufletul, pentru a i-l scruta cu de-amănuntul.

— Este vorba de cea sosită în Spania la bordul Santei Maria del Pilar? Scriitorul rămase mut de uimire câteva clipe, apoi, aşezându-se pe coama scării, întrebă şovăitor:

— De unde ştiți, padre, de toate acestea?

— O, mister James, doar sunt supraintendentul acestui aşezământ de peste patru decenii... În cursul investigațiilor mele am dat nu o dată peste

documentele procesului intentat împotriva căpitanului navei, don Miguel de Vallejo. O bună parte dintre acestea au fost însă furate de un compatriot al dumneavoastră, în urmă cu aproape trei luni... Faptul acesta m-a pus pe gânduri şi m-a determinat să fac cercetări suplimentare. Acum ştiu chiar locul precis unde trebuie să fie căutată această antichitate ce tulbură liniştea sufletească a atâtor yankei... Dar, oare, e atât de important s-o găsească?

— Nu. Cu o singură condiție pentru ei: să existe certitudinea că absolut nimenea nu poate da de ea. Însă în lumea noastră, plină de atâtea întâmplări neprevăzute, cine ar avea curajul să afirme aşa ceva? Călugărul îşi mângâie gânditor bărbuța albă, firavă, şi continuă dialogul, în care amândoi erau interesați mai ales de cele nerostite:

— Îmi sugerați vreo soluție, mister James?

— Cred că v-ați gândit deja la una, padre! Când doi ştiu un lucru, acela nu mai e un secret, spune o zicală, iar secretele, mai ales cele de mari dimensiuni, în zilele noastre sunt generatoare de dezastre...

— Amen! Fără ştirea americanilor care se agitau prin subteranele clădirii, douăzeci şi şase de ziarişti erau prezenți în sala capitulară a fostei mănăstiri şi, după ce ascultară o scurtă relatare a canonicului Juan Egas referitoare la călătoria navei Santa Maria del Pilar, fură informați că vor participa la scoaterea la lumină a cufărului misterios şi-i vor putea cunoaşte conținutul. Se vedea bine că invitații călugărului erau de-a dreptul entuziasmați de vestea participării la o

astfel de experiență. „Vom vedea moda extraterestră de acum patru secole!” glumi o tânără reporteră de la Radio Nacional. Întregul grup se îndreptă spre biserica aflată în partea din spate a uriaşului patrulater al mănăstirii, cu intrarea aflată de mult timp în exterior, pe strada San Jeronimo. Păşiră cu toții în interiorul rece şi auster, îndrumați de bătrânul supraintendent spre latura din stânga. Acolo, la apariția lor, doi oameni vânjoşi începură să dizloce cu răngi de fier lespezile din fața unei minunate capele construite din alabastru de Saragosa, în care se afla mormântul unui vrednic Magistru al Ordinului de Alcantara, pierit în secolul XII în luptă cu maurii invadatori... Ziariştii se foiau nerăbdători în jurul celor doi, glumind şi colportând cancanuri specifice breslei, în țăcănitul sau bâzâitul frecvent al aparatelor de fotografiat şi de filmat care înregistrau progresele săpăturii. După mai puțin de jumătate de ceas, răngile loviră în metal şi, scurt timp după aceea, în emoția generală, fu scoasă la suprafață, destul de anevoios, o voluminoasă ladă ferecată. Nu fără dificultate, două uriaşe lacăte ruginite fură tăiate şi, într-o linişte nefirească, greoiul capac se deschise. Aşezați cu toții, conform dorinței canonicului Juan Egas, în semicerc, nu mai aproape de trei paşi, primul obiect pe care îl văzură era chiar cel pe care James Barrett îl echivalase cu o baliză marină. O structură biconică de culoare roşie, lungă de circa 1,80 m, cu diametrul maxim, la mijloc, de aproximativ 0,8 m. La una din extremități, un girofar îşi rotea spotul gălbui, slab, dar încă vizibil.

— Extraordinar! exclamă copleşit un fotoreporter de la U.P.I. Dacă stă de peste patru sute de ani aici, vă dați seama că nu foloseşte ceea ce se cheamă o sursă de energie tradițională... Cu grijă şi cu evidentă teamă, cei doi muncitori ridicară obiectul din ladă şi-l depuseră alături. Bătrânul supraintendent se aplecă şi privi mai bine de un minut interiorul cufărului.

— Mister James, spuse el, veniți mai aproape! Scriitorul se apropie cu inima strânsă, ca în coşmarurile sale din copilărie, când deschidea în somn uşi în spatele cărora ştia că îl vor asalta plăsmuiri terifiante. Ziariştii stăteau încă neobişnuit de disciplinați, lungindu-şi doar gâturile pentru a înțelege la ce se pot uita cu atâta consternare cei doi. În cele din urmă, călugărul îi invită să treacă pe rând prin fața lăzii deschise. Pe fundul ei se afla întinsă o salopetă similară celor folosite în activitățile spațiale. Într-o extremitate se aflau câteva instrumente asemănătoare ceasurilor electronice, vizibil în funcțiune. Însă ceea ce îi copleşea pe toți, amuțindu-i şi transportându-i într-o stare de perplexitate totală, era vizibilul ecuson din stânga pieptului salopetei, pe care era înscris cu majuscule:

UNITED STATES OF AMERICA
CAROLINE PROJECT
J.C. DOUGLAS.

BROAMBZA, OMUL CAVERNELOR

Broambza, omul cavernelor, ieşi căscând în faţa peşterii pentru a trage o gură din aerul tare, nepoluat, al zorilor istoriei. Ploaia încetase. Soarele se înălţa încet, maiestuos. Stropi mari şi strălucitori alunecau pe verdele crud al ferigilor din faţă la fiecare respiraţie a vântului. Jungla cețoasă, compactă, care se întindea de la poalele stâncilor până departe, înghițind orizontul, îşi răspândea cu tot mai multă intensitate efluviile dulceag-înmiresmate ale orhideelor, ale florilor sale ucigaşe. Țipetele ascuțite ale păsărilor de zi acopereau urletele tot mai rare ale fiarelor nopții. Broambza îşi strecură unghiile negre sub blana aspră şi sălbatic mirositoare de grizzu ce-i acoperea pieptul năclăit de sudoare şi murdărie şi începu să se scarpine stăruitor, sistematic, gemând de satisfacție în răstimpuri. Deodată, încremeni. Un freamăt de nelinişte îi străbătu trupul încordat, iar nările se dilatară larg pentru a aspira mirosul de carne friptă ce plutea tot mai distinct peste crestele triste ale stâncilor vineții. Ca un duh al pietrei, Broambza aluneca în jos neauzit, tălpile sale bătătorite abia atingeau muşchiul albăstrui, rece şi umed. Pătrunse fără ezitare în boschetul cel mai apropiat de ferigi uriaşe, fremătătoare şi, aruncând în lături pietroaiele adunate cu trudă în ajun, avu certitudinea presimțirii care-l

copleşise puțin mai înainte: furnici roşii cercetau cu mandibule ascuțite locul în care ascunsese trompa de mamut. Un urlet de furie feroce acoperi preț de câteva clipe larma păsărilor, iar tălpile de fier ale omului primitiv zdrobiră neştiutoarele furnici ecitone. Stăpânit de o furie fără margini, dar lucid şi agil, Broambza se cățără din nou până la peştera sa, unde îşi cercetă, gâfâind, armele. Lianele flexibile, care fixau un fragment ascuțit de silex pe un lemn lustruit de îndelungată folosință, plesniseră în timpul vânătorii de ieri. Rămânea doar ciomagul ghintuit de noduri aproape simetrice. Broambza îl trecu dintr-o palmă într-alta în timp ce slobozi un nou urlet de furie ce se multiplică lugubru dinspre străfundurile negre, necercetate ale peşterii, apoi ieşi iar la lumina zilei şi, strecu-rându-se o vreme printr-un canion îngust, pătrunse pe platoul vecinilor săi din neamul Zdrinindza. Ascuns în dosul unui bolovan uriaş, surpat de torenții de pe înălțimi, îl văzu pe însuşi Zdrinindza cum tocmai trăgea de pe focul molcom de vreascuri şi muşchi trompa sa de mamut. Femeia Zdrinindza şi cei doi fii stăteau în apropiere, aşteptând cu ochi strălucitori începerea ospățului. Cu un urlet prelung, Broambza străbătu cei câțiva paşi ce-l despărțeau de prădalnicul său vecin şi, învârtind în forță ghioaga deasupra capului, izbi cu sete, zdrobind brațul ce se ridică instinctiv spre apărare. Profitând de uluiala şi durerea celorlalți, Broambza înşfăcă trompa încă fierbinte şi, înfulecând din mers, o luă la goană înapoi. Când găsi timp să întoarcă privirea, îi zări pe

vânjoşii băieți Zdrinindza urmărindu-l cu securile de silex în mâini. Groaza luă locul furiei şi picioarele îl purtară mai sprintene ca niciodată spre grohotişul dinspre răsărit. Coborând în câmpie, alergând pe lângă liziera pădurii virgine, prin mlaştini care se străduiau parcă să-l oprească cu orice preț, auzea tot mai aproape paşii înfundați, mormăiturile şi icnetele sacadate ale celor doi urmăritori. În cele din urmă, spre mijlocul zilei, în față apăru nesfârşitul şi impenetrabilul gard viu în care se găsea unica întredeschidere: acolo era salvarea! Prăbuşindu-se la picioarele celui care părea să-l aştepte, Broambza era un ghem de muşchi zvâcnitori şi îndurerați. Omul îl privi cu milă şi-i spuse:

— Pe lângă amenda de zece mii ce-o veți plăti societății noastre de vacanță, veți rămâne şi fără slujbă, domnule Broambza! Domnul Zdrinindza este patronul concernului pentru care lucrați...

LACUL PĂSĂRII WANDOO

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, forfota din interiorul bazei aeriene de la Ohopoho păru să se diminueze. Autocisternele lungi, fantomatice în culorile lor de camuflaj, se desprindeau una câte una de prizele de alimentare ale elicopterelor de asalt şi transport şi, purtate de dieselurile ce bâzâiau surd, coborau pe rampele adăposturilor subterane. În aerul rece pluteau aromele dulcege ale mlaştinilor aflate spre sud, în valea Stanley, pe care oamenii adunați pe platoul de apel de lângă pista numărul doi le combăteau îngrețoşați aspirând fumul aspru al țigărilor. Exclamații şi înjurături rostite în mai multe limbi erau înăbuşite de tropăitul bocancilor grei. Măturând cu farurile ierburile cenuşii, incerte, o maşină de teren se apropia dinspre capătul benzii betonate. Se auziră nişte comenzi scurte, la care, ridicându-şi armele de pe jos şi potri-vindu-şi cu iuțeală accesoriile echipamentului, cei trei sute de bărbați încremeniră în cele din urmă în rânduri verzui, compacte. Jeep-ul frână brusc şi parcă lansat de forța inerțială a smuciturii, Hiena, teribilul colonel Schroeder, sări peste portieră cu o uşurință de necrezut pentru un individ atât de solid şi îndesat. Aproape concomitent cu urletul sacadat al maiorului Layton, care ordona prezentarea onorului la

comandant, colonelul chemă ofițerii şi subofițerii la el, pentru a preciza detaliile de ultimă oră ale misiunii. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, privea distrat prin plafonul transparent al carlingei sclipitoarele constelații ale cerului austral. Îşi plecă ochii spre dreapta: copilotul său, Ludwig, studia concentrat orarul de zbor şi frunzărea cu nervozitate hărțile de navigație.

— Ei, ce spui de ideea boss-ului? rosti în cele din urmă MacGregor, în engleză. Când o fi să-l curețe în sfârşit vreun glonț comunist, o să se grăbească singur spre Iad, cu gândul să-l fenteze pe Lucifer şi să-i ia locul! He, he, he! râse el încântat de propria-i glumă.

— De ce râzi? tresări copilotul. Avea o față de adolescent, prelungă, cu ochi albaştri în care tălăzuiau undele întunecate ale unor tainice nelinişti.

— He, he! Mi-l imaginam pe Schroeder-Hiena conducând iadul în urma unui puci militar!... Şi-apoi... Ha, ha!... Şi-apoi declarând Raiul spațiul său vital! Celălalt se enervă:

— Ia ascultă! Ai ceva cu noi, germanii, ca națiune? Ce-i tot dai cu spațiul său vital!

— Hai, nu fi copil! Doar ştii că n-am prejudecăți din astea, zise scoțianul împăciuitor. Că la o adică, pentru o primă de periculozitate extremă, plătită în dolari şi nu în ranzi sud-africani, depusă corect în Elveția, mă şi văd lovind primul cu o bazooka în poarta Sfântului Petru... Meditam doar la ideea asta, care e în exclusivitate a Hienei, de a arunca în aer barajul natural dintre lacul Wandoo şi valea aceea ocrotită de

junglă unde e dispersată tabăra coloraților... Dar ce ai?! Parcă ți-ar părea rău că după şase raiduri fără rezultat îi băgăm în sfârşit la apă, şi încă la propriu...

— Nu!... Nu mă gândeam la asta, răspunse copilotul, fluturându-şi o mână a nepăsare. Mi-am amintit însă de o veche legendă angoleză referitoare la acest lac Wandoo...

— Se trezeşte în tine Herr Doktor Ludwig Repka, universitarul de la Heidelberg! exclamă oarecum iritat MacGregor. Mă rog, care-i povestea? Ludwig îi cercetă o clipă, cu dispreț prea puțin ascuns, fața pistruiată de roşcovan rotofei şi cam mărginit. Îl ştia superstițios şi o ocazie ca asta nu trebuia să-i scape:

— Dacă n-aş fi schimbat fără voia mea cariera universitară pentru cinstea de a conduce hârbul ăsta, le-aş fi vorbit studenților mei despre cele trei mari state care existau în sud-vestul Africii prin secolul XV: Congo, Lunda şi Gola-an-Dango...

— Ei, pe dracu?! făcu celălalt neîncrezător. Erau negrii capabili de aşa ceva?

— Mai mult decât atât: aveau o civilizație cu adevărat înfloritoare, iar portughezilor le-a trebuit mai bine de o sută de ani pentru a înfrânge rezistența lor organizată...

— Mda, rezistă ei şi-acum, şi încă destul de bine! Ce-i însă cu legenda aia? Ludwig Repka strivi cu dosul palmei un țânțar uriaş care zumzăia înnebunit deasupra cadranului fosforescent al busolei giro-magnetice.

— Zona în centrul căreia se află lacul şi valea Wandoo este o regiune subecuatorială, împădurită, o cetate naturală inexpugnabilă. Cu toate acestea, ambițioşi, portughezii se străduiau neîncetat să pătrundă până acolo, dar toate expedițiile piereau aproape fără urmă.

— Chiar aşa?

— Legenda, care e foarte răspândită printre angolezi, susține că atunci când unitățile portugheze ajungeau, epuizate, în preajma lacului, din el se ridica o mare pasăre albă care le nimicea fără cruțare...

— Eh, poveşti! Cine dracu mai crede în pasărea Rok, cea cu dinții de oțel? se hlizi fără prea multă convingere MacGregor.

— Adevărul e că uneori mai scăpa cu viață câte un militar, sau câte un călugăr, dar erau atât de zdruncinați la minte, încât relatările lor erau socotite ca manifestarea unei boli psihice specifice acelor locuri. Cu toții susțineau că văzuseră pasărea înălțându-se, iar în fața slavei ei, spadele şi lăncile, platoşele şi muschetele se prefăceau în pulbere fumegândă... MacGregor asculta fascinat, cu pleoapa ochiului stâng umflată, zbătându-se uşor.

— Mai ştii de ce vrăjitorii sunt în stare negrii ăştia?! Uite, îmi povestea un timp cam trăsnit, într-un bar din Windhoek... Brusc, apelul controlorului de zbor îi readuse în prezent. Şi-au acoperit dintr-o mişcare urechile cu monstruoasele căşti antifon, degetele, abile, apăsau butoane, conectau circuite, declanşau sclipirea măruntă şi colorată a luminițelor de control,

rosteau cu voce metalică în interfoane cifre şi cuvinte magice ce terzeau la viață unealta lor de război. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, porni motoarele, apoi se aplecă spre stânga, pentru a privi şirul lung de oameni care, cu spatele încovoiat, asurziți de zgomot şi înfiorați de aerul rece dizlocat de palele dublelor elice de sustentație, urcau anonimi, unul câte unul, în pântecul vibrând al aparatului.

Încadrați riguros în formație, MacGregor şi Ludwig Repka se aflau la mai puțin de cinci kilometri de obiectiv, când observară simultan apariția la câteva grade mai spre vest a şase bireactoare Buccaneer MK 50 desfăşurate pentru atac.

— Începe dansul! rosti rânjind MacGregor, cu ochii la cele şaisprezece bombe de câte patru sute cincizeci de kilograme pe care fiecare avion le purta acroşate sub aripi. Lacul Wandoo sclipea ca o bijuterie verzuie, înconjurat de masa vegetală informă a junglei. În numai câteva secunde însă, latura sa dinspre nord-est părea un vulcan în erupție. Caruselul înfricoşător al morții înaripate dură mai puțin de trei minute. Gata de acțiune, în situația existenței unui punct de foc al inamicului, unitățile de desant executau, perfect sincronizate, elipse prelungi la o sută de metri înălțime. În preajma lor, ca nişte câini de pază, patru dintre teribilele elicoptere de asalt Cobra vegheau şi ele gata pentru intervenție. „Acțiunea a reuşit!” transmise prin radio, în afrikaans, vocea hârâită a colonelului Schroeder. „Executați operațiunea Sisal!” Urma

cercetarea văii inundate şi nimicirea supraviețuitorilor. Unul câte unul, conform unui grafic riguros, aparatele luau cap compas spre nord-est. Jos, valurile de fum violaceu, de praf şi mâl dezintegrat în fracțiuni microscopice, care acopereau ca un giulgiu luciul rănit al apei, începură să se destrame. Învolburate, apele se năpusteau spre poarta deschisă de curând, tot mai largă sub forța năpraznică a viiturii. Din cel de-al treilea elicopter de desant, ce patrula, singur acum, în latura sudică a lacului, MacGregor şi Ludwig Repka priveau prin lentilele cu filtre speciale ale ochelarilor de zbor fundul mâlos, împestrițat de verdele murdar al vegetației de baltă. Ca un trăsnet din senin, glasul Hienei plezni în membranele căştilor:

— Mein Gott! Ce-o fi asta? Numai ruşii... Natürlich! Numai ruşii...

— Ce spune? întrebă peste umăr MacGregor. Abia atunci realiză copilotul că Schroeder vorbise în germană, renunțând pentru prima dată, din câte ştia el, la afrikaans, limba patriei sale de adopțiune.

— Dracu' ştie despre ce ruşi bolboroseşte, îi răspunse derutat scoțianului. Aproape imediat, glasul dintotdeauna al Hienei reveni tunător în căşti:

— Apel general! Operațiunea Sisal se suspendă şi toate unitățile se regrupează deasupra fostului baraj natural! Misiune: neutralizarea unei baze imense de rachete, cel mai probabil instalată de sovietici. Consemnul de suspendare a acțiunii în curs: Cuende! Apel general!... Virând strâns, MacGregor se îndreptă spre centrul fostului lac Wandoo şi acolo zăriră

înălțându-se grațios profilul neîndoielnic al unei rachete de un alb strălucitor, cu baza celor trei planuri de direcție acoperită încă parțial de apă învolburată. Spre vest, într-un elicopter de asalt, suspendat la vreo două sute de metri înălțime, colonelul Schroeder îi aştepta. Ludwig comandă deschiderea panourilor laterale blindate şi aproape imediat aparatul trepidă în ritmul mitralierei grele, jumelate, mânuite de soldații din pântecul său. După câteva secunde, din lansatoarele laterale ale Cobrei porniră simultan două rachete aer-sol, marcându-şi culoarul de trecere cu jeturi turbionare de fum alburiu. Din momentul acela, copilotul avu impresia că timpul se dilată. Întâi văzu cum fuzeele argintii îşi încetinesc parcă zborul, întâmpinate din vârful rachetei atacate de un lung şir de globuri străvezii, ce străluceau în soare aidoma baloanelor de săpun cu care se jucase în copilărie. Apoi zveltele bombe zburătoare se făcură nevăzute, acolo, la jumătatea drumului lor, până unde vârstaseră văzduhul cu prelungite cozi de cometă.

— E pasărea Wandoo! E pasărea ta răzbunătoare! urlă MacGregor şi mâinile sale se crispau pe manşă. Dar Ludwig nu-i răspunse, căci clipa cea lungă nu se terminase: din vârful sidefiu al păsării nefaste porniseră pe un fir nevăzut alte şiruri de bule străvezii, tot mai mari şi mai transparente pe măsură ce înaintau, stopând în înaltul cerului aparatul de zbor al Hienei. Şi cei doi văzură din nou cu groază cum şi acesta se dezagregă, cum din punctul acela de impact se desprind şi cad, în poziții nefireşti, patru trupuri

omeneşti şi alveola sclipitoare a carlingii. În acel moment, sosi şi peste ei duhul globular al păsării lacului Wandoo. Cu uluire, dar şi cu ciudată detaşare, Ludwig simți întâi cum puntea de metal ce-i lega dantura se pulverizează în particule fine ca de nisip marin, după care văzu cum structura metalică a caracsei aparatului se destramă, simțind în acelaşi timp cum alunecă în gol. Înălțimea mică, de zece-cincisprezece metri, îi salvase pe cei mai mulți dintre oamenii aflați la bordul elicopterului de desant şi totuşi la malul lacului ajunseră numai ei doi, MacGregor şi Ludwig Repka, după o luptă disperată de a răzbate prin capcanele fundului mlăştinos, ascuns sub strat de apă în care vegetația punea bariere de netrecut. Ceilalți se înecaseră probabil alunecând în depresiuni ascunse sau epuizați de flămândele lipitori ce colcăiau în mâlul răvăşit de viitură. Stăteau amândoi culcați pe spate pe povârnişul malului înalt, la câțiva paşi numai de răsuflarea umedă a pădurii veşnic verzi. În cele din urmă, după ce lansă cu glas răguşit un lung pomelnic de înjurături în limba clanului său, MacGregor se sculă în picioare şi, aplecându-se, scutură destul de puternic umărul copilotului.

— Să plecăm, Ludwig... Târfa aia de Pasăre Rok ne mai poate face vreo figură... S-o ştergem dracului! Trezit din letargie, Ludwig se sculă în capul oaselor. Se priviră cu spaimă, fiecare dintre ei fiind oglinda fidelă a celuilalt. Din echipament rămăsese o mână de zdrențe acoperite de o crustă, parțial uscată, de mâl

pestilențial şi alge gelatinoase. Bocancii nu mai aveau catarame sau crampoane metalice şi era o minune că nu-i pierduseră din picioare. Brațele, pieptul, pulpele mai ales, erau pline de urmele vineții, însângerate, lăsate de ventuzele lipitorilor.

— Să-i dăm bătaie! rosti în cele din urmă Ludwig, întorcându-se ca un automat şi pornind primul, clătinându-se, spre zidul vertical al junglei. Abia făcură câțiva paşi şi o vibrație neobişnuită a aerului îi opri în loc. Întorcând capetele şi ridicând ochii, văzură înălțându-se încet marea pasăre albă a lacului Wandoo. Nici flăcări, nici aburi fierbinți, nici urlet de motoare reactive în forțaj, ci doar o insolită structură geometrică suspendată în tării. Se oprise la nu prea mare înălțime şi cei doi priveau cu uluire cum culoarea sa de un alb perlat începe să pâlpâie parcă intermitent, topindu-se tot mai mult în transparență. Un țiuit ciudat, de înaltă frecvență, începu să le chinuie timpanele şi o amețeală uşoară îi pătrundea, insinuantă. În cele din urmă, după o ultimă revenire în spectrul vizibil, pasărea lacului Wandoo dispăru cu desăvârşire.

*

Pentru cei doi bărbați, zilele şi nopțile ce urmară îşi pierdură şirul firesc. Se târau ca două fiare rănite, înfometați şi însângerați, prin pădurea nesfârşită, coborând mereu spre sud, pândind noaptea la marginea satelor înşirate de-a lungul râurilor pentru a fura orice putea astâmpăra cât de cât foamea. Pătrunzând în savană, păşeau împleticit pe solul

pietros, printre tufărişurile spinoase ce le vezicau epiderma chinuită, ocolind cu teamă craalurile înconjurate cu palisade înalte ale negrilor bantu, apoi, mai mult târându-se, ajunseră în nordul deşertului Namib. Şi când, într-o dimineață, se treziră înfrigurați, după ce linseseră roua condensată pe cuticula ciudatei plante Welwitschia mirabilis, în ceața care se destrăma încet, văzură, la numai câțiva metri depărtare, fâşiile paralele de beton ale unei imposibile autostrăzi. Se repeziră şi, în genunchi, pipăiră neîncrezători cu palmele. MacGregor ridică ochii spre tovarăşul său:

— Damned! Cum e posibil? Unde suntem?!... Ludwig nu răspunse. Cunoştea zona din survolările anterioare, avea întipărită în memorie, ca şi celălalt de altfel, imaginea hărților pe care le folosiseră zi de zi. Nu se rătăciseră şi totuşi şoseaua asta nu putea să existe în lungul deşertului Namib... Amândoi zăriră deodată un vehicul strălucitor ce se apropia cu repeziciune.

— Un automobil! răcni Ludwig sărind în picioare şi flutu-rându-şi mâinile deasupra capului. O maşină curioasă opri silențios în fața lor, o portieră translucidă se deschise şi un negru tânăr, zvelt, coborî privindu-i cu nesfârşită uimire:

— Ce-i cu voi?! De unde veniți? întrebă el într-o afrikaans cu accente surprinzătoare. Se apropiară de el, iar MacGregor ceru cu voce gâtuită:

— Apă! Dă-ne puțină apă... Băiatul se repezi spre interiorul maşinii şi reveni cu patru recipiente cu conținut portocaliu. Băură. Limonada fortifiantă le dădu puteri sporite.

— Hei, negrule, ne duci şi pe noi?

— Unde? şopti tânărul cercetând cu teamă înfăţişarea celor două arătări în zdrenţe, cu bărbi şi plete încâlcite din care care se zăreau doar ochii sălbatici, injectaţi de suferinţă.

— Spre cel mai apropiat post de poliţie sau spre cea mai la îndemână bază militară... Tânărul se urcă la locul său şi, acţionând un mecanism, basculă vertical poertierele din spate. Cei doi bărbaţi se instalară şovăitori în fotoliile ce le îmbrăţişară elastic trupurile obosite, capota se etanşeiză şi vehiculul demară lin. Bordul neobişnuit, absenţa volanului îi intriga tot mai mult pe foştii piloţi de elicopter, iar tânărul negru, în cămaşa sa albă cu mâneci scurte, părea din cale afară de firav, aşa cum stătea pe locul său din faţă. Îşi cerceta pasagerii cu coada ochiului şi în cele din urmă, ezitând, făcu un contact pe pupitrul de comandă şi rosti repezit vreo două fraze în dialectul bantu. Un monitor de bord prinse viaţă redând imaginea unui bărbat de culoare, purtând un chipiu înalt şi un bluzon cu epoleţi nedesluşiţi, care răspunse pe un ton relaxat câteva cuvinte. Mai multe clipe după convorbire, perplecşi, cei doi încercară să înţeleagă ce se petrece, după care MacGregor mormăi în barbă:

— Cu cine ai vorbit, băiete?

— Cu poliţia rutieră...

— O.K. După mai puţin de un sfert de ceas, văzură venindu-le în întâmpinare, la mică înălţime, un aparat de zbor ce aducea cu o uriaşă broască ţestoasă. Tânărul îşi opri maşina cu un puternic oftat de

uşurare în faţa aerodinei care bloca acum şoseaua. Trei negri înalţi, în uniforme uşoare, cafenii, se apropiară cu pas elastic. Ludwig şi MacGregor coborâră greoi şi cu inimile strânse.

— Cine sunteţi? întrebă unul dintre poliţişti, care părea să fie şeful celorlalţi, privindu-l insistent pe scoţianul care bolborosea nişte înjurături în barba-i roşcovană, încâlcită şi murdară. Tovarăşul acestuia se simţi obligat să răspundă:

— Suntem piloţi din forţa specială aeropurtată a colonelului Schroeder, unitatea 21, cu baza la Groot Fontein...

— ...Şi dorim să fim cât mai rapid transportaţi la cea mai apropiată bază aeriană, completă pilotul cu glas obosit, încercând să descifreze semnificaţia treselor necunoscute de pe epoleţii bărbatului din faţa lui.

— Bine, desigur..., mormăi acesta privindu-l îngândurat. Eu sunt locotenentul de poliţie N'dola. Veţi veni cu noi... La bordul celui mai ciudat aparat de zbor din câte văzuseră până atunci, Ludwig şi MacGregor căzură într-o toropeală abulică. La un moment dat, locotenentul îl scutură de braţ pe cel dintâi şi-l întrebă parcă cu indiferenţă:

— Veniţi din misiunea Wandoo?

— Da, da! se grăbi acesta să răspundă. Ne târâm de câteva luni... A fost un dezastru acolo... Un dezastru inimaginabil!

— Ooo! Pasărea..., şuieră şi MacGregor cu ochii înceţoşaţi de o spaimă fără nume. Aterizară pe un

teren gazonat din fața unui şir de pavilioane mici, cochete, înconjurate de un brâu vegetal care, aşa cum desluşi Ludwig cu ochi de profesionist în timpul manevrelor de aterizare, era înconjurat la rândul lui de un gard de sârmă ghimpată şi de posturi de pază. Coborâră cu toții şi se îndreptară, în grup, spre singura clădire cu două nivele. La câțiva paşi de uşă, Ludwig Repka se opri şi, întorcându-se spre locotenentul N'dola, spuse cu tulburare în glas:

— Domnule, cred că am ghicit... Câți ani au trecut de când ne-am executat misiunea? Locotenentul ezită o clipă, apoi se hotărî:

— Optzeci şi doi de ani! Iar Namibia e independentă încă din secolul trecut. Vă veți obişnui cu gândul... Şi pentru noi e inexplicabil ce s-a întâmplat cu dumneavoastră... În ultimii patru ani am reperat nouăsprezece cazuri.

— Optzeci şi doi! Doamne-Dumnezeule, cum se poate una ca asta?! se lamentă Ludwig, în timp ce MacGregor, lovind cu pumnul său păros în canatul uşii de care îşi sprijinise fruntea, striga cu voce gâtuită:

— Asta-i răzbunarea păsării Wandoo! Răzbunarea Păsării Rok a coloraților!...

— Gura, soldat! se auzi atunci glasul tunător al Hienei. Cei doi înlemniră. În cadrul uşii stătea chiar temutul colonel Schroeder.

— Gura! repetă el, apoi duse conspirativ degetul la buze: Şşşşt! E o mistificare comunistă aici! E mâna ruşilor, le mai spuse el în şoaptă, clipind semnificativ

din ochiul drept, după care se repezi printre cei doi piloți, ocoli cu dexteritate grupul polițiştilor şi, cu mâinile larg desfăcute, începu să alerge peste gazonul verde, imitând uruitul motoarelor de avion, păcănitul elicopterelor şi răpăitul rafalelor de mitralieră...

SFÂRŞITUL PLANETEI ZOSTER

„Există o planetă pe care moartea e... contagioasă”
Jacques Sternberg, Cuceritorii

Întreținând iluzia unei uriaşe hărți desfăşurate sub noi, planeta Zoster îşi etalează podişurile imense, violacee şi striurile sidefii, uneori fosforescente, ale canioanelor. Nu mai cădeam spre ea ci, instalați pe o orbită provizorie, aşteptam neliniştiți desfăşurarea evenimentelor. Bătrânul părea hotărât să-şi respecte ultimatumul: dacă debarcăm, ne distruge nava la sol, eu şi Gil urmând să pierim împreună cu el în momentul în care va declanşa anihilarea planetei. Nu prea vorbeam. Din când în când, Gil mă făcea atent:

— Uite, încă un „produs” al maniacului! Şi umăream amândoi înfrigurați platformele orbitale, pe care sclipeau sute de rachete lungi, alburii, toate destinate unui singur drum. Cum să-l convingem? Eram luați prin surprindere, căci sarcina noastră părea inițial o operație de rutină: Bătrânul, împreună cu cei doi oameni care-l însoțeau, descoperise planeta, se instalase pe ea conform programului, dar la scurtă vreme după aceea a încetat să mai răspundă vreunui apel. Noi trebuia să verificăm situația. Într-un târziu, la stăruințele lui Gil, Bătrânul îşi făcu apariția pe

monitorul video... La fel ca prima dată, am fost şocaţi de felul neobişnuit în care era echipat. Cu toate că în încăperea unde se afla era aproape întuneric, îi desluşeam deasupra combinezonului uşor luminiscent capul înfăşurat complet în feşe înguste, care difuzau şi ele o lumină slabă, perlată, fiind făcute probabil din acelaşi material de combinezon, iar în dreptul ochilor purta o pereche de ochelari negri, masivi.

— Ei, băieţi... a venit momentul... se auzi vocea lui hârâită, înăbuşită de pansamentul din dreptul gurii. Aveţi la dispoziţie şase ore ca să vă retrageţi dincolo de zona periculoasă. Numărătoarea inversă a început... făcu el, arătând cu mâna spre un mic ecran sferic în care pulsau roşietice secundele care se scurgeau. Gil, în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul înalt al fotoliului în care încremenisem eu, îi vorbi încet:

— De ce faci asta?... E o crimă... Oamenii... au nevoie de planeta asta!

— Ştiu... Eu am descoperit-o, băiete! Pe ea au murit şi oamenii mei... Eu i-am spus Zoster! Ştiţi de ce i-am dat numele acesta ciudat?... Priviţi-i faliile fosforescente care izolează podişurile!... La anumite perioade, din ele izvorăşte o lumină grea, albăstruie, stranie, care le umple şi se revarsă apoi ca o ceaţă, acoperind porţiuni imense. Când am văzut de sus, întâia oară, petele acestea cum se plimbă încet pe solul stâncos, retrăgându-se în cele din urmă în văile adânci, le-am asemănat „zona-zoster”-ului, o viroză de care abia scăpasem. După instalarea pe planetă, Tim, cel mai tânăr dintre noi, a trecut prin sectorul acoperit

vremelnic de lumina ciudată şi s-a îmbolnăvit. Nu l-am putut salva. Mai groaznic a fost când eu şi tovarăşul meu am descoperit că boala lui Tim... e molipsitoare... Dacă germenii de pe Zoster ajung printre oameni, totul s-a sfârşit. Plecați cât mai e timp, eu nu mai pot da înapoi! De altfel, automatele au preluat acțiunea... Am întrebat:

— Ce boală... ce fel de maladie e aceasta? Bătrânul a privit în jurul lui, s-a apropiat de monitor, atingându-l cu mâna înmănuşată, după care începu să-şi scoată cu repeziciune feşele, apoi să-şi desfacă grăbit fermoarele combinezonului.

— Plecați! Plecați şi ştergeți de pe toate cataloagele numele planetei mele... Bătrânul plângea şi se mişca tot mai greoi. Aici... pe Zoster, tot ce e viu... tot ce e viu... se descompune la lumină! Orbitor, sistemul de iluminare pe care-l declanşase inundă încăperea de lucru a postului planetar, arătându-ni-l căzut în genunchi, cu obrajii acoperiți de plăgi teribile care se măreau cu repeziciune. Topindu-se ca o lumânare, Bătrânul căzu în cele din urmă pe o parte, în direcția micului ecran sferic, în care pulsau, sângerii, simbolurile secundelor ce se scurgeau inexorabil spre momentul în care planeta Zoster va înceta să mai existe.

DRESORUL DE BRYGI

— Ciudate mai sunt creaturile astea! rosti Matteo, iar laringo-fonul transmise fidel tremurul glasului său în care se ghicea aceeaşi încântare ce-l copleşise de cum le văzuse pentru întâia oară.

— Într-adevăr, sunt fascinante... îl aprobă Udo, ca un ecou.

— Priveşte exemplarul acela purpuriu, e poate cel mai atrăgător dintre toate, arătă Matteo spre brygul care, parcă mai iute decât ceilalți, îşi rotea trupul cilindric, lung de vreo trei metri, emițând din vârful puzderiei de filamente sclipiri de un roşu viu, catifelat. Apele micului golf în care se zbenguiau neobişnuitele ființe acvatice de pe Kloptra străluceau intens, într-o simfonie de culori, spectaculoasă prin jocul minunat al nuanțelor aflate într-o perpetuă schimbare. Sub cerul veşnic în amurg, pe promontoriul înalt, siluetele celor doi bărbați se detaşau negre şi caraghioase în salopetele de scafandru. Matteo şi Udo se aflau pe Kloptra de aproape o săptămână. Acest timp a fost suficient pentru a-i convinge că sunt exploratorii unei lumi aproape neverosimile. Relativ mică, planeta alterna, în proporții oarecum egale, uscatul cu apa, atmosfera rarefiată aducând mai aproape noaptea spațiului cosmic, cu luminile cvasiimobile ale astrelor,

între care Luyten, din al cărui sistem făcea parte, se detaşa ca un ochi strălucitor, aninat cu puțin deasupra orizontului. Fără lanțuri de munți, platourile continentale se întindeau la nesfârşit, alternând terasele granitice, separate de crevase adânci, într-un inedit joc geometric franjurat la margini de fiorduri ce le îngemănau cu oceanul. Pretutindeni, nici un fel de vegetație, nici un microorganism, nici o urmă de viață, în afară de... brygi.

— Nu înțeleg deloc, spuse Matteo, cu ce se hrănesc, dacă se hrănesc cumva, şi, la urma urmei, nu mi-e deloc clar cum au apărut în condițiile astea...

— Poate nici nu sunt nişte animale, riscă Udo, dar celălalt i-o tăie scurt:

— La dracu! N-are importanță ce sunt şi de unde vin. Important e că sunt aici, că sunt inofensivi şi docili şi că eu voi fi primul dresor de brygi!

— Deci, mâine montăm capcana. Cred că te-ai hotărât deja pentru cel roşu...

— E cel mai reuşit exemplar. Cu el dăm lovitura!

*

A doua zi, cei doi asamblară cu îndemânare capcana sferică din plastolit transparent, o echipară cu flotoare propulsante şi o lansară la apă. Udo o dirija din micul aparat de zbor ce plana fără zgomot la joasă înălțime, iar Matteo, în echipament subacvatic, înota în dreptul trapei larg deschise. Brygii se vânzoleau dezinvolți în preajma perfidei instalații şi-l ignorau cu desăvârşire pe omul ce-i îndepărta, la început cu

precauție, apoi tot mai netemător, în intenția sa de a pătrunde în mijlocul lor. Avalanşa de culori fremătătoare îl învăluia pe Matteo, ameţindu-l. Palmele aflate în contact direct cu mediul şi le simţea parcă mângâiate de graţioşii cili luminiscenţi. Ajuns în dreptul Purpuriului, îl dirija lent, dar cu fermitate, spre interiorul acvariului-capcană, după care declanşă închiderea instantanee a trapei. Brygul nu părea neliniştit, ci dimpotrivă, dând ocol închisorii sale transparente, îşi rostogolea cu vioiciune trupul tubular, inundând-o într-o cascadă de reflexe roşii-purpurii. Ridicându-l deasupra apei şi purtându-l, apoi, peste solul arid, spre nava spațială, bolul translucid îi amintea lui Udo de ziua minunată din copilărie când tatăl său îi dăruise un mic acvariu, în care un peştişor exotic îşi ondula grațios fulgurantele-i aripioare aurii. De pe flotorul pe care încălecase, Matteo gesticula cu o mână, dirijând o orchestră imaginară şi scanda refrenul ce dădea glas satisfacției sale depline: „L-am prins! E al meu! L-am prins! E al meu!” Transportându-şi captura în interiorul astronavei, cei doi fixară cu mare atenție sfera de plastolit în chingi şi brâuri de protecție împotriva vibrațiilor, iar peste puțin timp, în postul de pilotaj, verificau meticulos instrumentele de navigație şi mecanismele de propulsie, în vederea decolării. În timp ce aparatura se însufleţea progresiv, după ce stărui câteva clipe cu privirea la feeria cromatică ameţitoare care domnea peste întinsul golfului cu brygi ce se

zărea desluşit printr-un hublou, Matteo exclamă cu regret:

— Ştii, Udo, îmi pare rău că plec. Am să-mi aduc aminte întotdeauna de locul ăsta! Cred că mi-ar plăcea să-mi sfârşesc viața acolo, pe promontoriu, cu ochii la animalele acestea minunate... Când, în cele din urmă, butonul de start fu apăsat cu hotărâre, în alveola sa, brygul cel purpuriu părăsea pentru totdeauna Kloptra, împreună cu răpitorii săi, pornind pe calea plină de primejdii care ducea spre îndepărtatul Pământ.

*

— Nu ştiu dacă îmi voi scoate, până la urmă, banii investiți în afacerea asta, spuse Matteo, cu glasul plin de îngrijorare. În ultima vreme, Purpuriul execută, pur şi simplu, fără elan schemele de mişcare învățate. Parcă ar trage chiulul!

— Să nu se fi îmbolnăvit! Ai zice, uneori, că e melancolic... îşi dădu cu părerea şi Udo. Într-adevăr, în centrul vastului bazin, brygul se rotea lent, înconjurat de o aură roşietică, pe fondul căreia sclipirile palide ale filamentelor luminiscente păreau scâncetele unei ființe neajutorate. Udo continuă:

— Toată speranța e în acompaniamentul muzical. Se pare că muzica îl înviorează. Cine ştie dacă nu-i aduce aminte de Kloptra?

— S-ar putea! fu de acord Matteo. Astăzi însă, îl las în plata Domnului! Poate că e doar obosit şi mâine, la primul spectacol, vreau să fie în formă...

Publicitatea stăruitoare făcută misteriosului animnal adus de pe planeta stelei Luyten, care diminuase considerabil fondurile celor doi asociați, se dovedi, în cele din urmă, eficientă. Spectatori de toate vârstele umpluseră până la refuz tribunele care înconjurau uriaşul bazin, ascuns deocamdată privirilor curioase de panouri opace. Publicul fremăta nerăbdător, iar rumoarea pe care o provoca unduia, inegală în intensitate, sub cupola înaltă a sălii, în timp ce se făceau auzite presupunerile cele mai fanteziste, referitoare la felul în care era plăsmuit brygul. Când, în fine, după un semnal sonor, Udo declanşă coborârea panourilor în lăcaşurile lor, o linişte nefirească se înstăpâni autoritară. În centrul bazinului, pe o mică platformă, Matteo, echipat într-un costum de scafandru, stătea sprijinit în tridentul care trebuia să sugereze rolul său de stăpân al mărilor de pretutindeni. „Matteo, dresorul de brygi!" tunară difuzoarele, după care se auziră distinct cele trei bătăi executate cu lancea însemnului neptunian şi primele acorduri ale Simfoniei Pionierilor Galactici de Wright, penetrară, emoționant, spre inimile tuturor. O dată cu ele, din adâncul apei, se ridică impetuos brygul, ondulându-şi trupul cilindric şi rotindu-l totodată, într-o tulburătoare revărsare de lumină purpurie. Exclamațiile de surpriză ale mulțimii se contopiră într-un vuiet de talaz ce se stinse apoi cu repeziciune. Dar, după câteva clipe doar, brygul încremeni la mică distanță de platforma dresorului său, stingându-şi dintr-o dată strălucirea miliardelor de filamente. La un

semn al lui Matteo, Udo mări intensitatea muzicii, însă, după câteva minute, fără să-şi explice nici el de ce, o opri cu totul. Miile de oameni din tribune simțeau că se întâmplă ceva neprevăzut, dar vacarmul care luă naştere încetă la fel de brusc cum începuse, atunci când dresorul sări în apă, ajungând dintr-o zvâcnire lângă fabulosul animal. Consternat, aproape venindu-i să plângă, Matteo încercă zadarnic, prin mângâieri şi, apoi, prin îmbrânceli, să-l determine să se mişte. În cele din urmă se întoarse spre mica platformă de pe care îşi luă tridentul părăsit cu puțin timp înainte şi, cu el în mână, se avântă din nou spre Purpuriu. Parcă înțelegând că trebuie să-şi ferească trupul de contactul cu vârfurile ascuțite ale armei, animalul îşi schimbă pe neaşteptate poziția şi, în elanul său amplificat de furie, omul alunecă fără voie în interiorul trupului tubular, dispărând instantaneu, fără urmă, pentru totdeauna...

*

Buimac, Matteo se trezi în mijlocul câtorva sute de brygi care îl amețeau scăldându-l în reflexele nesfârşitelor nuanțe de verde, roşu, de albastru sau galben... Orientându-se cu multă dificultate, înotă spre mal şi se cățără anevoie pe creasta înaltă a promontoriului. Luyten, soarele Kloptrei, strălucea indiferent, la locul său, puțin deasupra orizontului. Cercetându-şi rezerva de oxigen, Matteo constată, aproape cu indiferență, că mai are cam o oră şi ceva de viață înaintea sa. Se întinse pe stânca cenuşie şi, sprijinit în coate, începu să privească liniştit, cu

încântare, spectacolul fascinant al golfului incandescent.

— Grozave mai sunt creaturile astea, şopti el pentru sine. Înțelegea acum. Kloptra era o stație-releu, periferică poate, pentru transportul spațial instantaneu, iar brygii - nişte maşini minunate. Ale cui?

LIMITELE MAGIEI

Localitatea P. este un sat nici prea-prea, nici foarte-foarte, şi se află aşezat în sudul Olteniei, pe malurile nisipoase ale Dunării. Când am trecut pe-acolo, zeci de oameni îşi mai aminteau de o întâmplare cât se poate de insolită. Aş putea să încep relatarea ei ca pe-o poveste şi chiar aşa am să şi procedez: Afost odată un sat mic, răsfirat pe lângă apa tulbure a Dunării. Locuitorii săi se ocupau care cu munca câmpului, care cu pescuitul. Între aceştia din urmă, cel mai iscusit se dovedea a fi Constandin L., un om zdravăn, cu minte ageră şi cu harul cântării. Dar mai avea un „dar" Constandin al nostru şi acesta era darul beției. Pescuia el ce pescuia, până se vedea cu banii, luați pe peştele prins, la chimir, că apoi o ținea într-o beție cruntă zile sau chiar săptămâni în şir. Şi femeia lui şi cei trei copii îşi luaseră orice speranță de a-l mai vedea om la locul lui, până ce o întâmplare întoarse lucrurile pe dos. Aşa se face că după un chef straşnic, plecând cu alți tovarăşi pe Dunăre, netrezit de-a binelea, a făcut ce a făcut de-a căzut în apă. Mai mult mort decât viu l-au scos oamenii şi l-au dus acasă, unde a zăcut ca damblagit câteva zile. Când s-a sculat în picioare, a luat femeia după el şi s-a dus întins în satul M., unde trăia o babă doftoroaie, cunoscută până hăt departe,

chiar dacă faima asta îi mai aducea şi musafiri nepoftiți, milițieni adică.

— Lele Filofteie, zise Constandin cu respect şi teamă totodată. Vreau să las naibii beutura. Ai leac la daravela asta?

— Am, răspunse baba. Staţi acilea pă prispă pân-am să gătesc fiertura şi-am să zic descântecele potrivite. După câteva ceasuri bune, doftoroaia a strecurat într-un pahar ceea ce fiersese ea atâta într-un ceaun de tuci şi-i grăi bărbatului:

— Maică Constandine, zi-mi, vrei să nu mai bei deloc cât ăi trăi sau să mai poți trage aşa, de-o duşcă, pe la vreo cumetrie?

— Deloc, lele, deloc! Nu vreu, neam, să mai pui beutură pă limbă!

— Atunci aşa să fie! zise baba, după care rosti ultimul descântec şi-i dădu leacul să-l soarbă pe-ndelete. Au trecut câțiva ani şi omul nostru n-a avut ochi să vadă băutura, până i-a venit rândul la însurătoare unuia dintre feciori. Şi cum se face, cum nu se face, i s-a pus cuscrul lui Constandin în spinare, că nu şi nu, să ciocnească cu el. Biruit, Constandin ridică paharul de zaibăr, ciocneşte cu cuscrul, chiuie ca la nuntă, gustă o dată şi cade lat. Două săptămâni a zăcut ca mort, până ce i-au adus-o pe baba Filofteia la căpătâi, cu un leac pe măsură.

— Ei, maică, văzuşi? Că eu te-am întrebat dacă mai vrei să iei un păhărel din când în când. De-acu', înțelege că nu poți! Eşti legat cu vrajă pân' te-or vedea pă năsălie... Şi aşa a fost. Numai că întâmplarea

uimitoare de-abia urmează. A venit şi vremea când, în putere încă, omul nostru a murit răpus din senin. Ai lui l-au spălat după datină, l-au gătit şi l-au pus în sicriul descoperit, în mijlocul bătăturii, pentru a-şi lua de la vecini rămas bun şi pentru slujba de cuviință. Preotul parohiei, Marin F., a slujit cu râvnă şi pricepere şi totul s-ar fi sfârşit după canoane, dacă nu se întâmpla pătărania. Când popa s-a apropiat cu sticla de vin să-l stropească, răposatul s-a sculat în capul oaselor, i-a înşfăcat-o şi a golit-o dintr-o sorbitură, după care, văzând că nu cade mort la loc, s-a mirat cu voce tare:

— Ete, neică, ce nu mi-a dat mie-n gând până acu': făcătura babei n-are putere la vinul sfințit! S-a dat jos de pe masă şi a mai trăit nişte ani, mereu cu damigeana prin preajma preotului Marin F.

SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES

Pentru Antonio Rosales, ziua aceasta în care prelua în mod oficial atribuțiile înaltei funcții de director al Agenției Naționale pentru Securitatea Republicii ar fi trebuit să fie cea mai fericită din existența sa. dar nu era. Şi, cum ar putea să fie, o dată ce era silit să înceapă prin a conduce investigațiile care trebuiau să asigure inculparea şi, desigur, până la urmă, executarea celui pe care-l înlocuia, protectorul şi maestrul său de până acum, Drew Collins. La acestea se mai adăugau şi faptul că soția sa, Linda, părea în ultimul timp foarte tulburată, refuzând cu încăpățânare orice explicație, cât ar fi fost ea de conjuncturală. A observat-o cu uimire, în timpul micului dejun, cum şi-a pironit privirea pe eticheta conservei din rația legală de alimentație, părând că citeşte la nesfârşit textul oarecum modificat față de cele de până acum: Rație hrană funcționari guvernamentali, categ. A-I, şi izbucnind în cele din urmă în hohote de plâns. Instalat în electromobilul de serviciu ce gonea spre sediul Agenției, privea îngândurat şirurile disciplinate ale oamenilor care se

îndreptau spre locurile de muncă. Acum, poate mai mult ca altădată, i se părea că pe trotuare se târăşte un miriapod uriaş, care îşi schimbă din timp în timp culoarea, în funcţie de cea a uniformelor obligatorii, distincte pentru fiecare sector al Oraşului Exterior. Mutându-şi privirea, o fixă pe ţeasta rasă a şoferului şi gărzii sale de corp, un sergent din legiunea decimatorilor generalului Nimitz pe care îl moştenise de la predecesorul său. Militarul conducea cu exactitatea şi indiferenţa unui mecanism, fără a-şi ridica o clipă ochii de pe marcajul fosforescent al liniei energetice. În dreapta lui, pe bordul maşinii, zăceau casca de piele neagră şi mănuşile de luptă pe care sclipeau mat plăcuţele de oţel. Privind mănuşile acestea monstruoase, Antonio simţea că-şi începe noua etapă a carierei sale sub semnul implacabilităţii şi cruzimii pe care le sugerau. Abia ajuns în noul său birou, prin linia guvernamentală de comunicaţii, Kurt Krüger, membru în Consiliul Părinţilor Patriei, îi făcu cinstea de a-l felicita pentru numirea sa în fruntea Agenţiei. „Să nu uiţi, domnule Rosales, că prima sarcină pe care eşti dator s-o duci la bun sfârşit este elucidarea complotului pus la cale de Drew Collins! Trebuie depistate toate legăturile sale, astfel încât nici unul dintre complici să nu scape, punând în continuare în pericol dreptele rânduieli făurite prin voinţa şi truda Părinţilor Patriei. Şi nu uita că vom urmări munca dumitale, ajutându-te atunci când va fi necesar...” Stând în picioare, în faţa ecranului verzui,

noul director răspunse cu o voce din care răzbătea, împotriva voinței sale, tulburarea ce-l stăpânea:

— Am înțeles, Excelență, dimensiunile onoarei ce mi se face şi vă mulțumesc respectuos pentru sprijinul pe care mi-l acordați în îndeplinirea îndatoririlor ce-mi revin! După încheierea convorbirii, instalat la masa de lucru, Antonio Rosales medită la semnificațiile ei. Desigur, ştia şi el că va fi supravegheat continuu, dar Kurt Krüger subliniase acest lucru ca pe un avertisment. Se temeau oare de o influență „prin simpatie"? Tot ce se poate. Oricum, el îşi va exercita atribuțiile cu seriozitatea şi hotărârea care-l caracterizau. Sună. Asistentul pătrunse tăcut în cabinet.

— Să fie adus... domnul Drew Collins! În aşteptare, Antonio îşi imagina ceremonialul scoaterii arestatului din celula de la subsol şi măsurile de siguranță care se luau până la introducerea sa în ascensorul privat al cabinetului directorial. În cele din urmă, la semnalul luminos al sistemului de avertizare, declanşă deschiderea panoului de acces. Mărunt, cu gesturi repezite şi cu părul alb, zburlit ca întotdeauna, Drew Collins pătrunse în încăperea ce-i era atât de familiară. Garda formată din doi decimatori cu fizionomii severe, care, poate şi datorită uniformelor, semănau ca două picături de apă, rămase dincolo de intrarea pe care Antonio Rosales o blocă din nou. Cei doi bărbați se priviră tăcuți. Collins avea o undă de maliție în ochi, care nu-i scăpă celuilalt.

— Ia loc, Drew!

— Mulțumesc, domnule director...

— Te rog să-mi spui pe nume, ca până acum. De altfel, te-am chemat nu pentru un interogatoriu oficial, ci pentru o discuție care să lămurească, dacă e posibil, relațiile dintre noi, acum când au un statut atât de surprinzător!... Bătrânul se instală mai comod în fotoliu şi râse aproape cu veselie:

— Vrei să mă determini, Antonio, să contribui cu toată silința la tăierea propriului meu cap? Ei bine, află că nu am nimic împotrivă. Pentru că, oricum, nu am nici o şansă să supraviețuiesc judecății bunilor noştri Părinți, intenționez ca măcar să-mi închei existența cu o faptă bună, dându-ți posibilitatea să te achiți cu „brio" de prima ta misiune primită în noua calitate de conducător al Agenției... Directorul se ridică nervos în picioare şi acționă pe o consolă din apropiere sistemul de bruiaj electronic, pentru a împiedica orice eventuală interceptare a convorbirii. Fostul său şef îl urmărea zâmbind:

— În felul ăsta, îți va fi destul de greu să-ți întocmeşti mai târziu rezumatul discuției, o dată ce nici tu nu mai poți face vreo înregistrare... Fără să răspundă, Antonio Rosales ridică de pe biroul din fața sa un dosar roşu, culoarea pentru „ultraconfidențial" şi apli-cându-şi amprenta degetului gros al mâinii drepte pe sigiliul magnetic, îl deschise frunzărindu-i câteva file.

— Iată, Drew... Chestionarul venit din Oraşul Interior, la care trebuie să răspundă ancheta, sugerează faptul că ai încercat să-ți infiltrezi oamenii

în sectoarele vitale ale sistemului nostru de securitate națională, chiar şți acolo unde, dat fiind autonomia lor, prerogativele Agenției încetează... În esență, se consideră că ai cules informații despre existența celor din Oraşul Interior, că ai exercitat un control şi probabil ai şi influențat activitatea Oficiului de Control Genetic, iar ca o încununare la toate acestea, ai întreprins tentativa de a distruge însăşi inima sistemului nostru de protecție națională, centrala de întreținere a Marelui Zid Energetic!... Crede-mă, am lucrat atâta timp alături de tine fără să sesizez ceva din toate acestea, încât acum am sentimentul că locul meu, de fapt, nu e în fruntea acestei instituții informative, ci, probabil, undeva între anonimii din fabricile subterane. Uneori, am chiar senzația că, cine ştie cum, codul meu genetic a fost clasificat eronat, că eu mă mişc în pielea unui personaj care nu mi-e familiar! Drew Collins se foi puțin, apoi rosti rar, cu ochii spre fereastra de securit fumuriu:

— Da. Într-adevăr, codul tău genetic a fost clasificat şi încadrat greşit! Directorul încremeni pentru o clipă, apoi se lăsă uşurel în fotoliul său.

— Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit! Locul tău, după toate legile întocmite de înțelepții Părinți ai Patriei, e într-adevăr într-una din fabricile subterane!...

— Glumeşti, desigur! Cine ar putea eluda toate sistemele de securitate ce împiedică accesul la computerele de evidență? Nu, nimeni nu e în stare de una ca asta!...

— Eu am făcut-o! Am să-ți explic cum să verifici... Şi va trebui să ştii şi tu s-o faci pentru altcineva. De fapt, poate e mai puțin important să fie cineva mai uman în fruntea Agenției, pe cât de util ar fi să-l înlocuiască, de pildă, pe unul ca generalul Nimitz...

— Nu! se răzvrăti Antonio. dacă m-ai pus în afara legii, va trebui să mărturisesc, până la urmă, acest lucru!

— N-ai decât! În cazul ăsta nu vei mai putea rămâne nici aici, dar, având în vedere formația ta de până acum, nici în subteran nu vei mai ajunge. Ai să mă însoțeşti probabil în fața plutonului de decimatori care, cu înalt profesionalism, ne vor încheia cariera... Fața smeadă a directorului Agenției îşi recăpătă trăsăturile hotărâte dintotdeauna, doar ochii albaştri mai păstrau sclipirile neliniştii ce-l bântuia.

— Spune-mi Drew... Dacă ai făcut asta, înseamnă că toate celelalte supoziții sunt reale. Ce te-a determinat să încerci să schimbi existența unui milion de oameni, aruncându-i în necunoscut?

— Oameni?! Oameni zici? Roboți! Maşini umane condiționate să asigure o cu totul altfel de existență celor câteva mii din Oraşul Interior! Iar Marele Zid Energetic nu ne izolează doar de ei, ci de adevărata existență umană, despre care nu avem voie să ştim altceva decât că reprezintă o amenințare la adresa „dreptelor noastre rânduieli”!... Ştii ce înseamnă, de fapt, chiar numele Republicii

— „Enclava”?

— Ce întrebare mai e şi asta?! Doar şi un copil de şcoală...

— Desigur, îl întrerupse batjocoritor bătrânul. Şi un copil de şcoală ar rosti pe nerăsuflate referenul imnului de stat: „Cuvântul cu-nțelesul nepereche ENCLAVA, piscul însorit, Domnind în limba-ne străveche, Părinții Patriei l-au zămislit!...” Collins se ridică şi din doi paşi fu lângă seiful îngropat în peretele din spatele consolei pentru comunicații, încercând să-l deschidă. Ezitând puțin, succesorul său i se alătură şi, utilizând noul cifru, îl deschise. Bătrânul extrase dintr-un compartiment mascat, aproape fără să se uite, un volum de o grosime apreciabilă. Tăcut, i-l puse celuilalt în mână. Antonio era uluit. Ținea în mână un Dicționar enciclopedic editat cu mai bine de o sută de ani în urmă, într-un loc a cărui denumire nu-i spunea nimic: „Philadelphia, Pennsylvania”. Mâna îi tremura încetişor ştiind că după distrugerea tuturor cărților vechi, încă înainte de naşterea sa, păstrarea unei asemenea scrieri echivala cu o crimă teribilă, pedepsită în consecință. Ştia prea bine că nici chiar lui, şeful unui organ de supraveghere secretă, nu-i era îngăduit să-i cunoască conținutul. Collins îi luă cartea din mână şi, deschizând-o cu precizie într-un anume loc, citi cu voce răguşită: „ENCLAVA

— 1. grup de populație străină izolat în mijlocul masei indigene; 2. teren închis sau cu acces dependent de altă proprietate”... Ei bine, ce spui?

— Dar asta înseamnă că...

— Da, înseamnă că sacrul Cuvânt nu e de inspirație divină, aşa cum ni se sugerează şi e mult mai probabil că aceasta-i denumirea sub care ne recunosc cei din jurul nostru, de ochii cărora ne ascundem în spatele Marelui Zid, pentru a nu suporta cumva vreuna din tainicele influențe ale comunismului mondial, despre care, de altfel, nici nu ştim nimic, decât că există... Drew Collins introduse Dicționarul în ascunzătoarea sa. Se reaşează. După câteva minute de tăcere apăsătoare, timp în care meditase cu ochii pironiți în gol, Antonio Rosales întrebă:

— În ceea ce priveşte existența controlului genetic, de ce nu-l accepți, Drew? Nu e oare firesc şi util ca societatea să-şi utilizeze indivizii conform înzestrării lor naturale, punându-i exact acolo unde pot da un randament maxim?

— Oh! Reiei slogane care nu au nimic de a face cu realitatea cruntă în care ne desfăşurăm existența! Desigur că o societate evoluată îşi va folosi componentele umane cu maximum de eficiență, deosebindu-le însă de maşini şi oferindu-le bunul suprem - libertatea de a se bucra de existență, libertatea de a decide asupra lor înşile... Vezi Antonio, copiii noştri se pot naşte numai dacă funcționarii Oficiului de Control Genetic admit că ei se încadrează în necesarul de muncitori, supraveghetori sau decimatori. Poeților sau muzicienilor le este interzis să se nască! De altfel, probabil nici nu ştii ce înseamnă un poet sau un muzician... Te sfătuiesc să utilizezi, totuşi, Dicționarul din seif.

— Da! Poate că o voi face... răspunse directorul gânditor. O ultimă întrebare, Drew: Ce te determină totuşi să-mi vorbeşti atât de deschis? Crezi cumva că aş risca viața mea şi a Lindei pentru a-ți înlesni o evadare? Te prețuiesc îndeajuns ca să îmi dau singur seama că aş încerca, dacă ai avea vreo şansă. Dar nu ai nici una! Unde te-ai putea ascunde?... Bătrânul îşi trecu degetele unei mâini prin păr, ciufulindu-l şi mai mult, apoi se căută prin buzunarele salopetei sale portocalii de deținut. Zise parcă fără legătură, zâmbind unei aduceri aminte:

— Ştii, demult, aveam obiceiul de a fuma. În rațiile alimentare ale funcționarilor superiori se aflau şi câte o sută de țigarete. dar când Înțelepții Părinți ai Patriei au hotărât să amplifice perfor-manțele în înălțime ale Zidului, din rațiuni de economisire a energiei, au sacrificat toate întreprinderile considerate inutile într-un angrenaj ce se dorea de maximă eficiență. N-a fost păstrat decât numărul strict necesar de fabrici de hrană sintetică... Şi, după atâția ani, iată, parcă aş mai fuma o țigară!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce ți-aş putea răspunde? Nu ți-am vorbit niciodată de toate acestea, tocmai pentru că nu am vrut să te fac părtaş la riscurile pe care mi le-am asumat singur. Am procedat bine, dovadă că eşti în locul meu! Nu mi-am căutat colaboratori decât printre cei strict necesari. De aceea i-am ales pe cei doi depanatori care au fost ucişi de focul decimatorilor în centrala de alimentare a Zidului. Dacă reuşeau să

arunce în aer generatoarele, Zidul se frângea, sistemele de supraveghere electronică se blocau şi rezolvarea venea de la sine. Ştii prea bine din sintezele informative că muncitorii uzinelor subterane, cu toată severitatea cu care le este dirijată existența, găsesc mereu noi forme de rezistență, că nu acceptă cu resemnare viața pe care o duc... În haosul care s-ar fi creat, prin acțiunile lor, Enclava ar fi încetat probabil să mai existe! Nu mizez deloc pe o evadare, ci doar pe şansa de a lăsa după mine o speranță... Se priviră în tăcere câteva clipe, după care directorul apăsă pe butonul ce comanda deblocarea uşii ascensorului. În prag, nemişcați ca nişte statui, stăteau cei doi decimatori, cu armele în mâini. Îi chemă scurt:

— Luați deținutul!

*

Îndată ce ajunse acasă, Antonio Rosales îşi dădu seama de starea neobişnuită, de profunda tulburare sufletească a soției sale. Plânsese şi ochii negri erau adumbriți de cearcăne mari, care dădeau şi mai multă stranietate chipului ei de creolă.

— Ai plâns? întrebă el ca să zică ceva, în timp ce-o săruta uşor pe frunte. Linda nu-i răspunse, ci, întorcându-se, porni spre mica încăpere care servea de sufragerie. O urmă neliniştit. acolo, ea luă de pe masa pe care aşteptau nedesfăcute conservele de hrană, un plic cenuşiu secționat de o diagonală roşie şi i-l întinse. Bărbatul scoase hârtia dinăuntru şi, cu toate că-i bănuia de-acum conținutul, citi textul încet, pentru a mai câştiga timp:

Oficiul de Control Genetic Centrul teritorial de evidență - 16

Către Cetățeana ROSALES, Linda-Maria

COMUNICARE

Vă facem cunoscut că în urma verificării anuale a codului Dvs. genetic, în corelație cu cel al soțului (ROSALES, Antonio, funcționar guvernamental, categoria A-I), coroborate cu necesitățile de continuitate demografică rațională, se impune pentru cuplul Dvs. interdicția de a concepe un copil în cursul următoarelor 365 de zile de la primirea prezentei. Drept pentru care, în virtutea prerogativelor şi împuternicirilor emanate din voința Consiliului Părinților Patriei,

D I S P U N :

a)

— efectuarea controlului medical în termen de 3 (trei) zile; b)

— întreruperea cursului unei eventuale sarcini şi (urmare a încălcării prevederilor precedentei comunicări) sterilizarea obligatorie. Vă atragem atenția că încercarea de sustragere în orice fel de la îndeplinirea dispozițiilor de mai sus este sancționată, conform Legii Disciplinei Sociale, cu diminuarea rației alimentare şi transferarea pentru un an în coloniile miniere de muncă.

Şeful CTE - 16, Allan Burton

Antonio reintroduse hârtia în plic, aruncându-l pe masă, după care trase mai aproape două taburete metalice, silind-o cu blândețe să se aşeze lângă el.

— Trebuie să ai răbdare, Linda! Poate peste un an vom primi totuşi autorizația... Brusc, ea îşi aruncă într-o parte pletele întunecate şi-l privi cu ochi mânioşi, scăpărători:

— N-am ce să mai aştept! Niciodată! Auzi?! Niciodată nu o voi primi!...

— Liniştește-te, trebuie să înțelegi situația. Nu se poate altfel.

— Dar sunt însărcinată! Înțelegi că de acum înainte nu voi mai avea nici o şansă?! urlă ea printre hohotele de plâns.

— Nu se poate! încremeni Antonio. Doar ai folosit în permanență anticoncepționalul ce ți-a fost repartizat! Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu... gemu Linda. N-am mai vrut să-l iau! Am sperat că... Uite, pune mâna. Mişcă!... Antonio Rosales îşi aşează palma pe pântecul femeii şi deodată un fior necunoscut îl răscoli, tulburându-l cu totul. Degetele tremurătoare simțeau mişcările uneori mai lente, alteori mai violente, ale fătului. O parte din el însuşi se zbuciuma acolo, parcă simțindu-i apropierea, chemându-l.

— Ce putem face acum? se întrebă el cu voce tare.

— Antonio, ascunde-mă! se auzi ca un răspuns glasul ei tremurător.

— Nu există un asemenea loc... Va trebui, draga mea, să accepți întreruperea sarcinii.

— Şi sterilizarea?! Linda sări în picioare, cu chipul urâțit de furie şi disperare. Pentru ce să mai trăiesc atunci? Tu ai munca ta, dar eu stau zi şi noapte între pereții ăştia fără să pot face altceva decât să-ți deschid conservele de hrană! Mi-e silă de viața asta searbădă! Ce folos că am privilegiul de a nu munci într-o uzină subterană, dacă în calitate de soție de funcționar superior nu-l am pe acela de a-mi naşte şi creşte copilul, măcar până la cei cinci ani, când sunt preluați de Stat!... E al meu, Antonio, şi nu pot renunța la el! Izbucnind din nou în plâns, i se aşează bărbatului pe genunchi, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Antonio Rosales îi netezea cu o mână pletele albăstrii, într-o mângâiere duioasă, în timp ce palma celeilalte mâini alunecă fără voie pe după mijlocul ei, căutându-i curbura grațioasă a pântecului.

— Liniştește-te, iubito! Voi căuta o soluție... îi şopti el, în timp ce simțea din nou zvâcnetele neregulate, ca pe un mesaj adresat ființei sale de către o componentă a ei, un mesaj care, venind dintr-un univers misterios, îi desluşea, totuşi, însăşi sensul existenței...

Pătrunzând în celula fostului său şef, directorul Agenției scoase grijuliu dintr-un buzunar un mic dispozitiv de bruiere electronică şi-l puse în funcțiune. Aflat în picioare, în mijlocul încăperii, de parcă s-ar fi aşteptat la această vizită, Drew Collins ridică semnificativ ochii spre obiectivul camerei video care le urmărea silențios mişcările din înaltul tavanului.

— Nu-ți fă griji, Drew! Instalația funcționează parțial, doar pentru uzul computerului, care altfel ar

semnala blocarea echipamentului de supraveghere, însă înregistrarea e ştearsă automat de o mică sursă de radiaţii plasată unde trebuie...

— Dacă-i aşa, dă-i drumul, Antonio! Te-aş invita să stai jos, dar în noua mea locuinţă... şi bătrânul îşi flutură cu dezolare mâinile spre pereţii goi, de un cenuşiu metalic, care îl înconjurau.

— Lasă astea, Drew! Linda... Linda e însărcinată în pofida lipsei de autorizaţie din partea Oficiului de Control Genetic! În trei zile trebuie să se prezinte pentru control...

— Biata Linda! murmură celălalt, consternat. Va trebui să accepte sterilizarea...

— Nu vrea, şi... nu vreau nici eu, Drew! Bătrânul îl privi cu neascunsă uimire:

— Te gândeşti să...

— Trebuie să mă ajuţi! Singura soluţie pentru noi e evadarea dincolo de Zid! Azi noapte am imaginat în linii mari un plan de acţiune. Dacă ai accepta să ne ajuţi, am putea spera să reuşim... Sunt convins că tu mai dispui de câteva atu-uri! Drew Collins îl cercetă câteva clipe în tăcere, apoi răspunse cu oboseală în glas:

— Dragul meu Antonio, sper să nu mă înşele perspicacitatea de care am fost întotdeauna atât de mândru, pentru că mi-e greu să cred că procedezi la o simlă manevră informativă menită să răspundă cât mai complet chestionarului lui Kurt Krüger... Curajul de a-ţi accepta propunerea mi-l dă credinţa că nu ai fi în stare s-o amesteci pe Linda într-o maşinaţie atât de

scârboasă, chiar şi în contextul lipsei de scrupule în alegerea mijloacelor, specific meseriei noastre... De fapt, care-i scenariul imaginat de tine?

*

În momentul în care figura colțuroasă a lui Kurt Krüger îşi făcu apariția pe ecran, orice urmă de nesiguranță pieri din sufletul lui Antonio Rosales.

— Ei bine, domnule director, au apărut elemente atât de senzaționale, încât era necesar să-mi soliciți audiența, ignorând mijloacele obişnuite?!

— Într-adevăr, Excelență! Mângâindu-şi distrat bărbuța roşcovană, cu totul neobişnuită pentru un locuitor al Oraşului Exterior, demnitarul se lăsă pe spate în fotoliul său, invitându-l:

— Expune-le!

— În primul rând, Excelență, am stabilit că dimensiunile complotului sunt mult mai ample decât se putea bănui inițial. Collins a avut în vedere realizarea acțiunii de destabilizare chiar în condițiile demascării şi arestării sale...

— Cum? Ce tot spui? exclamă aproape speriat Kurt Krüger. Doar, o dată cu cei doi ticăloşi de depanatori, au fost recuperate şi explozibilul şi dispozitivele de detonare!

— Aşe este, Excelență! Însă această acțiune a fost dublată de alta şi încă într-un mod cât se poate de ingenios.

— Amănunte!

— Aflând că soția mea, Linda, este însărcinată, în pofida interdicției impuse de Oficiul de Control Genetic şi urmând să fie supusă sterilizării, pe care doreşte să o evite, am imaginat o primă variantă de demascare a trădătorului. Collins a avut întotdeauna o afecțiune neobişnuită pentru soția mea, fapt cu totul nefiresc pentru un funcționar al Agenției, slăbiciune ce demonstrează elocvent descompunerea sa morală. Socotind că, determinând-o pe Linda să aducă servicii deosebite orânduirii noastre de stat, va putea beneficia în mod excepțional de clemența Înțeleptului Consiliu în privința sterilizării, i-am propus lui Collins evadarea în trei...

— Rosales! Ochii Înțeleptului Părinte aruncau fulgere, iar fața i se congestionase. Rosales! Nu cumva faci un joc dublu?!

— Nu, Excelență! Alături se află generalul Nimitz, pe care l-am pus la curent şi care urmăreşte îndeaproape desfăşurarea acțiunii. Doriți să-l vedeți?

— Nu, nu încă! Continuă...

— Aşa cum mă aşteptam, motivul ofertei mele de colaborare a fost convingător şi Collins a acceptat-o. Intrând în amănunte, am aflat cu surprindere că situația este mult mai gravă decât puteam bănui, că va trebui cu adevărat să simulăm evadarea în termenii planului imaginat de el. O lovitură pentru mine, Excelență, a fost relevarea adevărului că soția mea a fost recrutată mai demult de trădător şi a fost elementul cheie al planurilor sale. În paralel cu acțiunea eşuată din centrala energetică Beta, Linda a

montat un inhibitor electronic pe cablul uneia din rețelele de interconectare a computerelor ce controlează regimul de funcționare al tuturor componentelor sistemului de forță! Când se va declanşa, va fi un dezastru general... Figura lui Kurt Krüger se lungise, buzele subțiri îi tremurau, iar ochii spălăciți iradiau neliniştea ce-l stăpânea.

— E în funcțiune, Rosales?

— Da, Excelență. L-am pus chiar eu în regim de funcționare, fără s-o ştiu, printr-un semnal emis automat în momentul anulării vechiului cifru de la seiful instalat în biroul acesta. A fost o măsură de prevedere pe măsura geniului rău care este Drew Collins!

— De necrezut! Cum a putut înfăptui o femeie un lucru care cere competență tehnică şi curaj?

— Până la căsătorie, Linda a muncit într-o fabrică de montaje electronice, iar în ceea ce priveşte curajul, acesta izvorăşte din refuzul de a accepta sterilizarea, din disperare...

— Bine, bine! îl întrerupse nerăbdător celălalt. Cum a pătruns însă în zona cablurilor magistrale? Doar accesul la rețeaua subterană de transport pneumatic e controlat cu strictețe de gărzile de decimatori.

— Printr-un puț nesigilat, Excelență. A fost identificat întâmplător, cu ani în urmă, de Collins în magazia de expediție a unei fabrici de țigarete dezafectate. Deodată, Kurt Krüger sări ca ars:

— Cât timp a mai rămas până la declanşare?

— Din acest moment, zise Antonio aruncându-şi în fugă ochii pe ceas, cinci ore şi douăzeci şi opt de minute.

— Oh! gemu înaltul demnitar. Sunt şanse să fie găsit la timp?

— Nici una, Excelență! Ar dura luni de zile o verificare sistematică în păienjenişul acela de cabluri colorate. Aparatul nu poate fi recuperat rapid decât de Linda, dar nu o putem supune la presiuni pentru că, mai mult ca sigur, ar trage de timp până la momentul fatal. Tocmai de aceea se impune continuarea jocului bazat pe varianta evadării în trei, favorizată de realizarea unei tranzacții cu Înțeleptul Consiliu, care să permită accesul la rețeaua de transport pneumatic. Scenariul lui Collins prevede o nouă reglare a inhibitorului, astfel încât declanşarea să se realizeze chiar în momentul în care am fi la baza Zidului. Această nouă reglare îmi va da posibilitatea să acționez în vederea neutralizării dispozitivului. Am expediat deja cabinetului dumneavoastră întreaga documentație privind desfăşurarea detaliată a acțiunii, măsurile de siguranță luate împreună cu generalul Nimitz, într-un cuvânt, totul! Cum hotărâți, Excelență? Kurt Krüger se foi nervos în fotoliu şi răspunse în cele din urmă şovăitor:

— Acționează, domnule Rosales! Îndeplineşte-ți misiunea cu bine, vei fi recompensat pe măsură şi, cine ştie? Poate că împreună cu ceilalți Părinți vom hotărî în mod cu totul excepțional transferul dumitale

aici, în Oraşul Interior. Acum, cheamă-l şi pe generalul Nimitz...

*

Sala lungă în care cu zeci de ani în urmă se stivuiau baloturile de tutun sintetic, sau cutiile transparente cu ţigarete scurte şi groase, se releva dezolantă în lumina puternică a reflectoarelor. De-a lungul pereţilor măcinaţi de umezeală stăteau înşiraţi, cu armele în mâini, decimatorii. În mijlocul halei, cu spatele la platforma deschisă a ascensorului de acces la reţeaua subterană de transport pneumatic, în salopetele portocalii de detenţie, Drew Collins şi Linda Rosales priveau la desfăşurarea de forţe din jurul lor cu o seninătate surprinzătoare. Bătrânul părea chiar că adulmecă satisfăcut aromele dulcege de tutun care persistau încă după atâta timp, impregnate în porii zidurilor de beton, iar Linda îşi scutura copilăreşte pletele-i negre şi surâdea atunci când ochii ei strălucitori prindeau pentru o clipă privirea soţului. John Nimitz, urmat de Antonio şi decimatorul din garda sa de corp se apropiară. Generalul îşi privi ceasul şi apoi li se adresă celor doi cu o voce lipsită de culoare, monotonă, atât de contrastantă în raport cu fizionomia lui aspră:

— Drew Collins! Consiliul Părinţilor Patriei a hotărât să accepte propunerea voastră, dăruindu-vă libertatea supravegheată, precum şi permisiunea păstrării sarcinii de către Linda Rosales, în schimbul neutralizării inhibitorului electronic. În calitate de martori şi garanţi, vă vor însoţi domnul director al

Agenției Naționale pentru Securitatea Republicii şi garda sa de corp, sergentul decimator Cole. În cazul în care nu veți respecta înțelegerea încheiată, Cole are ordinul să vă execute, pe loc! Porniți... În tăcere, cei patru urcară pe platforma ascensorului, după care Collins îl puse în mişcare. Cu o lanternă puternică, sergentul lumina peretele circular al puțului. După câteva secunde, la patruzeci de metri adâncime, platforma se opri fără zgomot. Printr-o nişă ovală pătrunseră într-o încăpere trapezoidală, luminată slab de lămpi verzui de avarie. Bătrânul făcu un gest scurt spre una din uşile masive de oțel:

— Numărul 5!

Se îndreptară într-acolo, în frunte cu sergentul care apăsă pe butonul de chemare a capsulei. În scurt timp, pe panoul de apel apăru, pâlpâitoare, lumina albastră a unui avertizor, iar şuieratul puternic care se auzise până acum încetă, vestind egalizarea presiunii din tubul de ghidaj. Cole învârti volantul greu şi uşa se deschise. capsula, cu portiera glisată, se afla acolo. Pătrunseră pe rând, instalându-se pe banchetele transversale, față în față, doi câte doi. Sergentul închise uşa răsucind invers volantul îngropat în blindajul cenuşiu şi comandă etanşeizarea portierei. Automat, se auzi zgomotul înfundat al turbinelor ce modificau presiunea, iar vehiculul se puse lin în mişcare.

— Stinge lanterna aia! rosti cu glas poruncitor Collins şi, spre surprinderea lui Antonio, decimatorul se conformă imediat. În lumina palidă a plafonierei,

chipurile lor căpătau contururi aspre şi impersonale. Antonio Rosales simțea cum genunchii Lindei, lipiți de ai săi, tremurau uşor. Observa în acelaşi timp cum bătrânul îl privea insistent pe sergentul instalat în fața lui, dar nu cu severitate sau cu suspiciune, ci cu o inexplicabilă blândețe. Se gândea în acelaşi timp cu febrilitate, încercând să-şi imagineze modul în care va reacționa decimatorul atunci când îşi va da seama că nu există nici un fel de inhibitor electronic de demontat. Se mai întreba apoi ce cale de evadare hotărâse Collins, pentru că acțiunile următoare refuzase să i le comunice, pentru a-l proteja în cazul unui eşec. Cele zece minute s-au scurs şi capsula ajunse la capătul traseului. Pătrunzând în incinta stației, Collins se întoarse spre Cole.

— Dă-mi arma, Roger! Prompt, sergentul scoase de la şold centura cu tocul în care se afla pistolul şi o întinsă bătrânului. Fără să dea vreo explicație, acesta şi-o încinse, după care le făcu semn să-l urmeze. Porniră în şir pe un culoar îngust, la capătul căruia dădură de o uşă blindată ce bloca accesul la un ascensor strategic. Roger Cole trecu în față şi, cu evidentă îndemânare, potrivi cele douăsprezece discuri, până ce se auzi un declic, apoi le aduse la zero, după care formă o nouă combinație şi uşa se deschise. În ascensorul ce urca silențios, Collins îi spuse zâmbind lui Antonio:

— Ce crezi că ar spune Nimitz dacă ar şti că-i cunosc cifrurile căilor de acces strategice de mai bine de opt ani? Roger Cole zâmbea privindu-i.

— Sunt uluit, Drew! Şi înţeleg acum de ce mi-ai cerut să-l aleg ca însoţitor pe sergent. Dar ar fi cazul să-mi spui măcar încotro ne îndreptăm, căci am luat-o într-o direcţie cu totul neaşteptată pentru mine...

— Exact! Vom pătrunde acum în incinta postului de comandă manuală a centralei energetice, unde vom regla pornirea generatoarelor de rezervă în paralel cu cele aflate în funcţiune, astfel că vor sări în aer exact când ne vom afla în apropierea Zidului...

— Drew, se smulse Linda din tăcerea ei, dar dacă vom da peste oamenii generalului?

— În interiorul postului de comandă manuală este interzisă cu desăvârşire chiar şi prezenţa decimatorilor. Acolo nu se pătrunde decât în situaţii excepţionale, de avarie iminentă!... Ascensorul se opri. Se aflau într-o sală vastă în care instalaţii compacte se suprapuneau până sub tavanul înalt, legate între ele de o infinitate de cabluri de toate culorile şi grosimile. Un bâzâit intens, ascuţit, le asedia neîndurător timpanele, iar troznetele ce însoţeau cuplările şi decuplările diferitelor echipamente îi făceau să tresară involuntar.

— În capătul celălalt! le strigă Collins, indicând direcţia cu mâna. Au pornit prin labirintul vuitor, până ce au ajuns din nou în faţa unei uşi masive, de oţel, în mijlocul căreia sclipea un vizor cu diametrul de o palmă. Bătrânul privi cu atenţie în interior, apoi îi făcu semn militarului. Roger Cole se repezi la dispozitivul de blocare, tastând lunga combinaţie de cifre şi litere.

O făcu o dată, de două ori, de zece ori, apoi se întoarse disperat spre ei:

— Nu merge, cifrul a fost schimbat! Antonio Rosales îl privi semnificativ pe Collins şi exclamă cu un zâmbet amar:

— E o măsură de prevedere suplimentară a lui Nimitz, poate sugerată chiar de Kurt Krüger...

— Dumnezeule! Ne-au încurcat socotelile, însă nu-i totul pierdut! Vom încerca altceva... Drew Collins scoase pistolul din tocul agățat la brâu şi începu să lovească insistent cu țeava în sticla vizorului. În cele din urmă acesta plesni şi se fărâmiță în bucățele mărunte. Mai greu cedă ochiul aflat în partea cealaltă. Bătrânul curăță orificiul, privi atent prin el şi-l trase de mână pe succesorul său.

— Uită-te şi tu! Vezi acolo, pe panoul vertical din față, tasta aceea roşie?

— Da, o văd... E cumva declanşatorul manual al grupului de generatoare de rezervă?

— Într-adevăr! Cum nu putem pătrunde până acolo pentru a programa intrarea în funcțiune potrivit planului nostru, eu voi rămâne aici şi-l voi acționa atunci când va fi nevoie.

— Cum ai putea face una ca asta? Până acolo sunt cel puțin doisprezece metri!

— Cu un proiectil! zâmbi Collins mângâindu-şi arma. Roger! se întoarse el spre sergent. Cât timp am făcut din stația de transport pneumatic până aici?

— Nouă minute.

— Bine... Vă întoarceți înapoi şi vă îmbarcați în capsula liniei 12. În douăzeci şi două de minute veți străbate întregul teritoriu al Oraşului Exterior, ajungând într-un punct aflat în imediata apropiere a Zidului. Ascensorul pentru accesul la suprafață e considerat ca inexistent, l-am pus eu la punct cu cei doi oameni care au pierit... Peste treizeci şi cinci de minute, declanşez focurile de artificii. Duceți-vă!

— Trebuie să găsim o altă soluție, Drew! spuse încrâncenat Antonio. E ridicol să pieri, când toată viața nu te-ai gândit decât la ziua asta...

— Am să rămân eu aici! interveni Roger Cole.

— Nu, băiatule... Tu ai o viață înaintea ta! Eu... Plecați şi nu mai pierdeți timpul! O dată cu explozia se opresc şi mijloacele de transport şi riscați să rămâneți blocați pe traseu! E un ordin! Linda îl îmbrățişă cu ochii scăldați în lacrimi, iar soțul ei îi strânse puternic mâna.

— Scurtă carieră ai avut, Antonio! spuse zâmbind Collins. Plecați acum!... Roger, ai grijă... Cei trei porniră aproape în fugă printre structurile înalte ce trepidau neobosite. Întorcând capul pentru o clipă, Antonio Rosales îl zări pe bătrân profilându-se subțire, pe fondul cenuşiu al uşii metalice, fluturându-şi o mână într-un gest de îndemn sau poate de adio.

*

Cu multă greutate reuşiră cei doi bărbați să înlătura trapa ce masca gura de acces a ascensorului, îngreunată de stratul de pământ gălbui acoperit de o

vegetație anemică. Trăgând-o şi pe Linda la suprafață, se întinseră pe burtă, cercetând împrejurimile. La mai puțin de două sute de metri se înălța, înspăimântător, Zidul. Şirul scund alcătuit dintr-o succesiune monotonă de emițătoare, electrozi, reflectoare energetice şi antene de ghidaj sprijinea deasupra sa o nesfârşită cortină care pulsa şi se vălurea roşietică, într-un vuiet asurzitor. Coloane de scântei argintii o străbăteau din loc în loc, aidoma jerbelor unei fântâni arteziene. Antonio simțea cum o amorțeală ciudată începe să-l copleşească, în timp ce capul îl durea deja cu intensitate. Privi spre Linda cu strângere de inimă, apoi spre Roger Cole, care scruta cu ochii injectați silueta Oraşului ce se zărea în depărtare.

— Ceasurile nu funcționează, dar cred că nu mai sunt decât trei-patru minute! îi strigă Antonio. dacă nu reuşeşte, mai mult de zece minute nu rezistăm aici, în raza câmpului creat de prezența Zidului...

— Va reuşi! El reuşeşte întotdeauna... răspunse militarul fără să-şi întoarcă privirea. Şi deodată, o flamă uriaşă se ridică undeva, în centrul Oraşului, urmată apoi de zgomotul unei explozii colosale. În spatele lor, Zidul păru întâi că erupe într-un flux clocotitor de fulgere albastre, apoi se prăbuşi din înalturi transformat într-un foc mirific de artificii. Şi dintr-o dată liniştea, nuanțată şi mai mult de îndepărtatele bubuituri ale exploziilor ce se succedau la intervale scurte, se înstăpâni nefirească. Sărind în picioare, cei doi soți se îmbrățişară. Linda plângea nestăpânit, dar Antonio Rosales, eliberat de tensiunea

ultimelor zile, simți imperios nevoia de a izbucni într-un râs nervos.

— A reuşit! A reuşit Drew Collins! strigă el printre hohotele nestăpânite, repezindu-se spre fostul sergent. Tăcu dintr-o dată văzându-i chipul îndurerat. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că din ochii unui decimator se pot scurge lacrimi. Roger Cole făcu un gest vag cu mâna spre coloanele de fum dens ce secționau în câteva locuri orizontul şi, în timp ce-şi arunca mănuşile cu plăci de oțel şi casca neagră, spuse:

— Era tatăl meu... Şi-acum, să mergem!

*

Merseseră timp de câteva ore printr-un ținut deşertic, observând doar arareori câte un mănunchi de ierburi zdrențuite printre dunele de nisip, apoi trecuseră peste un şir de dealuri sterpe, epuizați de sete şi oboseală, cu genunchii răniți de alunecarea prin grohotişuri, până când, la căderea nopții, au ajuns pe o câmpie înaltă, acoperită cu pâlcuri de copaci. Au aşteptat ghemuiți trecerea nopții, pătrunşi de răcoarea ei, neputând nici unul să adoarmă, fericiți la gândul că au scăpat din lumea lor nefericită, dar neliniştiți den necunoaşterea celei în care pătrunseseră. În zori îşi continuară drumul spre răsărit, de-a lungul unui râu ce-şi purta molcom apele pe sub frunzele uriaşe ale unor arbori ciudați. Totul era ciudat pentru ei. Nu mai văzuseră niciodată vreun râu sau copaci sau ceva asemănător covorului verde şi

moale pe care călcau, amețiți de efluviile parfumate ale florilor viu colorate. În patria lor de beton şi metal, cu vaste teritorii subterane, din care mulți nu ieşeau niciodată, nu exista nimic din toate acestea. Doar cerul decupat de coama Marelui Zid Energetic părea să aibă aceeaşi culoare. Însă acolo cine îşi îngăduia să-l privească? Când soarele se ridicase la zenit, iar râul se pierduse într-un canion îngust, o briză uşoară le aduse în nări răsuflarea sărată şi cu miros de alge a Oceanului şi țipetele stridente ale goelanzilor. Le-a apărut în față dintr-o dată, de după coama unui meterez de stânci, copleşindu-i cu imensitatea apelor sale verzi-albăstrii, cu fuga neostenită a talazurilor înspumate spre plajele nisipoase, aflate jos, la picioarele lor.

— Măcar pentru a vedea asta şi tot merita să încercăm! şopti Antonio, cu privirea împăienjenită de strălucirea reflectată de fațetele de jad ale imensului giuvaer lichid. Ținându-se de mână, coborâră cu dificultate țărmul înalt şi, ajungând la poalele lui, o porniră de-a lungul apei, călcând fericiți prin nisipul umed şi fin, amestecat cu scoici de diferite culori şi crustacei aduşi de valuri. Pe neaşteptate, malul păru că se frânge pentru a face loc unui mic golf ocolit de o plajă foarte lată, în apele căruia un grup de copii se zbenguiau zgomotos. Neîncrezători, priviră joaca lor plină de veselie, până ce un glas cristalin răsună în spatele lor.

— Ați venit să faceți baie? Se întoarseră speriați şi văzură o fetiță de vreo şase ani, cu părul scurt şi

blond, cu trupul suplu şi bronzat, purtând pe ea doar o pereche de chiloți roşii.

— Dacă vreți, vă pot arăta un loc mai grozav ca ăsta, continuă fetița.

— Corina, iar te amesteci!... N-o luați în seamă, aşa e ea, se bagă în sufletul oricui! li se adresă o adolescentă înaltă, armonioasă, cu părul castaniu legat la ceafă cu un şnur alb, care apăruse şi ea ca din pământ. Erau în mod evident surori, chiar dacă singura asemănare o constituia linia dulce a bărbiei şi o anume poziție a capului, uşor aplecat spre umărul stâng.

— De ce să nu le-arăt locul nostru, Odette? Uite ce frumoasă e, cu părul acesta lung şi negru! Îmi dai voie să ți-l mângâi? Linda se lăsă în genunchi, emoționată, simțind pentru prima dată în viață cum o inundă fericirea atunci când, mângâindu-i pletele, fetița îşi oglindi ochişorii veseli în ochii ei, apropiindu-şi nasul mic şi pistruiat de obrajii traşi de suferință. Încă buimăcit, Antonio privea fetele, amintindu-şi cu durere de chipurile palide şi fără expresie ale copiilor încazarmați din Oraşul Exterior. Copii cărora le lipsea însăşi noțiunea de joacă şi cărora le lipsea, în toate manifestările lor, orice urmă de veselie. Roger Cole îi puse mâna pe umăr, atrăgându-i atenția cu voce joasă:

— Acolo, sus pe cer... E ceva care zboară...

— E un elicopter de salvare, interveni Odette, neânțelegând uimirea lor. Îi caută pe cei care au putut scăpa din țara aceea ciudată. Oare nu cumva sunteți... de-acolo?!

— Ba da, murmură Linda.

— Şi nu ştii cum arată un elicopter? şuşoti Corina la urechea ei, ținându-i mâinile pe după gât.

— În țara noastră nu sunt aparate de zbor, ele ar fi constituit pentru oricine o tentație prea mare... Între timp, la semnalele adolescentei care escaladase faleza, elicopterul făcu un ocol larg, aterizând în apropiere. Un tânăr blond coborî şi se apropie cu paşi mari, fixându-i cu multă curiozitate.

— Sunteți din enclavă?

— Da, am evadat din Republica Enclava, în cursul zilei de ieri, răspunse Antonio.

— Ei, Republica Enclava!... Cine ştie cât se va mai numi aşa, zise tânărul zâmbitor, mângâind capul ciufulit al Corinei. Din câte spun ceilalți fugari, acolo se duc lupte de stradă... haideți să vă conduc la un centru de întremare. În timp ce săruta obrajii fetelor, înainte de îmbarcarea în aparatul de zbor, Linda se gândea fericită că viitorul ei copil va creşte şi va semăna negreşit cu acestea. Doar Antonio Rosales căzuse pe gânduri şi nici nu păru să sesizeze senzația de gol din stomac ce întovărăşi înălțarea elicopterului. Roger Cole făcu o vreme semne de rămas bun celor două surori care-şi fluturau mâinile, strigând şi țopăind, apoi îi spuse celuilalt:

— Cred, domnule Rosales, că ați hotărât să ne întoarcem amândoi acolo...

— Da, Roger! Trebuie, totuşi, să sfârşim treaba începută...

GHICITORUL ÎN TAROT

— În aviație nu se admit elementele aleatorii! Adică „c-o fi, c-o păți”! Şi te rog să respecți riguros programul ce ți l-am dat!... Comandantul aeroportului trânti receptorul în furcă şi ridică ochii spre tânăra lui secretară, care păşise în încăpere cu paşi de felină.

— Ce este, Suzi?

— Un pasager, domnule comandant, vrea să vă vorbească... Zice ceva despre un posibil accident al cursei de prânz pentru Capitală.

— Cum?! se alarmă şeful. Adu-l încoace, imediat! Omul care intră era un bărbat relativ tânăr, zvelt, cu o expresie a feței uşor zeflemitoare. Gazda îl pofti să ia loc în fața unei măsuțe rotunde de protocol şi-l invită scurt:

— Vă ascult!

— Domnule comandant, interesele micii mele firme reclamau, în urmă cu câteva zile, prezența mea în capitală. Ieri însă, aceste interese s-au mai diminuat, fapt ce m-a determinat să renunț la călătoria de astăzi cu avionul. Totuşi, ca întotdeauna, am făcut o verificare a hotărârii mele cu ajutorul tarotului. Ştiți, eu sunt un specialist... Comandantul îl întrerupse nedumerit:

— În ce sunteți specialist?

— În tarot! Ghicesc viitorul prin mijlocirea cărților de tarot.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți...

— Mai precis, am stabilit că dacă lipsesc de la bordul avionului, acesta va fi victima sigură a unei catastrofe aeriene. Priviți. Cu un aer de prestidigitator, musafirul extrase un pachet gros de cărți, le amestecă laborios şi le întinse spre tăiere interlocutorului uluit. Priviți, rosti el din nou. Sunt optzeci şi patru de cărți. Folosim numărul sacru şapte. Oricum le-aş etala, semnificația cărților este aceeaşi... Uitați-vă, Popa, ăsta-s eu, aici e avionul, iar aici, pe aceşti doi vectori, consecințele alternative ale hotărârii mele. Priviți, Osiris Victorioasa, izbândă adică, iar dincoace Turnul cu Fulgere şi Moartea. Clar, concis, corect!... Comandantul îşi reveni iute din perplexitate şi întrebă pe un ton vesel, prevenitor:

— Şi ce propuneți? Să anulez această cursă aeriană, informându-i pe pasageri şi, desigur, pe superiorii mei, că măsura se bizuie pe proorocirea dumneavoastră?

— Nicidecum! Soluția rațională este ca EU să mă aflu la bordul avionului!...

— Foarte bine! Aveți timp berechet să vă cumpărați biletul... Bărbatul tuşi parcă jenat în pumn şi răspunse după o scurtă tăcere:

— Vedeți... Eu v-am precizat că interesele mele în Capitală s-au diminuat, aşa că dacă e să fac un drum la care renunțasem, este firesc să nu-l fac pe spezele

mele... Interlocutorul rămase literalmente cu gura căscată.

— Adică, vreți să spuneți că NOI trebuie să suportăm spezele de călătorie?!

— Exact! Dus-întors... Comandantul se ridică în picioare şi rosti glacial:

— Domnule atribuțiunile de serviciu îmi limitează drastic timpul, aşa că mă văd nevoit să încheiem discuția aici. Bună ziua! Bărbatul ridică umerii a neputință, îşi luă geanta-diplomat şi fulgarinul, mormăind ca pentru sine:

— Asta-i! Dus-întors sau altfel „cade”! La revedere...

*

În restaurantul aeroportului, singur la o masă, ghicitorul în tarot îşi manipula alene cărțile până când, mulțumit vizibil de rezultat, le vârî la locul lor în buzunar, chiar în momentul în care tânăra secretară a comandantului îşi făcu apariția cu sufletul la gură.

— V-am căutat peste tot... Domnule, sunteți oaspetele nostru la bordul avionului de Capitală... Desigur, dus-întors!

— Mulțumesc! Tocmai primisem confirmarea cu ajutorul tarotului... Domnul comandant e înțelept! A ales bine. Nu mă crede, dar vrea să fie sigur sută la sută!...

PLANETA FĂRĂ PTERODACTILI

Sfârşind descifrarea ultimelor fotografii ale planetei, Liana alese câteva dintre ele, desfăşurându-le în mână ca pe nişte cărți de joc la care privi îndelung. Făcându-şi vânt cu piciorul, se roti de câteva ori cu fotoliul pivotant, oprindu-se în cele din urmă cu fața spre interior; se ridică în picioare şi, după câțiva paşi dansați, ajunse în mijlocul încăperii.

— Ce spuneți, băieţaşi, dacă eu ghicesc la ce vă gândiți cu toții, fără excepție, în clipa asta?! Cei trei bărbați ridicară capul. Liana le zâmbi cu oarecare inocență:

— Să fiți cavaleri şi să recunoaşteți că am avut dreptate: vă gândiți că planeta ar putea fi... cât de cât populată, da, populată cu o faună deosebită, stranie şi... pe undeva, în secret ați dori să faceți conversație cu vreun pterodactil înzestrat cu rațiune! V-am prins?... se alintă ea. Ce-ar fi să-i spunem chiar „Planeta Pterodactililor”?! Bărbații izbucniră în râs - era un moment neprevăzut de destindere.

— Ai dreptate, cel puțin în ceea ce mă priveşte, şi, cum văd că nimeni nu neagă, înseamnă că faci constatări mai eficiente decât psihoanalizele doctorului Svoboda, rosti Selino, ridicându-se şi cuprinzându-şi

soția pe după umeri pentru a privi fotografiile. Mic de statură şi foarte brunet

— la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi fiind întruchiparea bonomiei şi jovialității medicului de astronavă, aşa cum l-au construit filmele ultimului secol - doctorul, mimând extazul, întrebă din fotoliul său:

— Ei, fetițo, până una-alta „băieţaşul" cu psihoanalizoarele te declară instrument de rezervă şi te roagă să-i comunici de la ce premisă ai pornit pentru a ajunge la o astfel de victorie... hm... categorică?

— Atmosfera atât de bogată în oxigen, în...

— Mde... Au mai fost şi alte planete cu atmosferă!

— Atmosfera, gravitația destul de redusă, lipsa centurilor de radiații nocive, distanța optimă față de astru, testele fotometrice care...

— Am capitulat, am capitulat, se apără doctorul ridicând mâinile deasupra capului şi izbucnind în râs. Comandantul Eino îşi desprinse cu greu ochii de pe silueta zveltă a Lianei, care, rezemată de umărul lui Selino, privea fotografiile, aplecându-şi mult spre ele fața aproape palidă, în contrast cu părul scurt, negru, cu irizări albăstrii. „Cu toată perspicacitatea ei, numai faptul că o iubesc nu-l poate ghici", gândi el cu tristețe. Eino încerca de fapt să se mintă. Îşi dădea seama, din rezerva tot mai accentuată a Lianei, rezervă exprimată cu delicatețe, cu compasiune chiar, că totuşi privirile sale lungi fuseseră observate, că rigiditatea lui forțată față de ea era interpretată, cu flerul acela specific al femeilor, la adevărata sa

dimensiune. Îi era ruşine de el însuşi, de prietenul său, de ea. Ordonă scurt:

— Selino, controlează din nou, pe toate benzile de frecvență, dacă există vreo activitate radio! Îndreptându-şi privirea spre ecranul radiosondei, Eino vedea aceleaşi semnale codificate ale unui relief care nu se remarca prin nimic deosebit şi reflexele chipului său prelung, cu ochi încercănați. Lucrau cu toții în tăcere. „Bip”-uri mai lungi sau mai scurte, mai ascuțite sau mai voalate, plămădeau concertul straniu care, alături de izbucnirile intermitente, roşii, verzi şi albastre ale semnalelor de pe monitoarele montate în panouri, au fascinat întotdeauna, copleşindu-l, pe cel care a pus pentru întâia oară piciorul într-o astronavă. Lansarea stației automate se realiză în condiții bune. Pe ecranul central stăruia acum, din ce în ce mai mare, masa întunecată, turtită puternic, a planetei, aureolată de haloul luminiscent al atmosferei. Astronauții priveau cu emoție nedisimulată covorul compact de nori roşcați, spre care aveau senzația că înaintează ei înşişi. Imaginile se răsturnară, contrastele deveniră mai puternice - stația intra în atmosferă prin ricoşeu aerodinamic - apoi, din nou goana spre planetă, iar imaginile răsturnate şi, din nou, căderea. Deodată, un flash intens săgetă ecranul, care se întunecă rapid. Selino, dezmeticindu-se primul, se repezi la o consolă auxiliară şi, apăsând febril pe taste, obținu imaginea acum depărtată a planetei, de la unul din teleobiectivele astronavei.

— O explozie atomică! strigă Liana, ducându-şi mâinile la gură, într-un gest de supremă uimire. Nu-i răspunse nimeni. Selino transfocă cum putu mai bine zona unde explodase staţia. Imaginea prezenta toate caracteristicile unei explozii nucleare de mică intensitate în straturile superioare ale atmosferei.

— Pregătiţi încă o sondă automată! Trebuie să ne lămurim, zise în sfârşit comandantul.

*

— Nu, nu poate fi vorba de o civilizaţie care să ne egaleze, cu atât mai mult de una care să ne depăşească, stărui Eino, frământându-şi, cu gestul lui caracteristic, părul blond. Doctorul, care nu se mai mişcase din fotoliul său, se ridică în fine şi începu să se plimbe agitat de colo-colo. Privind-o pe Liana, părea că i se adresează numai ei.

— N-am înregistrat nici o activitate radio organizată, nu-i aşa?! Şi-atunci, cum s-a realizat, după voi, dirijarea proiectilului nuclear până la impactul cu staţia noastră automată?

— Dumneata ce crezi? sări nerăbdător Selino. Imperturbabil, domnul Svoboda, aidoma tuturor doctorilor din universul raţional care-şi rostesc diagnosticul, îşi scoase ochelarii, îi şterse şi-i aşeză din nou pe nasul lui negricios.

— Au folosit probabil un sistem biocibernetic comandat, dacă vreţi... te-le-pa-tic!

— O fi fost o armă absolut automată, îndrăzni să sugereze Liana. Doctorul o privi sever.

— Oamenii ăştia probabil nici nu au un limbaj sonor! explodă Selino. Vă dați seama cât de mult se simplifică tentativa unui contact nemijlocit, deoarece... Doctorul Svoboda se întoarse spre el, întrerupându-l:

— Ei bine, oare capacitatea de comunicare telepatică nu presupune un stadiu superlativ de civilizație?

— Nu, n-aş crede, exclamă Eino. Cu siguranță că asta e natura lor dintotdeauna; o confirmă chiar posibilitățile tehnice de care dispun.

— Aşa e, „unchiule" Svoboda. Exploziile atomice pe care le-am văzut țin de „primitivism", dacă nu te supără formula, rosti Liana, fixându-l pe doctor cu ochii ei strălucitori.

— Hm, pufni acesta, ce vă face să credeți una ca asta? Prea vreți să acordați totul cu legile care au fost valabile, poate, doar pentru noi... Eino răspunse zâmbind:

— Logica. De altfel e o logică elementară (sublinie, nu fără puțină răutate, spre propria-i surprindere, ultimul cuvânt). Gândiți-vă la nivelul scăzut al radioactivității atmosferei dinaintea exploziilor şi la cel actual. Nu au fost explozii de proporții, dar la dimensiunile planetei înseamnă totuşi ceva; ceva suficient să deterioreze chiar un anumit echilibru climatic sau biologic, să zicem. Dacă ar fi fost folosit un dezintegrator eficient şi „curat", cum sunt cele de care dispunem noi, asemenea consecințe ar fi fost evitate. Dar, ca să ajungi la dezintegratorul nostru, trebuie să parcurgi mai multe etape, între care

fuziunea nucleară e un început obligatoriu... Doctorul se scărpină în cap, nehotărât să cedeze.

— De ce-au ajuns atunci la o asemenea „soluție-bumerang”? Ca să nu mai vorbim de efectul unui răspuns din parte-ne, aflați, oricum, „în legitimă apărare”. Ne-au distrus, în fond, două stații automate!

— Imposibil! Eino clătină hotărât din cap. Securitatea navei e absolută. Nu ne poate atinge nimic. Şi-apoi, am putea ajunge la situația de a distruge o civilizație inferioară nouă din punct de vedere tehnologic. Nu suntem conchistadori galactici, doctore!

— Se pare că debarcarea pe planetoid înseamnă o catastrofă pentru Ei, dacă reacționează atât de violent, interveni Selino. De altfel, am o bănuială. Eino, dă-mi o capsulă individuală şi lasă-mă să cobor... Furnici, lăcuste sau cum or fi arătând, trebuie să ştim cât mai repede.

— Nici nu mă gândesc! Vom pleca în curând spre Pământ; acolo se vor lua toate măsurile necesare pentru realizarea unui contact cu cei de aici. E mai bine aşa...

Cînd încetară semnalele sonore ale complexului de alarmare, Liana şi doctorul Svoboda tocmai se ciocneau în uşa Centrului de comandă. Intrară gâfâind din pricina alergăturii pe coridoarele lungi ale astronavei. Eino îi aştepta în picioare. Cum stătea în mijlocul încăperii, înalt, slab, cu părul blond care-i decolora realmente figura neajutorată şi aşa de reflexele molatice ale ochilor de un albastru incert, spălăcit aproape, comandantul părea mai degrabă un

adolescent nehotărât decât şeful unei expediții cosmice. Dar, ca întotdeauna, vocea energică şi calmul său imperturbabil restabileau întotdeauna echilibrul. Înainte de a i se pune vreo întrebare, Eino îi informă:

— Selino s-a catapultat cu o capsulă spre planetă! Liana păli îngrozitor. Căută cu ochii spre ecranul de control şi Eino observă.

— Se pare că deocamdată refuză să ia contactul cu noi... Doctorul, încă înfiorat de modulațiile metalice ale sirenelor, se ghemui într-un fotoliu.

— Cum de i-a reuşit „evadarea"? întrebă el, în timp ce-şi controla pulsul încheieturii mâinii stângi, un semn de maximă enervare.

— Deconectând parțial sistemul de alarmă, a putut desigila compartimentul capsulelor. Alerta a declanşat-o computerul centrului de comandă, simultan cu lansarea, pe care a identificat-o ca un accident, o dată ce nu i se ceruse asistența necesară dirijării şi urmăririi, explică Eino cu glas neutru. Pe unul dintre ecranele secundare începură să alerge fâşii luminoase. După câteva secunde, se stabiliză imaginea planetei spre care aluneca, într-un unghi larg, un punct minuscul. Videolocatoarele interceptaseră capsula. Toți trei priveau încordați punctul roşcat care devenea tot mai şters, confundându-se progresiv cu straturile cenuşiu-argintii ale atmosferei. Imaginea fu întreruptă automat şi înlocuită cu caroiajul radiolocatoarelor clasice, ale căror desfăşurări de un alb perlat se roteau, notând neobosite azimutul, distanța, altitudinea. Eino vorbi ca pentru sine:

— Îl vor lovi dintr-un moment în altul, iar noi nu mai putem lua nici o măsură!... Aşteptau din ce în ce mai crispaţi explozia previzibilă. Liana, tot în picioare, nu-şi dezlipea ochii de pe aparate, ţinându-şi împietrită, ca la o rugăciune, mâinile împreunate la piept. Capsula cobora spre sol. Când cifra roşie marcă o sută de metri, doctorul sări în sus, într-un entuziasm spontan şi, fără îndoială, necuviincios pentru momentele acelea de încordare, de nesiguranţă:

— Gata! Nu i se mai poate întâmpla nimic! Am înţeles ce-a vrut să spună... Liana, comandante, a avut dreptate! Le-a spus furnici. Ha, ha, ha! Lăcuste! Păi nu vă daţi seama că sub o sută de metri nu i se mai poate întâmpla nimic?! Liana şi Eino îl priviră consternaţi, amândoi intuind deodată semnificaţia frazelor niţel incoerente ale doctorului, care continua:

— ...Ce să i se-ntâmple? Sunt nişte gângănii mărunte şi firave şi voi mai „vreţi" o explozie nucleară, fie ea cât de mică, sub o sută de metri, când i-ar face una cu pământul?! Ha, ha, ha... Râdea în hohote, deconectându-se de tensiunea deosebită, care-l copleşise. Glasul lui Selino interveni prin surprindere. Întoarseră capul spre ecranul central, unde Liana îşi văzu soţul zâmbind, cu ochii mijiţi mult, cu buzele cărnoase răsfrânte copilăreşte.

— Eino, când vom ajunge pe Pământ, mi se va interzice să mai zbor, dar, orice sancţiune aş suporta, zău că o să merite! Prieteni, am descoperit o lume!

— Sunt tare mici, Selino? strigă doctorul.

— Da, cred că da, încuviință Selino, zâmbind mereu.

— Dă-ne imagini, ceru comandantul emoționat deopotrivă cu ceilalți.

— Exclus acum! Rămâne pe data viitoare, când nu voi obține capsula prin efracție - pentru că am luat-o, din pricina grabei, pe cea aflată în revizie. Nu numai că n-am teleobiective, dar nu voi avea combustibil suficient nici pentru a mă întoarce... Eino se precipită spre ecran:

— Nu face nimic, aterizează, şi în scurtă vreme te recuperăm! Selino nu mai zâmbea, părea nervos, cu atenția împărțită între dia-logul cu cei de pe astronavă şi ceea ce vedea, probabil, în jurul lui.

— Ascultați, le zise cu glas aspru, ascultați cu atenție! Planeta este suprapopulată... E locuită, pur şi simplu, la centimetru pătrat. Nu ştiu cum arată ființele acestea, fără îndoială raționale, dar zboară în jurul meu în nave discoidale foarte mici. Câteva din ele, în timp ce coboram, au montat o instalație pe blindajul capsulei. Din momentul acela am realizat contactul... Acum îmi transmit telepatic, în mod constant, să nu aterizez. Numai pe cei câțiva metri pătrați pe care s-ar aşeza capsula aş strivi o aglomerare cu câteva milioane de locuitori, ca să nu mai vorbesc de aria mult mai mare afectată de şocul mecanic, caloric şi toxic pe care l-ar produce motoarele de frânare... Eino înțelegea prea bine ce înseamnă asta. În calitatea sa de comandant, trebuia să-i ceară să se înalțe cu ultimele rezerve de combustibil şi, undeva sus, cât mai sus, să se

autoanihileze... Dar Liana? Cum îl va privi atunci Liana? Da, fără îndoială, rațional, îi va da dreptate, e şi ea o zburătoare, dar, în momentele ei de disperare, de singurătate, nu-l va socoti un rival care, într-un moment dificil, fără să mai caute o şansă, a hotărât rezolvarea aceasta groaznică, ireversibilă?... Pentru prima dată în cariera sa, comandantul Eino era ceea ce părea - un nehotărât. Liana, cu ochii răvăşiți de temeri, din locul de unde nu se mişcase nici cu un pas de la începutul acestui coşmar, găsi puterea de a-l chema:

— Selino, Selino, ascultă-mă! Caută totuşi un loc de aterizare! Nu se poate, izbucni deodată ascuțit, nu se poate, Selino, să nu fie pe planeta asta blestemată un pustiu, un ocean, munți măcar. Trebuie să cobori, Selino! Trebuie...

— Exclus, răspunse Selino. De fapt, sunt ființe ca şi noi, Liana. Gândesc, au simțăminte, se tem de moarte... Şi mă puteau distruge de la început. Au înțeles însă că la bordul capsulei e o ființă gânditoare! Eino, spune-mi ce să fac?

— Măreşte altitudinea, măreşte-o până hotărâm cum procedăm. Se întoarse spre cei doi: Ce spui, doctore?

— N-avem dreptul... dar, hotărăşte, comandante... Selino va înțelege şi el. Desigur... Selino comunică:

— Altitudine maximă posibilă! Piticii îmi transmit că au înțeles situația. Eino, spune-mi totuşi ce trebuie să fac! Extraordinar, Eino, piticii îmi indică o zonă cu o densitate mai mică... Două milioane şi ceva de

„suflete”! Eino se simți eliberat. Era o rezolvare pe care Ei o hotărâseră, iar el o ratifica doar:

— Aterizează! Şi comunică coordonatele! Şi-atunci, din colțul unde stătea aproape uitată, Liana alergă, atinse cu mâinile, într-o mângâiere fugară, materialul transparent şi rece al ecranului, dincolo de care se aflau ochii cenuşii ai soțului ei şi strigă, cu o fervoare care îi părea, atunci, străină:

— Distruge-te, Selino! Distruge-te! Eino şi doctorul îl auziră pe Selino murmurând: „Două milioane şi ceva de suflete...”, dar Liana, plângând sălbatic, văzu doar buzele iubitului murmurând şi chipul lui risipindu-se apoi în cioburile de lumină ale exploziei, peste care se aşternu întunericul - fața vizibilă a neantului.

CHINTA ROIALĂ

Pentru foarte multă lume, faptul că savantul Alexander Foreeman a murit în urma unui infarct, în timp ce juca o partidă de poker, constituie un amănunt anecdotic. De altfel, acesta a fost, poate, cel mai bizar om de ştiinţă din câţi a cunoscut secolul nostru. Nu pentru că aducea prea puţin cu imaginea pe care ne-o facem îndeobşte despre cei care trudesc însăilând complicatele formule ale Cunoaşterii, ci pentru că a fost un aventurier în sensul cel mai complet al cuvântului. A trecut furtunos prin viaţă, fascinat când de o idee explozivă prin nonconformismul ei, când de o afacere, uneori destul de murdară, când de o femeie a cărei existenţă sinuoasă a traversat grăbită Hong-Kongul, Marsilia şi Dakarul, pentru a sfârşi inexplicabil în apele metalice ale golfului Hudson. L-am cunoscut pe Al, pe când îşi construia modelul matematic al teoriei sale despre universurile simetrice bidimensionale. Întrucâtva mă speria omul acesta care, după o noapte de beţie, dovedea a doua zi o energie de multe ori tiranică, căci controla cu exigenţă gălăgioasă aproape toate operaţiunile de lucru, spre disperarea programatorilor.

Îl vedeam mai îmblânzit doar atunci când, cu mâinile în buzunarele halatului, privea minute întregi curgerea silențioasă a benzilor magnetice sau zvâcnetul cartelelor perforate. Imediat după ce şi-a publicat lucrarea, „s-a îmbătat porceşte” cum obişnuia să spună. Parcă îl văd cum în noaptea aceea, spre stupefacția „lumii bune” din uriaşul salon al Hiltonului, s-a urcat pe masă, măturând cu piciorul cupele de şampanie pentru a-şi expune teoria şi pe înțelesul unor „capete pătrate”:

— Înțelegi, madam’ - se adresa el mai mult unei matroane care-şi tremura speriată guşile suprapuse la o masă în apropierea noastră -, înțelegi, madam’, în universul ăsta cu două dimensiuni, lumile stau, dracu’ ştie de ce, două câte două, simetric, cum ai sta dumneata în fața oglinzii şi curg inexorabil spre linia aceea de contact, pentru a dispare... Dispar... Unde?! Ce se întâmplă cu lumile acestea în care timpul - timpul pe care voi îl consumați aiurea - curge altfel?... Oh, nu te şterge pe frunte cu şervețelul, madam’ - murdăreşti şi şifonezi cine ştie ce univers rațional! Ha, ha, ha!... M-a luat, cu forța aproape, în sala de joc. Era un pasionat al pokerului, aşa că în seara aceea, beat cum era, a pierdut aproape tot ce câştigase în ultimii doi ani de muncă intensă. La ultimul tur la care mai putea merge, părea că îşi revenise. Nu mai fuma ca până atunci şi un soi de nepăsare brutală îi strălucea în ochii negri, în timp ce-şi închidea carnetul de cecuri. A luat cărțile încet, filându-le îndelung. Din spatele lui, am văzut pe rând o rigă de treflă, un as de treflă... un

valet de treflă, un nouar de cupă şi un decar de... treflă. Trebuia să-şi încerce şansa. A intrat, decartând nouarul de cupă. Când a luat cartea, a aprins o țigară, începând, încetişor, să fileze. Nu ştiu de ce, dar când am zărit colțul negru al damei, poate unde o doream cu aceeaşi ardoare ca el, am ştiut că-i intrase dama de treflă. Aşa era! Am făcut eforturi aproape supraomeneşti să nu mă trădez: avea chintă roială la rigă! L-am văzut însă pe Al crispându-se tot mai vizibil. Partenerii de joc îl studiau concentrați. El nu înceta să-şi fixeze cartea care-i intrase. O descoperise aproape cu totul, şi atunci am început să desluşesc şi eu: cele două imagini ale damei păreau că alunecă, la început imperceptibil, apoi tot mai vizibil, spre linia oblică de la mijloc, care le intersecta. Alb ca varul, Alexander puse cartea pe masă şi cu toții am fost martorii dispariției rapide a peliculei pe care erau fixate imaginile. În câteva secunde, mai rămăsese vizibilă o dungă oblică, vag tremurătoare, care se şterse şi ea în cele din urmă. Când ne-am ridicat privirile de pe triunghiul de plastic, acum de un alb mat, Alexander Foreeman continua să-l privească cu o stăruință care nu mai avea un scop anume. Murise.

EXPLOZIA CLIPEI

După calculele noastre, energia eliberată prin detonarea ciudatei substanțe sintetizate de noi nu trebuia să fie mai mare decât cea degajată de o grenadă defensivă obişnuită. De aceea, împreună cu Smith, am pregătit experimentul în mijlocul parcului particular, destul de părăginit, ce se învecina cu micul nostru laborator. Domnul Mac Donald, proprietarul domeniului, îşi exprimase dorința de a participa şi el la acest eveniment, aşa că n-am avut ce face şi ne-am instalat împreună cu el în tranşeeea situată la circa cincizeci de metri de locul ales. Dimineața, cu soarele strălucitor care suia pe bolta înaltă, fără urmă de nor, anunța o zi de vară dintre cele mai frumoase. În timp ce Smith şi cu mine controlam cu minuțiozitate, pentru ultima oară, contoarele care urmau să măsoare intensitatea deflagrației, domnul Mac Donald şi-a adus din maşina parcată pe o alee din spatele nostru un aparat de fotografiat destul de banal şi un binoclu militar ale cărui glorioase state de serviciu erau cu prisosință înscrise pe tocul de piele, uzat şi cârpit pe toate părțile. În cele din urmă, am hotărât că putem proceda la detonare. În timp ce eu făceam contactul electric, Smith trăgea cu disperare de pulpana hainei domnului Mac Donald, care încerca să privească peste

marginea parapetului. Explozia ne-a părut mai curând o cascadă de trosnete ciudate şi țiuituri stânjenitoare, care au durat aproape două minute. Ne aşteptam la o undă de şoc suficient de puternică pentru a arunca ceva pământ peste noi, dar am constatat cu uimire că firele de iarbă ce creşteau pe marginea adăpostului nici nu se clintiseră măcar.

— E clar! N-a fost cine ştie ce..., a exclamat dezamăgit Smith, ridicându-se în capul oaselor. Sprijinindu-se cu mâna pe parapet, s-a înălțat deasupra lui, după care ne-a ajutat pe rând să urcăm. Scuturându-ne hainele, ne-am întors privirile spre locul exploziei. Şi am înmărmurit. La o distanță de câțiva kilometri, strălucea orbitor în lumina soarelui un ghețar imens. Printre castanii pe care îi ştiam cu toții, foşneau alene ferigi uriaşe, iar în stânga noastră, la câteva sute de paşi, se desluşea o clădire destul de dărăpănată, după toate aparențele, un han medieval. Se întâmplase ceva ce ne depăşea înțelegerea. Am privit năuciți până în momentul în care domnul Mac Donald, apucându-mă viguros de cravată, mi-a urlat în ureche:

— Uitați-vă acolo, uitați-vă acolo! Un monstru, domnule Fisher! Eu văd un monstru! Fără îndoială, sunt nebun!

— Şi eu îl văd, şopti Smith. E un Stegosaurus cât se poate de real... Deplasându-şi greoi trupul masiv, lung de vreo şapte metri, pe coama căruia se înălțau impresionantele plăci osoase poligonale, dinosaurul dispăru între ferigi şi liane.

— Cred că ar fi bine să o luăm în direcția construcției ăleia, am spus eu, hotărându-l cu greu pe speriatul proprietar să dea drumul cravatei. Am pornit tustrei, în şir indian, spre clădirea mohorâtă, pe frontispiciul căreia descifrasem, cu ajutorul binoclului, o firmă scrisă într-o engleză arhaică: „La vama drumeților”... Înghesuiți sub arcada solidă a intrării, hangiul şi două femei priveau parcă mai puțin speriați ca noi peisajul care, totuşi, nici lor nu le părea mai familiar.

— Pe spada cinstitului rege Harold, răcni către noi presupusul hangiu, spuneți-mi şi mie, domnilor, ce jivină l-a mai înțărcat şi pe păsăroiul ăsta cu poftă de mestecat mai mare ca a nevesti-mi! - şi ne arătă cu mâna un pterodactil care fugărea cu un succes deplin găinile din ogradă. Terminând de înghițit ultimul pui, reptila clămpăni fioros din dinții ascuțiți şi se ridică în aer, fâlfăindu-şi aripile membranoase. Smith îi luă tovarăşului nostru de aventură aparatul de fotografiat şi prinse în obiectiv pterodactilul, hanul, jungla dimprejur şi chiar un nou saurian care se arătase în dreptul ghețarului.

— Da’ domniile voastre dincotro veniți, ne interpelă în sfârşit hangiul, că nu ştiu să fi văzut vreodată asemenea veşminte la un drumeț?... Şi ce încălțări, măiculiță! se minună el.

— Suntem nişte călători sărmani, mă grăbii eu să explic ceva. Dar mai bine spune-ne, jupâne, în ce dată ne aflăm, că noi...

— Adicătelea cum „în ce dată”?!

— Adică anul, luna, ziua în care ne aflăm...

— Păi... domnilor, eu aş zice că e a patra zi a lui iulie, în anul o mie cinci sute cinzeci şi doi, zise tărăgănat omul, privindu-ne cu oarecare suspiciune. Pe drumul pe care veniserăm şi noi îşi făcu apariția un bărbat scund, cu un melon verzui pe capul cărunt, ai cărui ochi spălăciți căutau cu uimire de jur-împrejur. Croiala hainei sale de catifea reiată, ca şi pantalonii strâmți, întinşi pe picior cu ajutorul elasticului petrecut pe sub talpa ghetelor sale prăfuite, îl făceau să pară desprins dintre prietenii domnului Pickwick.

— Bună ziua! ne salută el cu evidentă demnitate. Numele meu e Windsom! Samuel John Windsom, comis voiajor, încă din 1847, la firma „Kook şi Fiii". Cu cine am plăcerea?...

— Fischer, mă formalizai eu.

— Smith H. Smith, fotograf amator, se prezentă colaboratorul meu, luminându-i obrajii sanguini cu flash-ul.

— Mac Donald, Esquire, rosti şi al treilea membru al grupului nostru, pocnindu-şi cu seriozitate călcâiele.

— Iar eu mi-s jupânul Mac Donald, hangiu din tată-n fiu pân' locurile astea!... Smith, uitând se pare de gravitatea situației în care ne aflam, începu să râdă cu poftă:

— Iată-ți strămoşul, domnule Mac Donald! Mă miram eu de unde atâta asemănare! Acum nu mai încape îndoială că eşti, într-adevăr, de viță veche!... Comis-voiajorul îşi puse la picioare sacul de călătorie

şi, aprinzându-şi o pipă afumată, privi cu atenție împrejurimile, pufăind tacticos, după care exclamă:

— Curioasă regiune! N-am mai fost niciodată pe aici, dar nici n-aş fi crezut să văd în vreo pădure a bătrânei Anglii un elefant... Hangiul se uita la noi cu gura căscată.

— Eu n-am văzut de când mama m-o făcut un elefant, dar am auzit de la un corăbier bătrân care fusese pân' Indii că are o piele aşa de bățoasă că nu poate fi nicidecum străpunsă cu lancea. Ba încă e aşa de zgronțuroasă, că păgânii aceia ascut padele de ea.

— Ei, elefantul acesta, domnilor, era lățos ca un câine ciobănesc, ne asigură cu gravitate Samuel J. Windsom.

— Trebuie să fi fost un mamut! îmi dădui eu cu părerea, nemaimirându-mă de nimic. Un zgomot formidabil de fierărie ne-a întors privirile spre colinele din spatele hanului, descoperind, spre neliniştea tuturor, o ceată de călăreți înzăuați care îşi fluturau voinicește spadele strălucitoare pe deasupra coifurilor împodobite cu panaşe multicolore. Am dat să strig că ar fi mai bine să ne baricadăm. În interiorul hanului, pentru a câştiga timp şi pentru a ne lămuri de intențiile războinicilor, care, după croiala veşmintelor metalice, aparțineau, probabil, anului 1000, dar, în momentul acela, imaginile s-au estompat brusc şi ne-am trezit toți trei în vechiul decor al domeniului domnului Mac Donald. Eram singuri, hanul dispăruse o dată cu jupânul hangiu, ferigile nu mai foşneau misterios, nici urmă de comis-voiajor şi nici o particulă

de praf ridicată de cavalcada cetei de cavaleri cuirasați...

Nu, n-am avut o halucinație colectivă! Şi, aşa cum se mai întâmplă în relatările unor aventuri fanteziste ce nu lipsesc din revistele ieftine, de senzație, nu am constatat că filmul din aparatul de fotografiat s-ar fi voalat! Dimpotrivă. Clişeele obținute certifică coerența relatărilor reciproce pe care ni le-am făcut ulterior. Explozibilul „Fischer-Smith", în cantitatea experimentată de noi, se pare că produce pur şi simplu dezagregarea relativă a timpului. Foarte probabil că o cantitate mai mare din această substanță ar putea să provoace pătrunderea în trecut pentru o perioadă şi o adâncime mult mai mari. Ce rămâne straniu pentru noi este simultaneitatea epocilor. Logic, este o enigmă: de ce n-am fost striviți de mulțimea tuturor ființelor care au trăit pe teritoriul afectat de explozia clipei, a timpului, din preistorie până în prezent?! Împreună cu Smith, am hotărât distrugerea documentației privind principiul de obținere a substanței descoperite de noi, deoarece, detonată într-o cantitate mai mare, ar putea oricând transporta omenirea în perioada în care Pământul era o masă incandescentă, contopind astfel ÎNCEPUTUL cu SFÂRŞITUL...

CONTACT EŞUAT

Neliniştea se înstăpânise, densă şi materială, ca o pâclă, peste labirintul de străzi al marelui oraş. Orice activitate încetase în primele ore, pentru ca mai apoi să fie reluată parțial, treptat, pe măsură ce oamenii înțelegeau că, cel puțin deocamdată, nu e nimic de făcut. Urmele accidentelor de circulație fuseseră înlăturate, dar locuitorii mai păstrau ceva din uluirea şi disperarea care îi cuprinsese simultan, sesizată mai întâi ca o nenorocire individuală atunci când peste ei se prăvălise, imensă, Tăcerea... Syb, primarul oraşului, un brunet înalt, zdravăn, trecut de patruzeci de ani, cu bărbie voluntară, tăiată parcă în piatră, cu ochii căprui, mari şi melancolici, urmărea în biroul său programul stației locale de televiziune. Ca în filmele fără sonor văzute la o cinematecă, în copilărie, imaginile se succedau intercalate de texte ce repedau obsedant ideea că oraşul nu fusese vuctima unui atac cu arme de un tip nou, că regiunile înconjurătoare nu resimt nimic din cele ce se întâmplă aici, că situația prezentă e consecința unui fenomen local - necunoscut, e drept, însă nu pentru multă vreme - iar pentru că liniştea se poate risipi prin surprindere, aşa cum de altfel apăruse, cetățenii sunt sfătuiți să amortizeze un eventual şoc auditiv, folosind dopuri din

materiale antifonice... Syb se ridică nervos din fotoliu, făcu câțiva paşi prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în fața ferestrei ce oferea panorama uriaşei bucle suspendate a autostrăzii Corolla. Privea rarele automobile, majoritatea purtând însemnele poliției sau ale armatei terestre, gândindu-se la prioritățile ce trebuiau rezolvate. Primele informații, centralizate greoi din pricina imposibilității utilizării sistemelor de comunicații, demonstrau, dacă mai era nevoie, ascendentul lumii interlope față de autorități prin capacitatea ei sporită de acomodare la situațiile cu totul noi. Hold-up-urile se succedau cu repeziciune şi primarul se văzuse nevoit să solicite militarilor paza instituțiilor bancare şi a marilor magazine. Şi-ar fi aprins o țigară, dar îl stânjenea o uşoară dificultate în respirație. Ştia că e legată de apariția fenomenului şi-l încerca o irațională spaimă pe care cu greu şi-o stăpânea, că adevărata tragedie ar putea fi nu liniştea absolută, ci reducerea oxigenului din atmosferă în urma vreunei reacții chimice în lanț sau... îşi amintea, obsesiv, titlul unei cărți citite în adolescență: Traficanții de aer... „Doamne, dacă cineva ne-ar fura cu adevărat aerul? Ce-am mai putea face?!”...

Înălțându-şi umerii masivi, se îndreptă spre uşa capitonată. Îşi acordase destul răgaz acum, când dincolo de prag, pe culoarele primăriei, în birouri, ca şi în sala Consiliului municipal, era o animație înfrigurată, dar fără personalitate, tăcută, ireală şi înspăimântătoare, ca un coşmar din care nu te poți trezi. În prag, privi întrebător la secretara care părea

să-i aştepte apariţia. Domnişoara Malcom se ridică şi-i întinse un plic lung, verzui, pe care îl rupse nerăbdător. „Alvarez ăsta e un idiot, îi mai arde de introduceri protocolare!”... îşi spuse Syb înciudat, sărind peste prima pagină a textului. Şeful Centrului de cercetări al Fundaţiei Snockfield comunica studiile întreprinse, testele folosite, indicându-şi conştiincios colaboratorii, cu întreaga lor titulatură ştiinţifică, spre disperarea corespondentului său. Concluziile, aşa cum le bănuia Syb, erau modeste, provizorii şi foarte rezervate. Singura care se arăta mai cuprinzătoare arăta că „...în urma cercetărilor realizate pentru determinarea exactă a perimetrului afectat la sol, coroborate cu cele întreprinse pe verticală până la stratosferă, anomalia examinată se manifestă în spaţiul înscris într-un con perfect, la a cărui bază se află oraşul, vârful aflându-se la o înălţime de circa 22.000 de metri...”

Pătrunse cu paşi repezi în sala unde consilierii municipali îşi frunzăreau nelinişteţi hârtiile, cu privirile încărcate de spaimă şi derută. Primarul introduse în epidiascop filele raportului său, proiectând textul dactilografiat pe un ecran instalat din vreme. Introduse apoi şi mesajul profesorului Alvarez, urmărind cu atenţie reacţiile colaboratorilor săi. Consilierii citeau buimăciţi, câţiva se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine, iar Robert Fairbanks notă câteva cuvinte pe un bileţel pe care-l aruncă primarului. „Nu e oare un atac din spaţiu?” citi Syb, remarcând aproape cu mulţumire că nu e singurul care începuse să privească

faptele în felul ăsta. Un nou mesaj adus de domnişoara Malcom, de astă dată într-un plic cu antetul bazei aeriene de la Farago-Limit City, îl ridică pe Syb în picioare. Ieşi în fugă, părăsindu-i pe consilierii care-şi scriau mai departe, cu mâini tremurătoare, replicile fără sens.

Automobilul făcu un viraj strâns şi frână, oprindu-se între două maşini ale poliției rutiere. Cu agendele în mâini, profesorul Alvarez şi generalul Strick alergară spre el. Militarul, uscățiv şi impersonal în uniforma sa de campanie, părea să fie singurul om ce nu-şi pierduse cumpătul. Cu mâna întinsă spre mijlocul impunătorului pasaj aerian care traversa benzile autostrăzii West Lake, deschidea şi închidea gura, lăsându-l pe primar să înțeleagă că rosteşte: „Acolo! Acolo!"

Între timp, profesorul rupse o filă din agenda în care scrisese febril, întinzându-i-o ca pe o notă de plată. Ochii îi luceau jucăuşi dincolo de lentilele ochelarilor, în timp ce-şi muta greutatea trupului rotofei de pe un picior pe altul, cu aerul că aşteaptă rezultatul unei farse de toată frumusețea: „Obiectul sferic aterizat pe viaduct a coborât pe axa conului imaginar în interiorul căruia acționează fenomenul. E foarte posibil să avem de-a face cu... o vizită din spațiul extraterestru. În orice caz, am convenit cu generalul Strick să luăm unele măsuri pentru prevenirea unei presupuse acțiuni ostile. Am reuşit să determinăm faptul că liniştea aceasta forțată este rezultatul unui bombardament cu o radiație

corpusculară ce absoarbe la nivel molecular orice fel de vibrație. Mai repede decât s-ar fi putut crede, am pus la punct, cu mijloace relativ simple, generatoare de anihilare a radiației în cauză. Aşa că în orice moment putem interveni în sensul restabilirii condițiilor normale pe o suprafață apreciabilă...” Primarul îl privi câteva secunde perplex pe profesor, după care le făcu semn celor din jur să-l însoțească. La circa o sută cincizeci de paşi de obiectul care se zărea acum strălucitor şi imobil, exact pe axul median al carosabilului, generalul le opri înaintarea, dându-le de înțeles că din acest punct zona intră sub patronajul său. Tancurile şi autotunurile, cu blindajul încins, stăteau nemişcate, pândind cu țevile vineții ale tunurilor şi mitralierelor jumelate ținta sferică. Trântiți în spatele barajelor din saci de nisip, soldații, în ținută de camuflaj, țineau crispați în mâini lansatoarele de rachete. Trecuse mai bine de un ceas de aşteptare încordată când Syb desluşi cu binoclul militar, prin care scruta sferoidul, cum o trapă ovală se deschide şi trei arătări pitice sunt depuse de un braț telescopic pe asfaltul cenuşiu. Încremenit, le privi preț de câteva clipe, apoi, alarmat, se întoarse spre general cu intenția de a-i cere să nu intervină în nici un fel. Dar exact în momentul acela, Strick dăduse semnalul şi cele trei generatoare ale profesorului Alvarez intrară în funcțiune. Ca un trăsnet continuu, zgomotul atâtor motoare în funcțiune le izbi dureros auzul. Aproape simultan, conturul sferoidului începu să tremure şi, înmuindu-se ca un calup de ceară sub dogoarea

focului, se revărsă peste mogâldețele nemişcate. Urlând de furie, porni să alerge alături de o tanchetă care se deplasa trepidând spre locul dezastrului, unde se întindea o băltoacă de lichid cu reflexe metalice. Şi Syb înțelegea, privind tremurul de gelatină al ciudatei substanțe, că suferă încă sub acțiunea zgomotului de care insolitele făpturi ale tăcerii încercaseră zadarnic să se ferească...

ULTIMUL ZÂMBET AL JUANITEI

Acum, când sistemul celor şapte stele ale Juanitei a devenit vizibil, sentimentul pe care l-am simțit nelămurit la început s-a transformat într-o tristețe răscolitoare. Şi acelaşi nejustificat sentiment de vinovăție şi tristețe îl citesc pe chipurile însoțitorilor mei de pe celelalte astronave ale convoiului, atunci când îmi transmit videofonic rapoartele zilnice. Îi înțeleg. În acest moment, la un miliard de km distanță, imensa ima-gine a Juanitei abia mai încape în conturul ecranului panoramic central. Loss şi Juanita... Cât de ciudat şi cât de complex poate fi sufletul omului! Cât de neprevăzute pot fi reacțiile născute din bucuriile şi, mai ales, nefericirile sale, nelămurite în adâncul lor nici de testele psihologice atât de perfecționate ale mileniului trecut. Căci, care calculator ar fi putut prevedea, nu sacrificiul Juanitei, ci gestul prin care Loss şi-a materializat disperarea la dimensiuni cosmice, iubirea lui, care l-a determinat să refuze conştient îndeplinirea misiunii, cum nici un alt astronaut n-a făcut-o nici înainte, nici după el. ...S-a scurs aproape un mileniu de când astronava uriaşă şi greoaie s-a apropiat de acest colț îndepărtat al galaxiei. Loss şi Juanita, stăpâni ai unor fantastice rezerve de energie, aveau misiunea de a restructura la nivelul

civilizației de tip Dyson sistemele planetare ale celor şapte stele. Pe imensele pelicule materiale care trebuiau să îmbrace aştrii, urmau să se instaleze alte miliarde de miliarde de oameni. Se iubeau. Ştim doar aproximativ cum a murit Juanita. Se pare că, fiind de cart, a înregistrat o avarie la unul din motoarele fotonice. Securitatea navei presupunea o intervenție imediată în plină sursă de iradiere. A renunțat să-i comunice lui Loss situația, rezolvând-o singură şi murind la înapoiere, înainte de a-şi putea dezbrăca scafandrul pe care-l folosise. De aici începe extraordinarul. Disperarea lui Loss a fost atât de imensă, atât de nefirească, încât, începându-şi opera, nu s-a gândit nici măcar o clipă că înfăptuieşte şi cea mai inimaginabilă trădare față de semenii săi. Energia de care dispunea era rodul muncii a miliarde de oameni. Rostul ei era să defrişeze spații noi, să asigure evoluția pe mai departe. Dar el a hotărât altfel. Selecționând hologramele Juanitei, a ales-o pe cea mai reprezentativă, încredințând-o computerelor. Apoi, în scurtă vreme, rarefiind şi redistribuind abundentul material planetar, modificând complicatul echilibru al celor şapte stele, Loss a plăsmuit-o pe Juanita la dimensiuni cosmice. Trupul suplu şi svelt, ochii mari şi strălucitori, pletele întunecate în care sclipesc aştrii îndepărtați ai galaxiei, şi mai ales zâmbetul ciudat de viu, au rămas de atâta vreme neschimbate. Oamenii l-au iertat pe Loss. Timpul l-a iertat. El şi-a găsit sfârşitul bătrân şi zdruncinat, învăluind cu astronava-i solitară, în bucle nesfârşite, trupul iubitei. De atunci,

mica stea galbenă - Soarele - metropola civilizației Oamenilor, şi-a trimis spre alte lumi mesageri care să le transforme. Dar astăzi ne vedem siliți să reamenajăm şi acest colț pustiu de Univers. Peste puțin, voi dirija metamorfoza Juanitei în globuri de materie solidă care vor înlănțui pentru totdeauna energia celor şapte aştri. Lumea care se va naşte va purta în continuare numele ei, tulburător şi neobişnuit de lung, în care se ghicesc pasionatele şi febrilele trăiri ale străbunilor noştri, pe vremea când mai exista acel originar Pământ. O mai privesc. Acum, aproape de sfârşit, regretul şi tristețea ce mă copleşesc le descifrez şi în acest ultim zâmbet al Juanitei.

REPORTAJ DESPRE UN FAPT DIVERS

Ceea ce s-a întâmplat aici, înainte de venirea mea, a rămas atât de puternic întipărit în memoria sau, mai corect spus, în conştiința localnicilor, încât, privind mistuirea soarelui dincolo de curgerea tulbure a Dunării, aproape retrăiesc emoția celor pe care întâmplarea i-a făcut martorii tăcutei căderi a Stelei sângerii. Oraşul Nou îşi aliniază blocurile de-a lungul fluviului, începând din fața micului port al întreprinderii miniere, până în dreptul versantului abrupt al Dealului Viilor. În seara acelei duminici de august, apusul splendid se consuma ca şi acum, înlocuind ondulația fierbinte a aerului din timpul zilei cu boarea răcoroasă, catifelată, care vine dinspre apă întovărăşită de duduitul surd al remorcherelor ce împing alene şlepurile uriaşe. Ca în toate oraşele noi, şi aici sunt aproape numai oameni tineri. Băncile micilor grădinițe din preajma blocurilor, ca şi cele aşezate de-a lungul şoselei, sunt ocupate de grupuri vesele cu chitare sau, în lipsă, cu... radiocasetofoane, astfel încât perechile de îndrăgostiți, vrând-nevrând, îşi caută singurătatea plimbându-se.

— Eu stăteam aici, în balcon, îmi spune Mioara Şuțu, veche prietenă şi gazda mea de acum. Când eşti singură şi ai o garsonieră la etajul patru, cu vedere „la

mare”, e mai plăcut să-ți petreci seara ascultându-i zgomotele şi observându-i prefacerile…

— Eşti o romanțioasă incorigibilă! râd eu.

— Se poate, am ghicit-o zâmbind în întuneric, dar nu m-am gândit decât la tine în momentul când a apărut Steaua purpurie… Mi-am amintit de povestirile tale şi pentru că avea ceva neobişnuit în felul cum evolua pe boltă, desigur, numai pentru asta, aş fi dorit să fii alături de mine! Mioara izbucni în râs, apoi tăcu dintr-o dată, învăluindu-mă în incandescența verde a ochilor săi.

— Povesteşte-mi cu ochii închişi, i-am spus, că altminteri s-ar putea ca un pilot de remorcher să ți-i zărească şi să ți-i confunde cu farul acela, care sclipeşte în aval, şi cine ştie în ce direcție îşi mai îndreaptă vasul bietul om!

— Iar mă necăjeşti! Ei bine, am crezut întâi că e un avion, apoi, observând viteza cu care străbătea cerul, mi-am zis că e vreun meteorit sau rămăşițele unui satelit intrat în atmosfera densă… În fine, eu mă pricep mai puțin le cele ce țin de tehnica zborului, însă atunci când s-a apropiat de nivelul fluviului, alunecând razant cu apa, am ştiut că sfera rubinie nu semăna cu nimic cunoscut nouă, că venea într-adevăr din partea uneia din stelele dintre care se desprinsese… A căzut, în cele din urmă, cam pe acolo! Şi Mioara întinse mâna în direcția trenei înguste şi tremurătoare pe care soarele, aproape dispărut, şi-o stingea în undele molatice ale Dunării.

— ...Imediat după aceea, s-au prăvălit de sus, întâi luminile, apoi bubuitul a două avioane cu reacşie care-au dispărut tot atât de surprinzător cum apăruseră...

— Eram în punctul de comandă când am preluat ținta aiasta, mi-a declarat azi dimineață maiorul Vornicu, un moldovean voinic, cu alură de sportiv, pe care pasiunea l-a transformat din paraşutist în comandantul unei subunități de radiolocație. De altfel, continuă el, îi urmăream evoluția încă înainte de a ajunge pe monitoarele stațiilor noastre. Din momentul în care a pătruns în spațiul aerian românesc, în diferite puncte, din pricina vitezei deosebite şi mai ales a zig-zagurilor derutante, era „predat" şi „preluat" mereu de alte aparate ale aviației noastre de interceptare. Am intervenit:

— Socotiți că a fost vorba de epava unei nave cosmice sau de un meteorit care, intrând în atmosferă sub un unghi foarte larg, şi-a asigurat o traiectorie mai lungă şi, respectiv, o existență materială mai îndelungată?... Maiorul Vornicu, bărbat care măsoară de două ori şi taie o dată, şi-a încruntat gânditor sprâncenele stufoase, a dat cu arătătorul un bobârnac în cozorocul caschetei şi m-a privit nu cine ştie ce măgulitor:

— Păi, dumneata ori nu eşti prea isteț, ori faci pi mortu-n păp'şoi; dac-ai fi sărit cu paraşuta vreodată...

— Am sărit de mai multe ori! Am fost paraşutist în armată, i-am surâs eu, bucuros că l-am făcut „marț".

— Ie-te-te, dom'le! se miră scurt maiorul. Păi atunci, când ti rostogoleai în jos ca un bolovan, ți s-a-

ntâmplat matali să ti blochezi la o altitudine oarecare, apoi să ti înalți la fel de vertiginos, să „cazi” în continuare şi să mai faci brusc, orizontal, un slalom şeresc di toată frumusețea? Ei?!... I-am mulțumit maiorului Vornicu şi ne-am despărțit prieteneşte, dar mă gândesc amuzat că la ora asta, aflat în punctul „di comandă” sau lângă vreunul din „băieții” săi într-o stație, peste care antenele parabolice se rotesc cercetând văzduhul, sau acasă în fața televizorului, maiorul se mai gândeşte la condeierul cam „greu di cap”, care a sărit totuşi cu paraşuta... Lângă mine, Mioara, care tăcuse aşteptând să închei ceremonialul aprinderii unei țigări, îşi reia povestea:

— Când a atins apa, culoarea purpurie a început să pălească, devenind cu încetul portocalie... O aureolă globulară sau, cum să-i spun mai bine, un halou albăstrui, foarte puternic, cu un diametru de trei-patru ori mai mare decât sfera, lumina intens porțiunea aceasta a fluviului, oferind un spectacol dintre cele mai ciudate. În momentul acela am simțit...

— În momentul acela, am simțit cum mă-ncearcă, aşa, o bucurie, cum să vă spui io, mare! Mare, ca atunci ni, când îți vezi pruncuțu’ că umblă, sau când îți vezi văruții de-s mai cu carte că cinstesc cu tine din glaja de palincă şi țâmpuresc ca tăt omu’ făr’ să să țâie cu nasu’ în talpa lui Dumnezău, Doamne iartă-mă! Gjheorghe Moț, oare ce alt nume putea să aibă tânărul pe care l-am acostat dimineața pe stradă, e alături de mai mulți consăteni, miner de aproape trei ani,

căsătorit c-o „dunăreancă”, cu apartament în bloc nou şi doi băieți gemeni.

— Erai împreună cu soția la plimbare... V-ați îndreptat spre ceea ce credeați că e un incendiu, nu?

— Că da! Nu se vedea decât văpaia din locu’ unde eram io cu femeia. Şi cum am ajuns mai aproape, de unde eram noi cam supărați, de! ne certaserăm o țâră ca tot omu’, în momentu’ cela, am sărit şi am țucat-o acolo-n stradă, şi nime’ nu se uita după noi, că toți erau prinşi de-o bucurie... Pe Mircea Bercuci, merceolog la întreprinderea de construcții din localitate, l-am întâlnit pe terasa restaurantului, dezlegând un careu de cuvinte încrucişate, fără prea multă râvnă, fapt care m-a hotărât să-l deranjez:

— Ei, domnule, n-am să uit niciodată seara aceea! Uite, stăteam chiar la masa asta şi eram vreo cinci sau şase, toți băieți de-ai noştri, de pe şantier. Nu ştiu dacă o fi văzut careva ozeneul - era un O.Z.N., nu-i aşa?! - că noi eram prea ocupați să-l temperăm pe Gelu. Bun băiat Gelu, dar când s-a gargarisit cu un pahar, gata, nu te mai înțelegi cu ei: se uită-n jur şi i se pare că-l priveşte ba unul, ba altul urât. Atunci, nu se linişteşte până nu se „învârteşte” de-o amendă sau de-o noapte dormită la Poliție...

— Pe mine m-ar interesa să aflu, l-am întrerupt eu, în ce fel ai sesizat, hai să-i zic aşa, acel moment critic de care vorbeşte toată lumea.

— Păi tocmai asta vă povesteam, mă încredință Mircea Bercuci. Când a izbucnit lumina aia pe Dunăre, mă aflam uite acolo, cu fața spre ea, şi tocmai mă

opinteam cu alți doi băieți să-l împiedicăm pe Gelu să dea-ntr-un cetățean de la masa din colț. Ei bine, de mine ce să vă mai spun, am simțit ce au simțit toți, însă, ce n-aş fi crezut pentru nimic în lume e că l-am văzut deodată pe Gelu plângând. O să-mi ziceți că bețivii sunt plângăreți. Gelu însă nu-i bețivan, ci doar un tip „al dracului", cum se spune. M-a uluit pentru că nu-l văzusem plângând niciodată şi, mai ales, pentru că el însuşi se lăuda cu asta - a crescut greu, fără părinți... Plângea Gelu, vă rog să mă credeți, liniştit, fără suspine, cu o mână pe umărul adver-sarului, pot să spun mai „poetic" că plângea „frumos"... Şi ştiți ce mă uimeşte mai mult? Faptul că nu a fost o stare de moment, o transă efemeră de mai ştiu eu ce natură, căci toți am păstrat ceva din frumusețea acelor clipe, iar Gelu e acum cu totul alt om...

— ... În momentul acela am simțit cum o fericire calmă, deplină, necunoscută prin materialitatea ei, îmi inundă ființa, continuă Mioara, punându-şi palma uşor pe mâna mea rezemată de balustrada balconului.

— La ce te gândeai? am întrebat-o.

— La ce mă gândeam?! E ciudat la câte lucruri distincte mă gândeam deodată parcă, şi mai ales, cât de bine îmi amintesc de acest lucru... Mă gândeam la tine şi la ce însemni tu pentru mine, mă gândeam la ceea ce aş putea face eu pentru cei din jurul meu, eram fericită că sunt tânără şi pot fi utilă semenilor mei... Iartă-mă dacă ți se pare că spun vorbe mari!... Trăirea aceea curată nu poate fi comunicată în cuvinte! Atunci, jos pe şosea, se adunase o mulțime

tăcută, care încercând, cred, aceleaşi simţăminte, privea cum sfera, acum aproape albastră, sălta uşor deasupra valurilor. Curând, au sosit câteva vedete ale marinei grănicereşti şi un remorcher echipat pentru stingerea incendiilor, care, din motive ce nu le cunosc, au rămas imobilizate la o mică distanţă de obiect...

— Hmm!... a exclamat omul între două vârste, încruntându-şi sprâncenele stufoase în timp ce-şi mângâia, dus pe gânduri, barba tradiţională, tunsă scurt, iar ochii surprinzător de albaştri păreau două lacuri adânci şi limpezi de munte. Hmm!... Ce-am văzut şi ce-am simţit atunci nu se poate cu adevărat povesti... Când ne-am apropiat la circa cincizeci de metri, motoarele s-au oprit. Sosite cu câteva minute mai înainte, vedetele grănicerilor stăteau imobilizate la fel ca vasul nostru. Ce să-i mai faci? Pompele nu funcţionau, postul de radioemisie era mort, lumini de poziţie - ioc... L-am întrerupt:

— N-aş vrea să vă influenţez: ce credeţi despre natura obiectului incandescent? Era un vas, să admitem, neînregistrat în porturile noastre sau în cele iugoslave, incendiat din cauze pe care nu le cunoaştem? Era epava unui avion sau treapta prăbuşită a unei rachete cosmice?

— Nu, nu, nu! Hotărât lucru, nu! În prova vasului meu se afla o navă sferoidală aparţinând altei lumi... Se întâmpla ceva cu ea. Nu era de fapt „în flăcări". Incandescenţa de care se vorbeşte era spectaculoasă, dar rece. Un câmp de natură necunoscută împiedica funcţionarea oricărui echipament electric. Când am

auzit deasupra păcănitul şuierat al unui elicopter, mi-a fost chiar teamă că acesta, coborând mai jos, se va prăbuşi intrând în raza lui de acțiune. Viorel Marinescu, căpitanul vasului „Meduza", a tăcut o clipă pentru a-şi aprinde, bineînțeles, o pipă, apoi a continuat cu voce egală, molcomă, învăluit în mirosul aspru, dar foarte aromat, al tutunului:

— Sfera sălta uşor deasupra valurilor, albastră, un albastru care se pierdea încet, un albastru difuz care tindea spre azuriu, un albastru care deveni verzui-fosforescent, apoi un alb perlat în care se zbăteau intermitent tot mai slabe pâlpâiri opalescente...

— Dar sunteți un adevărat poet! am exclamat uimit. Nu mă aşteptam să obțin o atât de nuanțată descriere a succesiunilor cromatice, aşa cum mi-ați oferit-o dumneavoastră! Căpitanul nu se grăbi să-mi răspundă, ci relată mai departe:

— În momentul acela, obiectul părea că devine transparent şi, mai întâi, atât eu cât şi oamenii care se aflau pe punte am crezut că e o iluzie conturul siluetei omeneşti care se ghicea, mai întunecată, dincolo de curbura luminoasă, dar tot mai inconsistentă, a sferei. Curând, ne-am încredințat că acesta trebuie să fie adevărul. Simțeam, ştiam că piere nefericitul Icar prăbuşit pe solul altei planete şi, cu toate acestea, sentimentul care ne încerca era o fericire plină de înțelepciune - vă rog, nu-mi luați în nume de rău formulările neobişnuite, însă altfel nu văd cum aş putea evoca acea senzație ciudată de încredere, de siguranță, de victorie a rațiunii... Şi-acum încă păstrez

ceva din plinul sufletesc de atunci şi am sentimentul că sunt întrucâtva schimbat, mai poet, dacă vreți! râse încetişor către mine căpitanul. Întunericul se înstăpânise de-acum, iar adierea parfumată a vântului purta în direcția mea vocea melodioasă a Mioarei.

— Dar, poate lucrul cel mai important, dragul meu, e faptul că nimeni nu a dat vreo interpretare mistică fenomenului. Ştiam, înțelegeam cu toții că acolo, în mijlocul fluviului, pierea o ființă rațională venită dintr-un alt Univers, pierea fericită că ne-a găsit, pierea având grijă ca dispariția ei să nu întunece cu nimic extraordinarul moment al certitudinii că ei, şi noi, la rândul nostru, nu suntem singuri...

— Cum s-a sfârşit? o întreb.

— Pe neaşteptate. Sfera a început să-şi modifice structura, alungindu-se mult, apoi, deodată, s-a scurs în jos, ca o uriaşă lacrimă luminoasă, amestecându-se cu apele Dunării fără a lăsa altă urmă decât vremelnica fosforescență a apei şi această ciudată încântare care trăieşte în noi... Tăcem amândoi mult timp, fiecare cu gândurile sale. Mă întreb: „Oare din ce lume a venit ființa aceea, pentru a ne aduce încrederea deplină în rațiune, cu prețul pieirii sale? Unde se află planeta aceasta?”

— Poate vor veni alți mesageri sau, poate, solii noştri se vor îndrepta într-o zi într-acolo! rostesc eu în cele din urmă cu voce tare.

— Desigur, îmi răspunde Mioara, dar ce mi se pare nedrept e faptul că, până atunci, această minunată primă întâlnire nu va fi consemnată decât într-un

reportaj despre un fapt divers, şi asta în cel mai bun caz, dacă nu vei declara textul... povestire ştiinţifico-fantastică! Nu fac nici un comentariu. Ca întotdeauna, Mioara îmi face dovada profundului ei simţ al realităţii...

ERDAREA

Atunci, la despărțire, ea îşi pierduse cumpătul, încercând pentru ultima oară să sfâşie duritatea din ochii lui, strigându-i în urmă şi zbătându-se să scape din brațele celor care o înlănțuiau:

— Şi dacă n-ai să te întorci peste zece ani?! Ce se va întâmpla cu tine, Alf?!...

*

Alf străbătea încet piața uriaşă, împleticindu-se. Din când în când scuipa pe materialul verzui-translucid de sub picioare, întorcându-se apoi, de fiecare dată, pentru a privi batjocoritor spre Umbra ce-l însoțea pretudindeni, încă din prima zi. Revenea la navă obosit, disperat şi mai beat ca oricând. Totul era inutil. Fusese în adâncul planetei, dar ca şi mai înainte, doar Umbra ce i-o ataşaseră îi arăta acel interes distant, profilactic poate, care, mai ales în ultima vreme, începea să-l scoată din minți. Se apropia de brâul serpentinelor luminiscente, desluşind cum dincolo de ele fotoastronava îşi decupa pe cer, în negru, silueta prelungă, în vârful căreia sfera uriaşă îşi fulgera, neliniştită parcă, luminile de poziție. Traversarea se dovedi dificilă. Era nevoit să ocolească cu grijă turnurile ascensoarelor, să treacă peste curgerea silențioasă a trotuarelor rulante, să se

ferească de extremitățile strălucitoare ale ciudatelor structuri arborescente care marcau zona... Umbra aluneca neauzită în urma lui, pendulându-şi consecvent cristalele din vârful antenelor. Alf simțea că i se face rău. Tot mai rău. Un rău ce îi înceţoşa mintea şi care-l răscolea, nimicindu-i încetul cu încetul voința de a se ține pe picioare. Când zări pe una din platformele suspendate deasupra serpentinelor trei bărbați şi o femeie, la fel de frumoşi, la fel de reci ca şi ceilalți, înviorat parcă de îndârjirea ce începuse să-i strălucească în ochi, se îndreptă spre ei.

— Imbecililor, unde ați ajuns?!... De ce nu mă-nțelegeți? Cum v-ați putut schimba atât de mult în opt mii de ani?! Identici, impasibili, fără a schița vreun zâmbet, ca un veritabil grup statuar, cei patru îl priveau fără un interes anume, stârnindu-i furia, o furie disperată, obositoare.

— Idioților! Nu mai ştiți să vorbiți... Istovit, Alf se trânti jos, începând să plângă neputincios. Barba aspră, încâlcită, foşnea pe pelicula metalică a salopetei, în timp ce capul încărunțit şi-l clătina în ritmul şoptit al cuvintelor „Ce-să-fac? Ce-să-fac?”. Scoase din buzunarul de la piept sticla plată şi, după ce-i deşurubă cu dinții dopul de plastic, sorbi de câteva ori, preocupat.

— Ce să fac?! urlă deodată, ridicând brațele spre oamenii superbi care îl priveau indiferenți frământându-se la picioarele lor. Ce să fac acum? Din pricina accidentului au trecut... peste opt-mii-de-ani!... Da! M-am împăcat cu gândul că sunteți mai evoluați,

că n-o să-mi cunoaşteţi limba, dar voi, voi, bastarzilor, nu mai aveţi nimic!... NIMIC! Nu ştiţi să vorbiţi, să râdeţi... nu ştiţi că au murit milioane de oameni pentru... pentru... La dracu cu frumuseţea voastră! Se ridică nesigur în picioare, strângând sticla la piept şi scuipă în direcţia celor patru:

— Sunteţi nişte maşini, nu mai puteţi fi oameni... Am să plec! Dacă ştiam, îmi ucideam nevasta înainte de a naşte... Aţi construit A Zecea Planetă şi nu mai ştiţi să zâmbiţi... Alf porni spre navă, clătinându-se şi gesticulând cu sticla goală în mână. Urmându-l credincioasă, Umbra înregistra probabil invectivele care se auzeau din ce în ce mai slab:

— Roboţilor! Am să plec! Ce să mai caut...

*

Alf se înşuruba în cerul negru, îndepărtându-se de A Zecea Planetă. Se îndrepta către infinit, dincolo de spaţiul acesta curbat în jurul stelei sub care se născuse. Puţinele clipe de somn îl făcuseră mai lucid, iar disperarea de până atunci, legată de soarta lui, se distila, cu încetul, în frică. Frică pentru ceea ce văzuse. Omenirea încetase să mai existe, cel puţin în accepţia noţiunii pe care o avea el. Ar fi vrut să bea - pentru el nu mai existau interdicţii - dar nu reuşea să se rupă din îmbrăţişarea ovală a fotoliului. Prin albastrul filtrelor antiradiante, se desluşea, lăptoasă, planeta artificială, iar mai departe, umbrit de Pluton, neînsemnat şi palid - Soarele. Avându-le în faţă, în somnolenţa beţiei care se risipea, subconştientul intră în panică, dându-i pentru câteva clipe iluzia că jeturile

motoarelor clasice îl propulsau în direcția lor şi nu spre pulberile perlate ale metagalaxiei. Peste puțin, ceva mai departe, când se va simți mai bine, va declanşa fluxurile de fotoni care îl vor revărsa în nesfârşit.

*

Pâlpâirea semnalului verde şi vocea metalică a blocului de comunicare îl luară prin surprindere. „Pământul cere contactul... Pământul cere contactul...” Cele trei cuvinte incredibile se repetau monotn, în timp ce el simțea că toată vlaga îi pierise, condamnându-l la nemişcare. În cele din urmă, regăsindu-se, îşi repezi cu violență degetele spre mulțimea sferelor din fața lui, împingând câteva până la maximum în brățările lor fosforescente.

— Hello, Alf!... Roti încet fotoliul, oprindu-l în fața ecranului oval.

— Hello, Alf! îl salută din nou, zâmbind, un roşcovan cu ochi albaştri, spălăciți, dar vioi.

— Hello! răspuns gâtuit de emoție. Ştia acum că bărbatul din fața lui nu are nimic comun cu frumusețea fascinantă, dar înghețată, a oamenilor de pe A Zecea Planetă. Reuşi să întrebe:

— Cine... Cine sunt aceia?

— Oaspeți, Alf... Oaspeți dintr-o altă lume. Sunt de câțiva ani aici, dar ne descifrăm unii pe alții foarte încet. Se pare că te-au cam zdruncinat! zâmbi roşcovanul.

— Da. Nu mă aşteptam... Nici un zâmbet, nici o vorbă...

— Nu prea stă în firea lor conversația!... De altfel, şi nouă ne-ai cam pus probleme. A trebuit, pentru a nu-ți vorbi prin traductoare, să-ți învăț limba în mai puțin de trei ore... Ei bine, Alf, te aşteptăm! N-o să-ți facem o primire prea solemnă, doar eşti de-al nostru... Pe curând! Tulburat, pătruns de o fericire dureroasă, Alf vorbi în şoaptă, multă vreme, cu el însuşi:

— Desigur, sunt de-al vostru! Plângem şi râdem la fel... Sunt de-al vostru...

VĂ PLAC MUTANȚII?

Din vârful colinei, întins pe burtă între două tufişuri verzi de manchură, Charlie studia cu atenție topografia terenului cu scopul de a identifica cel mai prielnic loc în care să-şi organizeze ambuscada. Versantul dealului din față primea în plin soarele dimineții de iulie care poleia cu argint strălucitor sârmele de-a lungul cărora se aliniau, în şiruri disciplinate, pomii încărcați cu merele aproape pârguite ale plantației Mac Guire and Company, coborând în terase tot mai largi până la împrejmuirea înaltă de plasă metalică de la poale. Aceasta îşi înşira stâlpii de beton pe marginea şoselei care, venind dinspre Norway Creek, la est, dispărea brusc în dreapta, spre Yellowtown, la nord-est, printr-o curbă „în ac de păr". Mulțumit de acțiunea lui de cercetare, Charlie se săltă în genunchi şi, după ce îşi recuperă din iarba înaltă de timoftică puşca-mitralieră, porni să coboare în salturi repezi spre o mică râpă pe care o identificase cam la vreo sută de metri de curbă. Iarba deasă, boschetii de trandafiri sălbatici, ca şi o diferență de nivel față de şosea de circa trei metri, ofereau locul ideal pentru pândă. Soarele încălzea cu tot mai multă putere şi Charlie, pe care îl gâdilau neplăcut picăturile

de transpirație ce se rostogoleau pe sub tricou dinspre ceafă, de-a lungul şirei spinării, privea cu invidie furnicile cafenii alergând nepăsătoare, la umbra ierburilor de sub nasul său. După vreun sfert de ceas, percepu apropiindu-se dinspre Norway Creek trepidația inegală a unui motor astmatic. Înălță capul şi îl recunoscu, încă de la distanță, la volanul hodorogitului tractor portocaliu, pe Pete O'Brien, guralivul care muncea cu ziua la Linsturm Ranch. Nu, n-avea nimic împotriva lui. Se hotărî să mai aştepte. Când peste puțin timp se auzi din nou bâzâitul unui automobil, venind dinspre Yellowtown, Charlie ridică arma, îi înşurubă patul în umăr şi-i fixă cătarea pe marcajul care înjumătățea şoseaua la ieşirea din curbă. Aproape imediat, un break verde îşi expuse pentru câteva clipe profilul clasic de Ford, după care, cu soarele sclipind orbitor în parbriz, o coti spre est. Cu degetul apăsând încet dar continuu pe trăgaci, luptătorul solitar urmărea cu insistență ținta mobilă. Secvențele următoare s-au succedat cu o iuțeală neverosimilă, dar Charlie le-a surprins exact, pe fiecare în parte, urmărind parcă un film redat cu încetinitorul. Întâi şi-a făcut apariția în spatele Fordului, derapând puternic, un Oldsmobile gălbui, urmărit la mică distanță de o maşină vopsită în culori bălțate, a poliției rutiere. În clipa în care degetul aduse trăgaciul în punctul critic, când arma vibră într-o rafală scurtă, limuzina urmărită tocmai ieşise, surprinzător, din traiectoria pe care o parcursese în două roți fumegânde şi, încă insuficient stăpânită, atinse

tangențial, în încercarea sa de ocolire nereglementară, aripa din dreapta-spate a break-ului, imprimându-i acestuia o mişcare de rotație spre stânga. În momentul în care şi maşina poliției, întovărăşită de urletul sălbatic al sirenei şi aureolată de spoturile roşii ale girofarurilor, îl depăşea, Fordul cel verde tocmai îşi începuse prima dintre cele trei spectaculoase răsturnări care aveau să-l aducă în cele din urmă aproape în dreptul văgăunii de pândă, aşezat pe roțile sale, în curmezişul şoselei. Uluit de cele întâmplate sub ochii săi, Charlie fu cât pe ce să o ia mai întâi la fugă, dar imediat îşi regăsi o parte din sângele rece de care era atât de mândru să facă paradă în raporturile sale cu fetele pastorului Mac Quina, încât găsi de cuviință să se extragă din bârlogul ce-i slujise de adăpost, pentru a se apropia, din câteva salturi, de maşina accidentată. Cu portiera din dreptul postului de pilotaj smulsă, cu celelalte larg deschise, cu tăblăria capotei strivită în mod jalnic, Fordul părea că-şi plânge cu discreție nenorocirea în picăturile mărunte ce se scurgeau din radiatorul plesnit. Observând cu coada ochiului silueta bărbatului de la volan, încă fixat în chingile centurii de siguranță, cu tâmpla sprijinită de armătura volanului şi ochii goi, lipsiți de expresie, îndreptați dincolo de rama parbrizului făcut țăndări, undeva spre plantația Mac Guire, Charlie renunță la o inspecție mai amănunțită. Se hotărâse chiar să plece, când, la cinci-şase paşi mai în față, aproape în buza şanțului de scurgere, văzu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se vând mngile de baseball.

Fără să mai stea pe gânduri, alergă spre ea, o puse sub brațul stâng şi, cu arma în cumpănire în mâna cealaltă, începu să escaladeze colina spre primul său loc de observație. De acolo zări, în scurt timp, venind dinspre est, o caravană zgomotoasă de maşini ce unduia ca un şarpe inconsistent în aerul de-acum încins şi tremurător, semn că şeriful din Norway Creek îşi intrase în atribuțiuni. Aruncând o ultimă privire spre locul accidentului, Charlie o luă la goană spre casă, ocolind cu grijă, de la distanță, uriaşul buldog al mătuşii Bettsey, evadat din nou de sub ocrotirea ei tiranică, sări peste gârla atât de pretențios numită Glass River şi, cu sufletul la gură, pătrunse pe poarta din spatele grădinii. În coliba răcoroasă, meşterită cu mâinile sale sub bătrânul cireş, rezemă puşca-jucărie primită în dar cu două zile mai înainte, la împlinirea vârstei de nouă ani şi, aşezându-se pe o mână de iarbă cu picioarele încrucişate, îşi contemplă prada de război.

Nu fără oarecare trudă, Charlie reuşi să dezlipească fâşiile late de scoci şi să ridice capacul cutiei în care descoperi, fără prea mult entuziasm, zece tuburi de sticlă, aşezate în alveole potrivite pe măsura lor în masa de poliester. Cum era fiu de medic, înțelese de îndată că avea de a face cu un soi de eprubete, închise însă la ambele capete, în pântecul cărora lucea verzui un lichid vâscos. Dintr-o precauție instinctivă îşi propuse să predea trofeul cucerit în luptă tatălui, însă ghinionul intervine întotdeauna cu amendamentele sale atunci când planurile unui puşti nu îl includ şi pe

tovarăşul lui de joacă, înspeță un cățelandru de vânătoare pe nume Bob. Căci iată-l pe Bob năvălind sub acoperişul wigwamului şi lătrând bucuros, în timp ce sare cu labele din față pe umerii băiatului. Scurta vânzoleală a fost suficientă pentru ca eprubeta cercetată să ajungă din mână sub tălpile bocancilor de iarnă (asimilați cu cei ai puşcaşilor din infanteria marină), iar lichidul eliberat să se scurgă printre firele de iarbă. Charlie adună prevăzător cioburile, puse cutia cu restul de capturi pe un butuc ce-i servea de masă şi porni spre casă cu puşca în bandulieră, sugându-şi preocupat degetul pe care şi-l rănise. Bob îl urma vioi, încercând mereu să hăpăie fluturii multicolori ce străbăteau în zbor dezordonat spațiul aerian al potecii. La prânz, Charlie fu muştruluit pentru inexplicabila lipsă a poftei de mâncare, apoi fu apostrofat copios pentru neatenția-i condamnabilă care a dus la spargerea unei vaze de porțelan chinezesc din colecția paternă şi certat cu toată severitatea pentru răutatea ce o dovedise călcând fără ezitare coada motanului răsfățat al familiei. În cele din urmă tatăl, doctorul James Everett, îi ceru să-i aducă servieta aflată în maşina parcată în fața garajului. După mai bine de jumătate de ceas de aşteptare, impacientat, doctorul îi ceru doamnei Alice Everett să-i prezinte în față feciorul spre dreapta judecată. După puțin timp mama se reîntoarse, aproape fugind, cu Charlie în brațe şi cu lacrimi în ochi.

— Pentru Dumnezeu, Jim, ce-o mai fi şi asta? L-am găsit sprijinit de cutia poştală din stradă, plângând şi

repetându-mi: „Mamă, nu ştiu unde sunt!...” Speriat, răsturnând scaunul pe care şezuse, doctorul se repezi spre ea, luându-i povara prețioasă de la piept pentru a o depune apoi, grijuliu, pe patul de consultație al cabinetului său. În zorii dimineții următoare, după veghea neîntreruptă la căpătâiul băiețelului, tatăl exclamă cu glas surd în timp ce privea îndelung la coloana arginitie a termometrului, pentru a ocoli, poate, privirile disperate ale mamei:

— Meningită! În forma cea mai gravă...

*

Pentru Nick Simons, şeful diviziei Securitate, ieşirile violente ale lui Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, nu reprezentau o noutate. Cu toate acestea, cea căreia trebuia să-i facă față acum nu suferea vreo comparație. În cele din urmă, Tornhill îşi şterse fruntea transpirată cu batista albă de la piept şi reformulă cu voce răguşită, epuizată, ideea pe care o exprimase până atunci prin urlete paroxistice:

— Cum a fost posibil să-l laşi pe Sanders să transporte singur, de capul lui, fără pază corespunzătoare, o substanță care costă peste zece mii de dolari miligramul? Nu am pierdut doar un savant de calibrul lui, ci şi rezultatele unei munci de câțiva ani! Unde sunt cele zece flacoane de concentrat?! Nick Simons consideră că e momentul să se facă auzit:

— Domnule director, nu a fost prima dată când Sanders s-a sustras regulilor de securitate, pe care

ştiți prea bine că le detesta şi le ignora în aceeaşi măsură. Transportul flacoanelor la instalația-pilot din Norway Creek era fixat pentru a doua zi, cu un conteiner blindat, etanşeizat biologic şi cu discretă, dar sigură, pază înarmată. Ca de obicei însă, el a preferat să ne tragă o cacialma, acționând ca un iresponsabil... Polițistul fără uniformă făcu o scurtă pauză, apoi continuă precipitat:

— Cât despre „material", nici urmă! Am scotocit împrejurimile locului cu pricina, la centimetru pătrat, în două rânduri! Dacă ancheta poliției, ca şi a noastră, n-ar fi stabilit, indubitabil, că a fost vorba de un accident nefericit, nepremeditat, m-aş fi gândit la o înscenare mizerabilă, dar aşa...

— La dracu! bătu Tornhill cu pumnul în masă. Şi totuşi, se află în mâna cuiva! Îți dai seama ce dezastru ne paşte dacă nu recuperăm eşantionul în întregime? Imaginează-ți numai că presa află de existența acestui nou virus, îşi pune, firesc, întrebarea: „Cui prodest?" şi-l reperează pe clientul arab! Dincolo de eşecul financiar, s-ar înşirui anii mulți de puşcărie pe care îi prevede Legea boicotului împotriva țărilor care practică terorismul de stat. Nick Simons se foi neliniştit pe scaunul său, tamburinând cristalul mesei de conferință din fața sa cu degetele mâinii stângi, frecându-şi apoi, gânditor, bărbia proeminentă. -Şi totuşi, domnule director, ar exista câteva indicii firave...

— Dă-i drumul, ce te mai moşmondeşti atâta! se aprinse domnul Tornhill din nou.

— Dintr-o relatare a unui muncitor agricol aflat în trecere cu tractorul, cu doar câteva minute mai înainte de accident, la câțiva paşi de locul cu pricina, s-ar fi aflat un copil, un puşti...

— Dumnezeule! Ce simplu ar fi să...

— O clipă! Băiatul, cam de zece ani, este fiul doctorului James Everett. Necazul este că-i inabordabil! Se pare că a fost atins de o formă de meningoencefalită deosebit de violentă.

— Dumnezeule! se repetă din nou directorul executiv, de astă dată cu glasul aproape pierit. Unde se află acum?

— După o noapte petrecută acasă, în stare de inconştiență, a fost transportat ieri la clinica Fundației Frederikson, din Yellowtown... Aloys J. Tornhill se sculă în picioare şi îşi purtă cu paşi repezi trupul slăbănog spre una din ferestrele cabinetului. După câteva clipe de meditație, se întoarse cu fața spre Nick Simons şi-i spuse cu vocea lui şuierată, dintotdeauna:

— Nick! Eşti un profesionist! Ia măsurile necesare şi, la noapte, să-mi scotoceşti casa doctorului Everett cu maximum de atenție şi minimum de colaboratori. Discreție totală! Verifică bine mansardele, subsolurile, magaziile, garajul, în general locurile predilecte de joacă ale unui copil imaginativ... Şi bagă de seamă: ratarea trebuie să-ți pară tot atât de inacceptabilă ca şi propria-ți moarte!...

*

Lăsând larg deschisă portiera Plymouth-ului său, doctorul James Everett sări peste cele trei trepte ale

intrării şi, străbătând micul hall învăluit în obscuritate, pătrunse val-vârtej în biroul fratelui său. Aşa cum se aştepta, acesta se lăfăia neglijent în fotoliul-balansoar, cu picioarele sprijinite pe un colț al biroului şi cu privirea pironită pe zbenguiala peştişorilor dintr-un acvariu minuscul. În spatele său, între cele două ferestre zăbrelite, trona afişul care contribuise la victoria în alegerile pentru funcția de şerif al oraşului - un chip zâmbitor sub impecabila pălărie Statson deasupra căreia plutea inscripția:

CEL MAI BUN ŞERIF
pentru Oraşul Nostru,

iar sub nodul cravatei, îndemnul:

VOTAȚI-L pe EDWARD EVERETT
ȚINTAŞUL DIN YELLOWTOWN!

Porecla o binemeritase prin calitățile dovedite în tirul sportiv şi... profesional. Şeriful tresări şi, în timp ce-şi readucea încălțările la sol, întrebă cu voce neliniştită:

— Ce face Charlie?

— Îşi revine! E o enigmă că pot crede chiar că este salvat! Răspunse doctorul trântindu-se pe scaunul din fața biroului.

— Iuhuuuu! chiui unchiul băiatului în cel mai autentic stil texan, în timp ce punea la vedere, cu viteza unui iluzionist, o sticlă începută de gin şi două

pahare. Dă-i drumul, cu amănunte! mai zise în timp ce turna băutura.

— A scăpat, însă, Edy, crede-mă, ca medic, nu-mi pot explica cum! Şi-apoi... mai sunt nişte chestii care mă neliniştesc. Încep să am bănuieli că virusul care l-a infestat pe Charlie este creat artificial, într-un laborator, prin inginerie genetică, desigur... Şi încep să am convingerea că el era destinat să devină o armă nevăzută, dar implacabilă. Faptul că băiatul a scăpat mă face să cred ori că experimentul se află încă într-o fază primară, ori că modul de inoculare nefiind cel avut în vedere de autori, i-a stimulat lui Charlie o reacție violentă, dar eficace, a sistemului imunitar...

— Nu-ți mai fă gânduri rele, Jim, zise Edward Everett ştergându-şi mustața roşcovană, umezită de gin. Trage-i o duşcă şi ia lucrurile aşa cum sunt!

— Tocmai asta-i, Edy. Le iau aşa cum sunt. De fapt, am venit să ne sfătuim asupra unor fapte care sunt mai aproape de preocupările tale de om al legii, decât de experiența mea ca medic... Cu iuțeala-i caracteristică, şeriful scoase dintr-un sertar un carnețel şi un creion.

— Te ascult.

— Ei bine, ieri, pe la prânz, am primit vizita inopinată a unui individ care s-a prezentat ca fiind funcționarul unei agenții de detectivi particulari din Santa Barbara, PRIVATCONSULT...

— Nu există! exclamă răspicat şeriful.

— A prezentat o legitimație...

— N-are importanță! Treabă de meseriaşi. Zi-i mai departe!

— Mi-a spus că are mandatul unei firme producătoare de insecticide pentru a face investigații menite să recupereze un set de eşantioane de substanțe în curs de testare, care a fost pierdut, dintr-o neglijență, pe porțiunea de şosea din apropierea proprietății noastre şi că avea motive să creadă că acesta fusese găsit de Charlie, care, ca orice copil curios, le-a ascuns pe undeva. Rugămintea lui, având în vedere pericolul potențial prezentat de substanțele respective, era să le căutăm şi să le recuperăm împreună. „Trebuie căutat în locurile de joacă predilecte unui copil cu multă imaginație!" îmi tot repeta în timp ce făceam, amândoi, investigații prin toată casa...

— Dar ați găsit ceva? interveni, nerăbdător, fratele.

— Nu.

Omul era dezamăgit, nu se mai dădea plecat, aşa că l-am dat aproape afară. Trebuia să ajung la clinică, s-o schimb pe Alice la patul băiatului. Acolo, am rămas până la urmă amândoi, pentru că atunci când ea a vrut să se reîntoarcă acasă, a constatat că un derbedeu tăiase mai multe cabluri de la instalația electrică a maşinii. Azi dimineață, după ce-am reparat stricăciunile, am revenit acasă, unde am crezut că fac un infarct! Cineva ne făcuse o percheziție, de data aceasta fără menajamente, din care a rezultat un haos deplin şi distrugeri multiple de obiecte... În timp ce culegeam cioburile colecției mele de vase chinezeşti,

mi-am amintit de chestia ce o tot repeta individul din ziua precedentă, cu privire la locurile preferate de joacă ale copiilor „imaginativi”! Cum dracu’ uitasem de coliba lui Charlie din grădină? Am fugit într-acolo şi, într-adevăr, am găsit imediat o cutie cu nouă flacoane pline cu o substanță gelatinoasă, sigilate, după cum am observat şi resturile alteia, risipite pe jos. După ce mi-am adus din casă mănuşi de cauciuc, am decopertat solul colibei şi l-am transportat cu o roabă la groapa de var, răstur-nându-l acolo. Cutia cu cele nouă flacoane am introdus-o în focarul cazanului de la instalația de calorifer, am aprins injectorul şi... Şeriful sări în picioare şi, smulgând supărat pălăria aflată deasupra telefonului de perete, o trânti energic de podea.

— Ce te-ai apucat să faci?! Ai distrus nişte probe imediate, probe primare!...

— Poate. Dar... erau prea periculoase. Cu toate că, până la urmă, ar fi putut reprezenta un necesar obiect de schimb...

— Cum adică?

— Se pare că cei care le căutau, negăsindu-le, şi-au îndreptat atenția spre Charlie, cred că vor să ajungă la el... Ori ca să-l descoase, ori poate şi mai mult, ca să-l investigheze ca pe-un cobai cu privire la efectele produse asupra lui de acest presupus virus...

— Pe toți dracii, ce te face să crezi asta?

— Un telefon! Uite, astăzi, la câteva minute după ce ai vorbit cu Alice, sora şefă a fost sunată de un tip care, prezentându-se sub numele tău, s-a interesat, în

calitate de unchi grijuliu, de starea sănătății nepotului, a vrut să ştie dacă i-a revenit memoria, dacă este transportabil şi aşa mai departe... Şeriful se aplecă cu vioiciune şi-şi recuperă pălăria de pe jos, o puse pe cap aranjându-i maşinal marginile borului cu degetele unei mâini, în timp ce degetele celeilalte pipăiau patul pistolului de la şold.

— Să mergem! Trebuie să arganizăm o pază permanentă şi asta o putem face cel mai bine dacă îl readucem acasă...

*

După două luni şi mai bine de convalescență forțată, timp în care fusese ținut în casă ca un veritabil prizonier, lui Charlie i se ridicase monstuoasa interdicție. Această hotărâre era urmarea unei discuții dintre tatăl şi unchiul său, în care acesta din urmă încheiase: „Este cazul să lichidăm nesiguranța asta! După cele două încercări de răpire de până acum, vor urma şi altele, poate mai rafinate, poate mai periculoase. Le vom întinde o capcană!”... Aşa se face că, după o lâncezeală nesuferită prin spitalele de răniți de război din spatele frontului, încercatul puşcaş marin îşi regăsise locul de pândă, în apropierea obiectivului. Cătarea puştii-mitralieră prelua, fără tremur, toate țintele mobile ce se iveau când din stânga, când din dreapta. Ei bine, iată-l pe guralivul Pete O’Brien la volanul tractorului său portocaliu, zicându-i voios un cântec din care nu se desluşeau decât frânturi din refrenul săltăreț: „Lizzie, Lizzie, nu fi rea, Saltă sus pe şeaua mea, Iu-hu-hu, o-la, o-la!...”

Consecvent în simpatiile sale, Charlie îl lăsă pe veselul Pete să treacă nevătămat. De altfel, preocuparea lui principală tindea să devină un Chevrolet alb care, stând parcat pe dreapta, imediat după ieşirea din curba „în ac de păr" dinspre Yellowtown, îi obtura serios câmpul de observaţie, fapt care îl irita peste măsură. La bordul automobilului, Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, se răstea în microfonul unui talkie-walkie:

— Detectivule, este fără precedent răspunderea ce mi-am asumat-o prin participarea mea directă la acţiune! De fapt, simt că e o tâmpenie... Deci, atenţie! La cinci secunde după ce semnalizez cu farurile, cobori spre obiectiv şi îl imobilizezi rapid, înainte de a ajunge eu în dreptul tău. La două mile de aici, facem joncţiunea cu elicopterul!...

— Am înţeles, domnule! răspunse cu glas înăbuşit Nick Simons, nescăpându-l din ochi pe băiat. Acesta, neştiutor de ambuscada în care căzuse, tocmai luase hotărârea să rezolve în mod radical chestiunea ce-l preocupa. Va proceda aşa cum observase el, cu uimire, că este capabil s-o facă de când se înzdrăvenise de boala aceea cu nume complicat. Întâi închise ochii, concentrându-şi gândurile la Chevrolet-ul cel alb, apoi, deschizându-i chiar în clipa în care farurile acestuia străluciră palid, îl ridică la câţiva metri de asfalt. Nu se aşteptase să-i reuşească treaba asta atât de uşor, căci n-o mai făcuse decât cu obiecte mai mici şi mai uşoare, scaune sau mese, aşa că, sedus de ideea verificării performanţelor sale, săltă şi mai mult auto-

mobilul, suspendându-l cam la nivelul coamei dealului din fața sa. Era exact momentul în care, concentrat la ce avea de făcut, Nick Simons ajunse în spatele puştiului, imobilizându-l, iar Edward Everett, Țintaşul din Yellowtown, instalat sub un măr al plantației Mac Guire, apăsa pe trăgaciul unei carabine, trimițându-i proiectilul, cu precizie profesională, spre fruntea transpirată a detectivului. În secunda următoare, automobilul, rămas fără suportul voinței lui Charlie la peste şaizeci de metri înălțime, alunecând pe o parte, ca o pasăre rănită, se prăbuşi cu zgomot în mijlocul şoselei, iar apoi explozia rezervorului de benzină îl transformă într-un rug autodevorator...

ELLA

În acele clipe, căutam soluții cu atâta înfrigurare, încât pur şi simplu nu-mi dădeam seama cât sunt de speriat. O ciudată conjunctură de accidente stupide m-a lăsat singur, într-o situație pe care nu o puteam califica decât disperată. Înainte ca uraganul „Ella" să devieze, surprinzător, în direcția mea, apucasem să-i expediez pe Adrian şi pe Nelu cu singurul discoplan pe care-l aveam pe insulă. Amândoi se aflau într-o stare foarte gravă, în urma exploziei unui rezervor cu acid fluorhidric, cu care alimentau rachetele de intervenție. Sistemul de video-emisie se defectase imediat ce am fost anunțat că voi fi lovit direct de uragan, aşa că Centrul, chiar dacă ştia că am rămas singur, nu bănuia că două flotoare sunt perforate de excplozie, iar eu nu am posibilitatea de a părăsi insula de oțel înainte de a fi prea târziu. Acum îmi părea rău că nu am plecat împreună cu cei doi, dar oricum, situația nu părea atunci prea gravă şi mai speram încă să primesc ajutoarele necesare... Un om! Atât îmi trebuia ca să pot face față cu minimum de şanse asaltului naturii dezlănțuite. Nu puteam în nici un caz să fiu şi în turnul de control, pentru a dirija în permanență aparatura, şi jos, în sala generatoarelor, care, supuse la un efort suplimentar, nesupravegheate, puteau

exploda dintr-un moment în altul. Valurile Pacificului, uriaşe, măturau suprastructura metalică a insulei ce vibra mărunt, aplecată într-un unghi de 18° în direcția celor două flotoare inundate. Crispat, din cupola transparentă a turnului de control, dirijam lansarea la intervale scurte a fuzeelor care împrăştiau la mare înălțime iodură de argint. Îmi dădeam seama de lipsa de eficiență a acestei acțiuni. Intervenția mea solitară, în imediata apropiere a epicentrului mobil al uraganului, nu putea calma dezlănțuirea sa năprasnică. Fulgerele lungi, țâşnite din efuzoarele rachetelor, abia se zăreau în lumina lăptoasă, cernută prin pânzele furioase de ploaie. Oscilând în turnul înalt şi flexibil, aveam senzația că cerul vinețiu îi striveşte literalmente cupola. În clipa când constatam, furios, că nici radarul nu mai funcționează, am auzit un zgomot în spatele meu. Mi-am întors capul, tresărind (nu puteam să-mi mai controlez impulsurile), şi am înmărmurit observând bustul unei femei. N-am mai schițat nici un gest până când, cu mişcări sigure, abia sprijinindu-se de balustrada metalică, urcă ultimele trepte şi se apropie de mine.

— Ella! mi s-a prezentat ea simplu, întinzându-mi o mână subțire, cu degete lungi şi nervoase. I-am strâns-o neatent, ridicându-mă puțin din fotoliu. În clipa aceea nici nu i-am reținut prea bine numele.

— Am venit să te ajut. Îmi surâse. Era aproape tot atât de înaltă cât mine şi avea ovalul delicat al feței încununat de sclipirea mată a părului auriu. Salopeta

verzuie i se mula, din cauza apei, pe trup. Mi-am revenit:

— Ai sosit la timp. Coboară cu un nivel mai jos şi schimbă-te! Găseşti ce ai nevoie în compartimentul 36.

— Apoi?...

— Cobori la generatoare. Rețeaua video în circuit închis funcționează, aşa că îți voi explica pe parcurs ce trebuie să faci. A coborât uşor, aşa cum urcase. Nu m-am întrebat atunci cum a venit. Nu era timp. Insula se balansa tot mai puternic, asediată de rafale de vânt şi de apă. Mai erau cel mult 20-25 de minute până la interferența cu uraganul. Oceanul clocotea. Am lucrat mulți ani pe asemenea stații de anihilare meteo, dar nu mai văzusem un spectacol atât de magnific şi înfricoşător totodată. Valurile gigantice păreau că se desprind din masa de apă, asemenea protuberanțelor solare. Ecranul se lumină şi Ella îmi ceru, preocupată, să-i comunic ce anume avea de făcut. În scurtă vreme, generatoarele auxiliare începură să funcționeze, antrenând pompele care încercau să golească flotoarele. Insula îşi revenea încet, încet, la poziția inițială. Copleşit de apelurile insistente ale aparatelor, apucam totuşi să privesc din când în când silueta elastică a Ellei. Uneori, îi surprindeam zâmbetul - un zâmbet parcă încăpățânat, parcă zeflemitor - pe care nu-l părăsea nici o clipă. Curând, uraganul ne-a lovit din plin...

*

Ella se odihnea pe un fotoliu alăturat, cu mâinile împreunate copilăreşte între genunchi, cu capul

rezemat de speteaza înaltă, cu ochii închişi. Zâmbea. Am început încurcat:

— Iartă-mă că nu ți-am reținut numele, cum...

— Ella.

— Ella!... Ella... E un nume de conjunctură sau e o coincidență? Şi-a ridicat încet pleoapele, scăldându-mă în strălucirea ochilor verzi:

— Poate e o coincidență! Zâmbea mereu, acum mai interiorizat, strângând imperceptibil buzele pline, frumos arcuite. Închise ochii din nou. I-am spus:

— Ai venit la timp... Lucrezi de mult timp în formațiile de intervenție?

— Oarecum... Am tăcut amândoi o vreme, cercetând obosiți vânzoleala valurilor din jurul Stației. Într-un târziu, am făcut observația că peste vreo jumătate de ceas va putea pleca. N-a răspuns. Fără a şti nici eu unde doream să ajung, i-am spus că am rămas singur şi Centrul va trebui să-mi trimită, totuşi, doi oameni... Ella părea că doarme. Părul lung îi îmbrățişa umerii mici şi rotunzi. Deodată, m-am gândit că o aşteptam de multă vreme, că nu întâlnisem o femeie mai frumoasă. Desigur, de vină era singurătatea îndelungată în care trăisem. Femeia ridică leneş brațul şi-şi privi ceasul.

— Peste douăzeci şi cinci de minute plec! Sărută-mă, te rog... Am înmărmurit. Zâmbind mereu, s-a ridicat încet şi a venit spre mine. Mi-a luat obrajii în căuşul palmelor şi m-a sărutat îndelung...

*

Ținându-mă cu o mână de armătura unei antene, priveam trist chipul Ellei, care abia se zărea din cabina transparentă a discoplanului azuriu, fără număr de înmatriculare. Mai pregnant decât orice, îi vedeam zâmbetul - mereu zâmbetul acela ciudat - printre picăturile de ploaie ce se prelingeau pe curbura securitului. Fără zgomot, uşor, aparatul s-a ridicat şi, peste puțin timp, a dispărut dincolo de orizont... După câteva ore, o echipă de salvare formată din cinci bărbați aterizã, copleşindu-mă cu manifestări entuziaste. Centrul considerase că stația era, practic, pierdută, ştiind că, rămas singur, în condițiile date, şansa de a supraviețui era aproape egală cu zero. reluându-se legăturile cu îndepărtatul Continent, mi-a fost greu să înțeleg că nimeni nu a fost trimis în ajutorul meu. Poate că şi eu aş fi crezut că Ella exista doar în imaginația mea, dacă n-aş fi gățsit într-un fotoliu panglica albastră cu care îşi lega părul.

*

Din nou singur. Dar oceanul se întinde acum liniştit, de jur-împrejur, până departe. Insula mea de oțel sclipeşte ca o bijuterie în soarele puternic. Antenele radiolocatoarelor se rotesc neobosite, căutând, căutând... Ce furtună mi te va readuce, Ella?...

NUMĂRUL MAGIC

Pe când eram un puşti de zece-doisprezece ani, două locuri iubeam eu cu intensitate. Unul era spațiul de la demisolul Palatului pionierilor, unde funcționa cercul de aeromodelism şi aeroportul Cioca, unde funcționa un club de planorism. Pe amândouă mi le-a făcut cunoscute Fănel, un aşa-zis verişor „de-al patrulea”, mai mare ca mine cu vreo cinci-şase ani, un tânăr înalt, vânos, inteligent şi curajos. El şi părinții săi erau din Piteşti, unde copilărise mama şi întâlnirea dintre ei în extremitatea de vest a țării însemnase o mare mângâiere reciprocă, din care principalul avantaj avea să-mi aparțină prin aflarea acestui mentor minunat al copilăriei mele. Dar nu despre machetele de maşini zbutătoare pe care maestrul meu m-a învățat să le construiesc vreau să scriu şi nici nu vreau să vorbesc despre zborurile ce le-am făcut ca pasager, cu planoarele Icar şi Partizan, la manşă fiind acelaşi prieten mai mare. E timpul să mărturisesc adevărul despre o întâmplare uluitoare al cărei martor am fost. Cu toată vârsta mea necoaptă, înțelegeam că între părinții săi există relații ciudate, alimentate de o prejudecată, de o boală a tatălui, care îl consuma în chip neobişnuit, boală ale cărei motivații le percepeam, dar nu ştiam că se numeşte „gelozie”. O gelozie stupidă

şi fără vreun suport real, care se manifesta prin muțenie şi consum continuu de tutun. În schimb, mama lui Fănel era o femeie de o vioiciune, farmec şi veselie rar întâlnite, fapt care declanşase în mintea soțului ei prăbuşiri de dimensiuni nebănuite. Din vizitele mele în strada Xantipa nr. 26, o imagine este neperisabilă: înainte de apătrunde în camera dinspre stradă, în care Fănel şi mama sa îşi vedeau de ale lor, traversând micuța bucătărie, îl vedeam pe nea Costică aşezat pe o dormeză îngustă, în fața unei sobe Vesta, fumând Naționale țigară de la țigară şi mormăind ceva indescifrabil ca răspuns la salutul meu, cu ochii la jăraticul din focar. În ziua fatală, într-o după-amiază de octombrie, am găsit acasă două personaje din familia Crețulescu. Întâi am dat, previzibil, peste nea Costică, învăluit într-un nor de fum, care a bombănit un răspuns în doi peri la sonorul meu „săru' mâna", şi apoi, în cameră, peste Fănel, singur.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Uite, mă chinui de vreo săptămână cu o problemă de magie, de alchimie, ştiu eu cum să-i zic?!

— Nu te cred! Adică...

— Acu' să tot fie zece zile am dat peste o carte la vecinul din fundul curții, îl ştii, ăla de-a fost pe vremuri un fel de diplomat în Belgia. O carte de „ştiințe oculte", scrisă ba pe franceză, ba pe latineşte. Dintre rețetele magice, cum se zice acolo, am reuşit să traduc una singură pe de-a-ntregul.

— De-aia n-ai trecut să mă iei cu bicicleta, să mergem să mâncăm dude pe Calea Torontalului, cum mi-ai promis?

— Ei, iartă-mă şi tu! M-am chinuit, cum îți spun, cu această „rețetă”. Cică să faci douăzeci şi unu de zaruri din şapte esențe diferite de lemn, adică trei la o esență. Apoi, speranța, promisiunea, ar fi că, aruncându-le, prin constituirea unui anume număr magic, format dintr-o anume succesiune a stabilizării fiecărui zar, dobândeşti eternitatea, adică trăieşti la nesfârşit, aşa cum eşti în momentul inițial.

— Şi n-ai reuşit?

— Păi, nu se vede?! Zarurile ştiu că le-am făcut corect, dar numărul ăla nu vrea să se formeze! Am tot încercat, dar ori e vorba de o cacialma a ălui de-a scris cartea, ori e ceva legat şi de teoria probabilității, pe care nu o ştiu nici eu, de-aia cum să ți-o mai explic şi ție!...

— Las’ că n-oi fi eu prostul satului!

— Păi, n-o lua chiar aşa! Uite, nu înțeleg eu două versuri, că toată cartea e scrisă ca o poezie, versuri aflate la finalul rețetei ăsteia aşa-zis magice, pe care eu le-am tradus cam aşa: „Dar NUMĂRUL numai în Strălucire, De-i potrivit, va fi mult peste fire.”

— E chestie de lumină, am zis eu. Când dai cu zarurile, trebuie să ai lumină suficientă! Uite, de ce ții perdelele trase? Şi aveai lanterna aia vânătorească...

— Las-o naibii de treabă! se enervă din senin Fănel. Astea-s misticisme ale Evului Mediu, iar noi trăim în secolul douăzeci! Fără a aştepta să-i răspund, a

adunat într-o palmă cele douăzeci şi unu de zaruri şi, cu mine în urma lui, a intrat în bucătărie, întinzându-i-le lui nea Costică îngânduratul, care pufăia cu ochii fixați pe jarul din focarul sobei Vesta.

— Tată, zise vărul meu de-al patrulea ia adaugă chestiile astea la stocul de combustibil al familiei! Nea Costică ne-a privit chiorâş, a mai tras gânditor câteva fumuri din chiştocul de Națională, apoi a luat zarurile, le-a amestecat în palmă (o fi jucat table în tinerețe?) şi le-a aruncat peste jarul mărunt, palid, aproape albit de cenuşă. Într-o clipă, o flacără strălucitoare a înghițit micile cubulețe, iar când s-a stins, eu şi Fănel eram singuri în încăpere.

— Unde-i nea Costică? am bâiguit eu.

— Eu ştiu? O fi ieşit la privată. dar nu-mi ies din minte versurile din Carte: „Dar Numărul numai în Strălucire...” Fapt este că nea Costică nu a mai apărut niciodată. Miliția, desigur, şi-a făcut datoria în stilul ei: „Declarați, mă, cum l-ați omorât, că noi ştim totul! Puşcăria vă mănâncă!” Singurul care era mai aproape de realitate era tocmai locotenentul Purice de la Judiciar care, supraveghind ridicarea „urmelor” ce se prelevau din bucătărie, la nouă zile după anunțarea dispariției, îşi tot interpela colaboratorii:

— Care fumați, bă, Naționale? Tu, Simioane?

— Tov’ locotinent, uite, eu o țin pă Tomis, e scumpă, da-i domnească.

— Bine, bă, da uite aici lângă sobă, damf şi fum de Naționale! Păi cine să fumeze?!

— Răposatul, tov' locotinent, răspunse „plotoneriul" Simion râzând. Pardon, dispărutul!... Nea Costică dispărut a rămas, iar Fănel şi mama lui au plecat între ai lor, la Piteşti. Casa modestă de pe strada Xantipa nr. 26 a fost întâi înconjurată de blocuri, apoi dărâmată cu buldozerul. În locul ei s-a construit un punct termic, pe care l-am vizitat, întâmplător, de curând. Reclamațiile înaintate ziarului m-au purtat în mica încăpere a şefului microcentralei, pe care l-am găsit abătut, dar nu din pricina plângerilor formulate de beneficiari.

— Lasă-i să mă reclame! mi-a spus domnul Cucu, că de marți mă internez...

— Dar ce-aveți?

— Intoxicație tabagică. Auzi! Eu, care n-am fumat în viața mea. Iar pe ăştia, lasă-i să strige, că nu le pot încălzi apa cu bricheta! Am mustăcit din nas şi nările mi s-au umplut de mirosul dulceag al Naționalelor, de multă vreme dispărute, iar memoria a precizat locul pe care mă aflam: cel al fostei bucătării unde nea Costică fuma neconsolat țigară de la țigară... „Uite, mi-am spus, o face şi acum, o va face în veşnicie! A nimerit, cu zarurile aruncate în foc, în „Strălucire", Numărul magic. Ehe! S-o fi pățit-o Einstein, Nichita Stănescu sau, de ce nu, EU?!..."

ENIGMA DIN STRADA POPICĂRIEI

Pentru cine crede că fenomene insolite se pot petrece doar pe alte meridiane, suntem în măsură să prezentăm un caz ieşit din comun care, probabil, va pune oraşul nostru în centrul atenţiei opiniei publice mondiale. Ne-a vizitat, de curând, la redacţie dl Ionel Ghidoveanu, domiciliat în Strada Popicăriei, numărul 11, scara A, apartamentul 7, de profesie tâmplar, căsătorit, tatăl a patru copii minori. Domnia sa ne-a relatat faptul că în primăvara anului 1992 a devenit şomer, aproape simultan cu soţia sa. Precaritatea mijloacelor băneşti, scumpirea ameţitoare a vieţii, l-au împiedicat, la un moment dat, să achite o parte din cheluielile de întreţinere şi în mod special cele determinate de consumul de energie electrică. În urma unor somaţii repetate, cu cinci luni în urmă, RENEL a dispus debranşarea apartamentului de la reţea. Acesta este un moment „cheie”. Împăcându-se cu situaţia, dl Ghidoveanu trece la iluminatul cu lampa de petrol până când, brusc, cam după trei zile, constată că instalaţia din casă este sub tensiune! Nedumerit „pe moment”, acceptă situaţia ca pe ceva firesc şi revine la utilizarea lămpii lui Ilici. După mai puţin de o săptămână, probabil la sesizarea binevoitoare a unui vecin gelos, o delegaţie ameninţătoare de funcţionari şi

meşteri recunoscuți de la RENEL s-au prezentat pentru a cerceta situația! Concluzia? Debranşarea era efectivă, proprietarul apartamentului nu făcuse nici un fel de legătură tehnică ilegală, dar avea curent electric din belşug... În pofida acestor constatări, ca şi a altora, ulterioare, RENEL l-a acționat în judecată pe dl Malureanu pentru daune-interese, motivându-şi acțiunea prin faptul că, Regia fiind unicul producător cunoscut de energie electrică, pârâtul, prin metode încă ne- determinate, dar frauduloase, nu poate folosi decât această sursă. Nelăsându-se intimidat şi sfătuit de un om de bine, Ionel Ghidoveanu înființează un S.R.L. care are ca obiect de activitate „producerea prin metode neconvenționale de energie electrică şi comercializarea acesteia". Un prim efect? Întregul bloc cu două scări (30 apartamente) de pe Strada Popicăriei, numărul 11, s-a debranşat de RENEL şi utilizează de aproape două luni serviciile proaspătului patron, care distribuie kilowattul cu jumătate din prețul practicat de marele său concurent! „Nu am explicații şi nici nu le caut, ne spune dl Ghidoveanu. Este un dar de la Dumnezeu! Am „pățit" şi eu ca amărâtul ăla care, săpând un puț pentru apă, a dat peste petrol şi-a devenit milionar..." Prezența în redacție, ne mărturiseşte în continuare, are drept scop mediatizarea intenției sale de a se asocia cu oameni de afaceri serioşi, care să contribuie la finanțarea unei infrastructuri obligatorii (personal, echipamente etc.), în vederea extinderii, pe etape, cu obiectivul generos de a furniza curent electric ieftin întregului oraş. Evident

că perspectivele ce se deschid mai ales întreprinderilor industriale ne fac să întrevedem un „boom” economic de proporții. Vom reveni.

(N.A.: De fapt, nu!)

IMPOSIBILA REVEDERE

Pentru Dean, misiunea aceasta era îndeajuns de plicticoasă ca s-o considere o povară. Ghinionul lui era că pilota singura cosmonavetă de cursă lungă, una dintre acele nave de interceptare a cărei mare mobilitate îi rezerva întotdeauna un rol important în activitatea unei expediții complexe, dar fără inițiative de anvergură. Begonia se detaşase de marele convoi pentru a intersecta curioasa regiune detectată ca un gol imens şi inexplicabil în marginea densei galaxii Danaceneiene, urmând să ajungă pe Pământ la două luni după celelalte nave ale convoiului. E lesne de înțeles mirarea lui Dean când, la vreo trei săptămâni după pătrunderea în zonă, constată că, surprinzător, computerul central reduce viteza Begoniei, fixând-o în cele din urmă la vreo 80.000 km/secundă. Locatoarele, cu un mare coeficient de nesiguranță, identificară undeva, în centrul zonei, activitatea foarte slabă a unui astru cu dimensiuni, paradoxal, uriaşe. Până atunci, Dean, în pofida unor vechi ştate de serviciu, nu făcuse nici o descoperire mai însemnată. Copleşit de emoția pe care o încearcă orice explorator atunci când trebuie să-şi boteze descoperirea, după îndelungi deliberări cu sine însuşi, numi steaua singuratică şi misterioasă Strania, alăturându-i

numele de cod din catalogul galactic. Timp de unsprezece zile terestre, Dean a stat închis în centrul de navigație. Motoarele de frânare funcționau continuu. Efuzoarele mobile de corecție îşi aruncau cu regularitate jeturile în spațiu. Automatele care înregistrau elementele optice au fost, la un moment dat, blocate de computerul central ce desena pe monitoare liniile de forță ale unui enorm astru invizibil. Cu greu şi-a dat seama dean că, în zona Straniei, materia nu putea fi percepută vizual. În a douăsprezecea zi, astronava se găsea la perigeu față de stea. Contoarele nu înregistrau nici un fel de radiație. Dean, care adormise, obosit de sclipirile voalate şi cu frecvențe monotone ale aparaturii de control, a fost trezit de semnalele surde ale computerului central, ce pusese din nou în funcțiune receptoarele video ale navei. Teleobiectivul fixat spre astrul invizibil acoperea monitorul 6 cu imaginea unei imense pete sidefii aproape transparente. Pe ecranul următor, care prindea un unghi diferit, stăruia curbura uriaşă a Straniei, peste limita căreia se răzvrăteau protuberanțe abia vizibile. Dean era năucit de revelație. Nimerise, probabil, în apropierea stelei într-un moment în care aceasta îşi intensifica activitatea şi devenea parțial vizibilă. Revenindu-şi, începu febril să coordoneze funcționarea sistemelor integrate de observație. La intervale scurte, computerul făcea cunoscută situația zonei de influență a câmpurilor create de astru, a cărui vânzolire înregistra pe graficele de pe ecrane curbe tot mai ascendente. Forța de atracție, inițial neînsemnată

- infimă față de volumul Straniei -, creştea şi ea în mod simțitor. În baza elementelor primite, pilotul automat ceru permisiunea de a pune în funcțiune motoarele principale, pentru accelerarea Begoniei, după 25 de minute, câte erau necesare pentru trecerea pe orbita transgalactică. Dean ezită. Abia după patruzeci de minute, când constată că limbile vagi ale protuberanțelor devin tot mai lungi şi mai dezordonate, decise cuplarea motoarelor de corecție. Dar, tocmai în momentul în care Begonia se deplasa pe o orbită de tranziție, o trombă gigantică se desprinse de stea şi, parcurgând cu o viteză fantastică spațiul până la navă, o învălui timp de câteva fracțiuni de secundă. Cele două minute şi mai bine, ce au fost necesare pentru interceptarea astronavei, au fost pentru Dean clipe de o intensitate infernală, fiind convins că impactul va avea consecințe dintre cele mai rele. Spre surprinderea lui însă, interferența cu tromba radiantă n-a avut nici un efect perceptibil.

Begonia intră curând pe orbita transgalactică, unde oglinda parabolică, transformându-se într-un soare miniatural, acceleră viteza până la pragul luminic...

*

Cu mult înainte de pătrunderea în sistemul planetar al Soarelui, Begonia începu operația de frânare. Simultan, Dean învălui întreaga astronavă în câmpul creat de reversonit, după excitarea acestuia printr-un flux sinergic concentrat. După anularea paradoxului temporal, Dean luă legătura cu prima

stație spațială automată pe care o reperă la vreo 59 de milioane de kilometri de Pluton. Aceasta, având misiunea raționalizării traiecto-riilor navelor ce pătrund în sistemul solar, îi comunică elementele necesare pentru interceptarea navei de către stațiile speciale de ghidaj. Cu promptitudine, Pământul răspunse primului apel, Dean având bucuria să vadă pe ecran fața Ei, copleşită de fericire. Mary îi ura „bun venit!". Centrul de coordonare de pe cosmodromul Armstrong îi comunică faptul că nu recepționează nici o imagine, cerându-i să verifice emisia video - verificare ce nu dădu nici un rezultat. Timp de două zile, până la intersectarea orbitei planetei Marte, convorbirile au avut un caracter banal, de rutină. Apoi, un dispecer de pe Phobos interveni cerându-i lui Dean poziția, afirmând că se îndoieşte de exactitatea calculelor, întrucât nici un complex optic nu localiza astronava. Bănuind o eroare a ghidajului spațial, Pământul trecu la supravegherea traiectoriei Begoniei cu ajutorul radiotelescoapelor de pe marile sale observatoare orbitale. Aflat la câteva milioane de kilometri de Pământ, Dean deconectă motorul fotonic, cuplând pentru ultima oară rachetele clasice de frânare. Cu opt ore înainte de aterizare, Dean fu chestionat de o comisie desemnată de Consiliul Expedițiilor Galactice, în legătură cu survolarea zonei în centrul căreia se rotea Strania. Bătrânul Xit Selmar, o personalitate proeminentă în Consiliu, sfârşi prin a-i cere în mod solemn să nu intercepteze nici un program al rețelei mondiale de stereoviziune. Contrariat, ceru lămuriri.

Selmar îi răspunse că Pământul stabilise existența unei situații neobişnuite, pe care o va cunoaşte numai după terminarea misiunii. Dean îşi regăsi sângele rece şi nu mai stărui. Se gândi că, probabil, în timpul evoluției Begoniei în apropierea stelei, se defectaseră sistemele de dirijare automată, iar cei de jos nu vor să-l alarmeze. Se instală concentrat în fotoliul postului de pilotaj manual, pregătind nava pentru aterizare.

*

Fixându-se temeinic pe platforma metalică a rampei, Begonia fu inundată de linişte pentru prima oară după trei ani de peregrinări. Tom se sculă greoi şi se îndreptă spre lift, care-l urcă până la compartimentul de evacuare. Acționând claviatura discului-Coandă, în care urcase, se gândi că toate mecanismele astronavetei funcționaseră perfect - motivul interdicției bătrânului Xit fiind, în cazul acesta, cu totul altul. Trapa se deschise şi discul plană uşor, ieşind din corpul navei. De jur împrejur, la o distanță apreciabilă, se afla o mulțime imensă de oameni. Dean îşi conduse aparatul spre turnul de control, lângă care ateriză. Coborî. Între el şi mulțime se afla Mary. Se avântă spre ea, dar micşoră paşii, constatând tăcerea deplină care îl învăluia. Mary plângea încetişor, sprijinindu-se cu o mână de ecranul unui aparat îngust de stereoviziune, cuplat cu un teleobiectiv direc-ționat spre axa Begoniei. Începu din nou să alerge, fixându-şi încordat privirea pe fața udă de lacrimi a femeii. Ajunse la ea, o cuprinse în brațe şi îi sărută obrajii palizi, fruntea şi nasul mic,

mângâindu-i părul lung, mătăsos. Sufocat de emoție, reuşi în cele din urmă să o întrebe pentru ce plânge, căci el, Tom, a venit... Mary, căutându-i fața cu palma - ca o nevăzătoare - i-o îndreptă spre aparatul de stereoviziune. Pe ecran nu exista decât imaginea rampei şi a antenelor de ghidaj; Begonia nu se vedea. Murmură:

— Oh, Mary... Ce-i asta?!...

— Şi astronava... şi tu..., Dean... pentru noi, sunteți... invizibili!...

PATA ALBĂ

Nimeni nu poate preciza când a apărut, când şi cum s-a născut pata albă care avea să aducă pe buzele întregii lumi numele noului oraş de la poalele Carpaților Orientali. Începutul lui septembrie purta, dinspre dealurile îmbrăcate în podgorii şi imense plantații de pomi, parfumul amețitor al fructelor pârguite, coborându-l în valuri din înaltul amfiteatru al teraselor pastelate, întâi peste sferele argintii ale centralei atomoelectrice, apoi spre interiorul fremătător al oraşului. În dimineața aceea, Silviu, dispecer la Întreprinderea de Salubritate, tocmai îşi luase în primire serviciul. Era într-o dispoziție excelentă, aşa că întinse mâna pentru a răspunde apelului insistent al videotelefonului, continuând să fredoneze încetişor. Desigur, numai Stela, înțepata aia cu ochi de tahitiană, putea să-l cheme dis-de-dimineață... Ca întotdeauna, se surprinse mângâiat de timbrul catifelat al fetei, în timp ce cuvintele, banale, se rostogoleau undeva dincolo de el:

— Domnule Roman, te rog să replanifici intersecția din sectorul Şase. Nu ştiu cum se face, dar robotul din zonă ori n-a avut detergenți de calitate, ori s-a dereglat... Cert e că mi-a fost semnalată o pată albă, vopsea probabil. De unde Dumnezeu să fie? Când o să

mai sfârşim odată cu risipa?!... În fine, cred că are vreun metru pătrat şi e o ruşine pentru unitatea noastră să...

— E clar, frumuşico! se acri dintr-o dată Silviu, anulând contactul. Aproape instantaneu, apelul insistent îl sili să refacă legătura. Stela, cu o mină dintre cele mai sobre, dar cu obrajii aprinşi, îi comunică glacial:

— Domnule dispecer, nu sunt frumuşica nimănui, ci colega dumitale pe care trebuie s-o respecți, Stela Crişan! Ecranul se întunecă, în timp ce lui Silviu îi reveni spontan buna dispoziție. Cam după două ore, tânărul îşi făcu de lucru cu cinci etaje mai jos şi trecu, aparent întâmplător, prin încăperea unde Stela derula cu grijă banda unui traductor, transmițându-i pe viu:

— Domnişorico, cred că analizorii aparatelor dumitale funcționează defectuos. Am trecut pe la locul cu pricina într-o aerodină de serviciu, iar pata de care vorbeai are nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci şi opt de metri pătrați!... Fata era vizibil descumpănită şi, neatentă, încâlcea banda magnetică la picioare. Din uşă, Silviu îi zise pe un ton mai puțin maliții:

— Oricum, până la noapte nu mai putem interveni, pentru că vopseaua asta buclucaşă se lăfăie chiar pe axul benzii de mare viteză a autostrăzii...

*

A doua zi, Silviu nu mai aşteptă apelul tradițional, ci luă chiar el legătura cu Stela, iscodind-o, cât mai amabil cu putință, despre felul în care s-a rezolvat

incidentul. Ea îi răspunse necăjită, descurajată şi parcă mai oficial ca de obicei:

— N-am putut face nimic! Rapoartele roboților menționează insolubilitatea petei care se prezintă ca o peliculă de culoare alb-fosforescent, strâns legată de structura moleculară a materialului polimeric al carosabilului. Mai mult... suprafața, stabilită prin măsurători precise, era, acum douăzeci de minute, de opt mii nouăzeci şi şase virgulă patru metri pătrați... Silviu îşi manifestă uimirea printr-un fluierat prelung, admirativ parcă:

— Ei bine, gluma se îngroaşă! Am impresia că o să avem de furcă, dacă nu o lămurim...

— Am să-ți comunic rezultatele analizelor de laborator, mai complexe, care se fac acum, îndată ce le primesc...

— Aşa să faci, fetițo! o tachină consecvent dispecerul, suspendând cu repeziciune contactul.

*

— Ştii, domnule Silviu, n-aş fi crezut că e posibil aşa ceva! Pata inițială s-a întins ca o pecingine, până a acoperit complet douăsprezece sectoare, după care nu a mai înaintat nici măcar un milimetru... Seara se lăsa încet, în timp ce aerodina azurie îi purta pe cei doi tineri la câțiva metri deasupra solului, peste panglicile rectilinii ale căilor rutiere.

— Ce pustii sunt..., murmură Silviu care conducea distrat aparatul, mai mult cu ochii în jos, spre benzile arar străbătute de câte un vehicul pe pernă de aer. Şi

ce-i mai rău e că nici nu ştim ce-am putea face, frumuşico... Stela, deşi cu obrajii împurpurați, renunță să mai reacționeze cu violența tradițională, învăluindu-l în inflexiunile catifelate ale glasului care acum, auzit fără medierea aparaturii, era mai cald şi, fără îndoială, sub cerul imens, irizat de asfințit, era de-a dreptul fermecător:

— Oare, dumneata ce crezi, am luat o măsură bună recomandând suspendarea traficului pentru vehiculele electrice?

— Hmm! mormăi nesigur băiatul. Ce era să facem?! Drăcia asta de substanță infernală se hrănea, pur şi simplu, cu anvelopele automobilelor şi sugea fără ruşine curentul electric din baterii...

— Poate că astfel se şi explică fosforescența asta, îşi mai dădu ea cu părerea.

— Mă îndoiesc! se strâmbă el.

— Nu te mai îndoi atât, că rămâi cocoşat! râse Stela. Aparatul încremeni o clipă în spațiu, apoi se avântă silențios spre înălțimi. Stela îşi fixă o clipă ochii pe chipul lui Silviu, zicându-şi că „e obraznic, ştiindu-se drăguț”... apoi şi-i înălță deasupra, spre stelele care se revărsau peste cupola transparentă. În cele din urmă, parcă amețită de clipirea măruntă a îndepărtatelor puncte luminiscente, îşi coborî privirea peste oraşul adâncit în somn, o purtă peste zona în care se încrucişau autostrăzile blocate, strălucitoare ca nişte râuri de metal incandescent şi, apoi, dincolo de ele, spre zona centralei nucleare, distinct marcată de balizele roşii ale centurilor de protecție. Iar după

câteva clipe, când privirea ochilor tahitieni s-a întors din nou în direcția oraşului, Silviu a simțit cum palma fierbinte a fetei îi cuprinde cu putere nebănuită mâna ce fixa una din comenzile aerodinei şi i-a auzit aproape de ureche vocea caldă şi învăluitoare, vibrând însă de nețărmurită uimire:

— Priveşte, Silviule!... Şoselele noastre blocate... vopsite... desfăşoară pe sol... şi desigur nu poate fi întâmplător...

— Da, da... se bâlbâi el.

— Priveşte, dragul meu! Înțelegi?!

— Înțeleg, frumuşico! E teorema lui Pitagora...

ULTIMUL CUVÂNT

Cu toate eforturile sale, cosmonautul nu reuşi să stabilească defecțiunea. Era clar că, în nici un caz, nu putea ajunge, în aceste condiții, într-o zonă mai circulată, pentru a se transborda. Amărât, îşi evaluă proviziile de hrană şi rezervele de oxigen, care îi ajungeau pentru cel mult o sută de ani. Şi astfel îşi începu robinsonada cosmică... Dar iată că după trei săptămâni, pe când îşi făcea plimbarea obişnuită pe coama astronavei, de undeva, din spațiu, apăru un înger. Cosmonautul, blazat de atâtea şi atâtea lucruri neobişnuite pe care le văzuse în lungile sale călătorii, n-a fost prea surprins. După ce l-a rugat totuşi pe strălucitorul musafir să-l ciupească de costumul de scafandru pentru a-i risipi orice îndoială, i s-a plâns în linii mari de necazul care-l țintuia pe acele coclauri cosmice. Pătrunzând în astronavă, îngerul a trecut sumar în revistă instalațiile aflate în pană, după care, scuturându-şi îngândurat aripile, şi-a dat cu părerea că doar Tatăl Ceresc ar putea da viață motoarelor. Profitând de faptul că Raiul îşi avea avanpostul în apropiere, se opintiră cu nava până sub zidurile sale fosforescente. Sfântul Petru, aflând probabil prin subtile procedee telepatice (accesorii intrinseci sfântului har) de scopul sosirii celor doi, nu i-a lăsat să

facă anticameră, ci le-a deschis larg canaturile intrării de serviciu. Deoarece pe parcursul activității sale fusese nevoit în repetate rânduri să meşterească chei de schimb şi să repare primitivele broaşte, sfântul, căruia cu timpul tehnica i-a intrat „în sânge”, nu a rezistat tentației de a-şi arunca ochii peste sistemele de etanşeizare ale trapelor, reuşind până la urmă să subtilizeze câteva celule fotoelectrice, în vederea modernizării porții ce o avea în grijă. Dumnezeu, în ciuda vârstei sale înaintate, era destul de vioi şi se întreținu amical cu cosmonautul în legătură cu cele mai noi metode de producere a vieții pe cale artificială, privind această activitate destul de sceptic, dar curios, aşa cum se cuvine să fie un savant de prestigiu. La sfârşitul audienței, Domnul a suflat discret în direcția astronavei şi, spontan, automatele se însufleţiră. Călătoria de întoarcere a durat destul de mult. Pe Pământ, cosmonautul, având un dezvoltat simț al ridicolului, nu a amintit în raportul său nimic din cele întâmplate. Până la urmă s-a pensionat şi a predat nava cu inventar în regulă, după tot tipicul. După un timp, aşa cum susțin dările de seamă ale serviciului Transporturi, s-au constatat o sumedenie de situații dintre cele mai ciudate. Racheta cu pricina părea să nu mai aibă moarte. De pildă, nu consuma nici o picătură de combustibil mai mult decât era prevăzut în cartea tehnică a constructorului, în pofida faptului că depăşise de câteva ori perioada după care ar fi trebuit să intre în „reparații capitale”. Mai mult, unii dintre piloții săi susțineau că, atunci când toate indicatoarele

aparaturii de control se fixau la „zero”, aveau senzația că racheta se află încă în regim de funcționare. În orice caz, bieții oameni nu ştiau cum să mai scape de vechitură. Apăreau mereu noi tipuri de vehicule cosmice, iar acesta nu înceta să-şi facă treaba, la parametri depăşiți deja, dar economic şi sigur. Până la urmă, după multe discuții, s-a hotărât totuşi casarea. Racheta a fost demontată în subansamble şi expediată la retopit. Nimic nu poate descrie uimirea şi apoi indignarea metalurgiştilor pe care căzuse măgăreața. Nu numai că marile panouri ale blindajului cosmic nu se lăsau afectate de o temperatură cât de înaltă, dar chiar şi cel mai banal şurubel refuza să-şi modifice starea de agregare. Într-o lume care lupta din greu cu poluarea în toate formele ei, existența unor deşeuri de atare dimensiuni era de neconceput, aşa că metalurgiştii, dându-se bătuți, au cedat nava fragmentată, mai în bunăstare ca oricând, chimiştilor. Aceştia, după ce au încercat s-o corodeze, s-o dizolve, s-o sublimeze în toate formele posibile, au capitulat şi au oferit-o fizicienilor care n-au reuşit să sărbătorească nici măcar victoria înregistrării unei zgârieturi cât de mici, cu tot arsenalul de particule şi antiparticule folosite la bombardarea obiectivului. Este evident că problema avea toate condițiile să devină de interes mondial. Se făceau deja pariuri ce atingeau cote neobişnuite, calul de bătaie al umoriştilor deveniseră cei ce-şi încercau puterile cu racheta ireductibilă, scepticii descriau viitorul sumbru al civilizației copleşite de propriile-i reziduuri, iar cei

obsedați de realizarea perpetuum mobile-ului schimbaseră macazul şi-şi munceau mintea pentru a găsi un antidot trăiniciei neobişnuite a materialului astronavei. Când laserele perfecționate, culturile de bacterii wolfram-titanofage, ca şi alte cuceriri ale timpului au dat greş, s-a hotărât amorsarea unei încărcături nucleare de câteva megatone chiar în interiorul acestui monument al obtuzității materiei. Duelul acesta dintre om şi încăpățânata natură era condus de cel care fusese însărcinat de la bun început de către Compania de Cărăuşie Spațială să predea industriei fierul vechi şi să încaseze contravaloarea, Tom - un tip foarte activ şi ambițios, trăsături de caracter ce l-au costat multă energie cheltuită în cazul de față, pe care începuse să-l considere aproape o chestiune personală. Iată deci pentru ce omul nostru şi-a pus speranțe deosebite în ultima soluție, ratificată oficial de cel mai înalt for mondial. S-a hotărât ca evenimentul să aibă loc într-una din zilele în care întregul sistem planetar era în „relache", pentru ca fiecare doritor să poată urmări epilogul unei întâmplări atât de neobişnuite. Spre necazul lui Tom, „execuția" a fost amânată cu câteva ore, dându-li-se astfel posibilitatea şi coloniştilor de pe Venus şi Marte să-şi comunice pariurile centrului de pe Terra, după care, pe ecranele de televiziune, au apărut în sfârşit cifrele vioaie ale numărătorii inverse ce şi-a transformat zeroul final în cutremurătorul glob de plasmă al exploziei. Când camerele de luat vederi au alăturat silueta încovoiată a bietului Tom imaginii astronavei

care se înălța neverosimilă în mijlocul deşertului sticlos, întreaga omenire a rămas cu gura căscată. Tom privi doar câteva secunde în direcția epavei de care nu putea scăpa, apoi scuipă dând din mână a lehamite:

— Ducă-se dracului! Şi pentru că rosti aceste vorbe în timp ce întorcea spatele scârbit, a fost singurul dintre miliardele de telespectatori care n-a văzut cum încăpățânata rachetă se dezagregă, risipindu-şi moleculele o dată cu rafalele ploii radioactive care se pornise.

ŞI DACĂ UNDEVA, ÎN UNIVERS, CRESC CACTUŞI?

Amândoi, ajunşi la mijlocul podului Michelangelo, se opriră fără voie, învăluiți câteva minute, tăcuți, de parfumul răcoros care pulsa dinspre Parcul Rozelor. Mai impulsivă, Ioana ieşi prima din reverie şi, prinzându-l de mână şi rîzînd, îl smulse de lângă parapetul de beton, făcându-l să alerge împreună cu ea, silindu-l să-şi potrivească mereu mersul cu paşii ei mărunți. Alergară ca într-o transă, pe firul marcajului alb de pe mijlocul autostrăzii, ocolind în aceeaşi goană voluptuoasă peluza sensului giratoriu, pătrunzând pe aleea asfaltată care ducea spre cantina Universității. Dinspre cămin se auzeau, estompate, frânturi de râsete şi acorduri de chitară. Se opriră, în sfârşit, aproape în centrul spațiului verde ce desparte orăşelul studențesc de autostrada care curge alături de apele Begăi. Răsuflau adânc şi inima ei bătea repede, iar obrajii, şi mai ales buzele, îi erau fierbinți. Adrian simțise asta atunci când o sărutase deja de câteva ori, aproape fără s-o ştie, cu o uşurință pe care nu şi-o bănuia în clipele în care, la cursuri sau la reuniuni, o privea pe furiş.

— Te iubesc, Ioana, rosti el mai întâi în şoaptă, apoi mai tare, mai febril, printre sărutările la care ea răspundea tăcută şi incredibil de supusă.

— Dragul meu... murmură ea în cele din urmă, atâta doar, căci un nou sărut îi pecetluia buzele.

— Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă! Păstrându-şi palmele pe umerii rotunzi şi cumințI, Adrian se dezlipi de ea, dându-se cu un pas înapoi. În momentul în care simți un obstacol în spate, îl scutură un fior scurt, dar intens. Sări într-o parte, izbucnind în râs. Se sprijinise de un cactus destul de curios, plantat la marginea aleii.

— Ai mai văzut cactusul ăsta?

— Nu, răspunse Ioana, privind cu curiozitate cilindrul țepos, înalt cât un stat de om, printre ale cărui ace lungi vibrau în aer căuşele mici şi aproape transparente ale unor flori ciudate, dispuse într-o simetrie desăvârşită.

— Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară; nici nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva similar!... Ioana întinse mâinile pentru a mângâia una din florile acelea străvezii, dar un şoc scurt o făcu să se tragă speriată spre pieptul băiatului. O clipă îşi simțise degetele arzând şi un val de căldură îi străbătu trupul, moleşind-o ca preludiul unui leşin. Îşi reveni şi, lăsându-se tăcută pe brațul lui Adrian, porniră spre cămin.

*

A doua zi, în drum spre Institut, trecând cu paşi grăbiți pe lângă cactusul din ajun, Ioana îl găsi mai puțin misterios, aproape banal, cu toate că buricele degetelor îi erau încă înroşite şi străbătute de o mâncărime măruntă, ca după o urzicătură. Spre seară, ieşind de la Bibliotecă, îl găsi pe Adrian aşteptând-o nerăbdător. Hoinăriră puțin prin oraş, apoi porniră „spre casă". Văzură de departe cum, în jurul locului pe care era plantat cactusul, un grup numeros de fete şi băieți se înghesuiau - minune! - fără să vorbească şi să gesticuleze. Se apropiară. Dinspre trunchiul țepos al plantei îşi auziră vocile, voalate uşor, ca într-o înregistrare pe o bandă magnetică: „Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă!" „Ai mai văzut cactusul ăsta?" „Nu..." „Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară..." Adrian era uluit. Ținând strâns mâna Ioanei, aproape fără să simtă umerii celor care se înghesuiau, hotărâți parcă să învețe pe dinafară replicile lor rostite cu o seară înainte, căuta o justificare rațională fenomenului care se dovedea a fi cel puțin ciudat. După aproximativ treizeci de „emisii" se aşternu tăcerea. Tinerii izbucniră gălăgioşi, comentând cu aprindere ceea ce unul numea „pastilă radiofonică sentimentală". Câțiva socoteau că în interiorul cactusului era instalat vreun difuzor controlat de cine ştie ce farsor de la „Electro". Cu toate că o mai pățiseră, unii încercară din nou să atingă planta, dar renunțară repede, îndepărtați de şocuri uneori violente, față de care izolarea improvizată a

mâinilor cu o batistă sau un material mai gros se dovedea imeficientă. Se lăsase noaptea, când ultimii curioşi se îndepărtară.

*

În următoarea zi, dimineața, cactusul a dispărut. Încercările câtorva curioşi, şi mai ales ale lui Adrian, de a găsi o dovadă revelatoare care să explice existența atât de scurtă şi de ciudată a bizerei cactacee se dovediră zadarnice. Amprenta circulară, cu un diametru de câteva palme şi o înălțime de un deget, în care stătuse timp de două zile, se dovedea a fi o urmă care ducea, poate, pe un drum vertical inaccesibil!...

CÂND NU VOR FI GÂNDACI DE COLORADO

Inginerul agronom Cercel I. Cerceluş îşi aranjă în sertarul din mijloc al biroului ultimele hârtii şi se rezemă apoi, cu un oftat, de speteaza moale a fotoliului. Îşi privi cu atenție ceasul. O făcu preț de câteva clipe, după care un imens semn de întrebare începu să i se zugrăvească pe față. Când se transpuse definitiv în sensul acestui semn ortografic, inginerul Cerceluş, marcând delicat apoteoza, sughiță scurt. Revenindu-şi din surpriză, cu o mângâiere grațioasă a mâinii stângi astâmpără tremurul mustăcioarei subțiri, iar cu arătătorul mîinii drepte apăsă viguros pe clapa roşie a claviaturii micului panou instalat pe birou. Ecranul inundă încăperea cu lumina albăstruie pe care o împrăştiau reflectoarele din hala Stațiunii de robotractoare. În fața teleobiectivului se instală robotul-dispecer principal. Beculețele colorate de control de pe creştet i se aprindeau şi se stingeau cu repeziciune, dovedind o nervozitate deosebită.

— Ei?! rosti inginerul Cerceluş, cu tonul pisicii care îşi oferă unui şoarece tutela. Cum se face că au trecut TREI MINUTE de când trebuia să-mi transmiți raportul pentru activitatea zilei de azi şi totuşi nu-mi dai nici

un semn de viață? S-a zis cu participarea ta la faza județeană a Ciberniadei de şah! Dispecerul hurui amărât din laringofon şi scuipă de necaz o rotiță dințată. Abia după aceea zise, ocolind privirea inginerului:

— Robotractorul nr. 13 nu a sosit încă! Cercel I. Cerceluş întrerupse repede legătura, pentru a-şi savura uluirea de unul singur. „De necrezut", se gândea el; „orice tractor se autolimitează, se autodirijează, se autoreglează, se autoperfecționează, se auto-planifică, (...), se autocritică! Şi-atunci? Ce-a pățit „Treişpele" ăsta? E primul caz din istoria agriculturii cibernetice când un robot-tractor nu se întoarce în locul fixat, la ora fixată, cu sarcinile îndeplinite." Reluă legătura cu hala. Dispecerul era negru de supărare şi nu se lumină la față decât după câteva secunde, când reuşi să repare siguranța care-i sărise din cauza tensiunii momentului. Cerceluş comută şi obținu imaginea robotractoarelor care se aliniaseră devreme la marginea halei. Dispecerul se apropie de ele, cerându-le relații despre Numărul 13, nu prin radio, ci sonor, din respect pentru imaginea inginerului de pe ecranul de control.

— „Numărul 12", ai lucrat lângă „13", nu ai observat nimic deosebit? Robotractorul 12 se scărpină gânditor cu un tirant lateral pe aripa din dreapta şi zise cu convingere: „Nu"!

— „Numărul 14", ştii ceva? Paisprezecele, de o construcție mai nouă, proaspăt sosit în Stațiune, era mai timid, aşa că rosti „Nu"-ul mai încet, în timp ce-şi

vâra plugul între roți, cu aerul unui cățel admonestat. Numărul 1 - veteran al agriculturii cibernetice din această zonă - îşi îngădui să-şi exprime părerea neîntrebat:

— Propun să se deplaseze un om la fața locului! Inginerul agronom înlemni. La orice, numai la un contact atât de nemijlocit cu natura, nu se aşteptase - deoarece nu încăpea îndoială că în sarcina lui cădea această misiune. Întrerupând legătura, se ridică din fotoliu, ieşi din încăpere, îşi prinse piciorul între plăcile scării rulante şi ajunse pe terasă. Mica farfurie zburătoare - proprietate personală - îl aştepta încălzindu-se la soarele care se pregătea să apună. Cu o mână destul de nesigură deschise portiera ovală, iar cu o mână mai sigură îl scoase de urechi afară pe puştiul tehnologului şef, care se rătăcise întâmplător înăuntru pentru a-i demonta tabloul de bord. Fără zgomot, se ridică în aer, îndreptându-se spre sectorul „Robotractorului nr. 13". Îl zări de departe. Îi mai rămăseseră de arat, într-un colț, aproape patru metri pătrați. Dar acolo dormea un om! Cum programarea nu avea în vedere o asemenea situație, „Treişpele" era complet derutat, aşa că aştepta, pur şi simplu! Cerceluş ateriză la câțiva paşi de „Treişpele" care funcționa în relanti. Coborând, îl încercă o ciudată senzație de eliberare, în timp ce glomerule reavăne i se strecurau între picior şi încălțăminte. Apropiindu-se de cel care era culcat, se aplecă şi-l bătu pe umăr.

— Hei! Sunteți amabil să vă treziți? Aşa, uşurel... Soarele se apropia de asfințit. Omul era un bărbat

între două vârste, deşirat, blond, şi avea un aer somnolent, de poet - mină pe care şi-o câştigase probabil cu mult înainte de a învăța să citească.

— Ah, natura! Natura, mama noastră! declamă el odată săltat în picioare, aruncându-şi pumnii spre cer şi căscând voluptuos.

— Cum de-ați adormit aici, în plin câmp?! se minună Cerceluş, uitând de necazurile care-l aduseseră şi pe el în afara oraşului, prima dată după douăzeci de ani de meserie.

— O! exclamă celălalt, sunt entomolog... Cred că cunoaşteți: mă ocup de gângănii, fluturi şi alte chestii de-astea. Aici am ajuns în împrejurări excepționale. Îşi strânseră mâinile şi se prezentară. Omul continuă să se explice.

— Astăzi, pe când sfârşeam cu masa de prânz, robotul meu însărcinat cu munca de teren a intrat în casă ca o furtună şi mi-a oferit, în loc de desert, un exemplar superb de Leptinotarsa decemlineata...

— Un gândac de Colorado adevărat? clipi neîncrezător agronomul.

— Pe cinstea mea! Ei bine, l-am luat în palmă ca să-l privesc mai îndeaproape, iar dumnealui a profitat de admirația mea ca să zboare pe fereastră!

— Ce chestie, dom'le! Sper că robotul a acționat imediat...

— Nu, făcu trist entomologul. Socotindu-mă probabil un idiot, în semn de protest, s-a scurtcircuitat pe loc... L-am lăsat şi am sărit pe geam, de la etajul zece, în urmărirea gândacului. M-am salvat doar

autosugestionându-mă că sar de la parter... Zărindu-l în cele din urmă şi fugărindu-l până aici, l-am făcut prizonier în capcana asta... - sfârşi, scoțând din buzunarul de la piept o cutiuță şi lăsându-l pe Cerceluş să privească, printr-o găurică, minunăția.

— Fantastic! Sper că veți reuşi să înmulțiți cumva fosila asta, pentru scopuri didactice.

— Vom încerca, vom încerca... cu gândul ăsta am adormit de fapt, pe când mă odihneam după atâta alergătură. Sper că mă duceți în oraş cu farfuria dumneavoastră. „Treişpele", nemaiavând nici un obstacol în față, se urnise din loc, grăbindu-se să-şi sfârşească treaba. Inginerul Cerceluş, conducându-l îndatoritor pe entomolog spre discoplan, apucă să mai audă robotractorul, care, între două rateuri, filozofa ca pentru el: „Ce ți-e şi cu agricultura asta! De dimineață până seara..."

VITAMINĂ PENTRU IMAGINAȚIE
(PATRU PASTILE S.F.)

1. Evadare

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, zise femeia, mai mult pentru a-i încerca hotărârea.

— Acum e prea târziu, murmură el. Ne vor distruge dacă o facem... Femeia se lipi mai strâns de umărul solid al bărbatului care scruta cu îndărătnicie munții liliachii ce se zăreau vag în depărtare.

— Oare... oare suntem într-adevăr primii care cunoaştem dragostea? întrebă ea din nou.

— O ştii prea bine: dacă scăpăm, se va naşte o nouă lume... Cu pas egal, elastic, fără efort evident, se depărtau de Marele Oraş care împurpura orizontul cu jerbele-i de lumini, cu uriaşele cupole incandescente.

*

— Atenţiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliției. Apel către toate brigăzile heliopurtate: Interceptați de urgență roboții M-I-23 şi EN-24, evadați din sectorul Sigma-10. Atenţiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliției...

2. Mesajul

Sfera metalică, ce fusese găsită în condiţiuni atât de neobişnuite, a fost confiscată de către

Administrație, pentru a fi studiată în cel mai deplin secret în laboratoarele de specialitate ale Marinei militare. Sesizată de presa zilei, opinia publică s-a manifestat cu multă efervescență pentru deconspirarea cercetării obiectului, vehiculându-se ideea de principiu potrivit căreia problema nu e legată numai de securitatea națională, ci de cea a întregii umanități. Formidabila campanie dezlănțuită de presa mondială, precum şi manifestațiile care au asediat pur şi simplu sediul prezidențial, au silit guvernul să solicite prin intermediul Organizației Mondiale colaborarea a o sută de înalte personalități ştiințifice din străinătate. După efectuarea unui program complex de studii preliminare, s-a trecut la secționarea sferei cu un laser special, în fața camerelor de televiziune. Întreaga omenire a urmărit cu sufletul la gură cum brațele mecanice, conduse din spatele unui panou superizolant, au început să deşurubeze capsula aflată înăuntrul sferei, scoțând la vedere o panglică metalică, pe care era imprimat în principalele limbi de circulație internațională următorul mesaj: „CINE V-A DAT VOIE?”

3. Consecințe

Bătrânul îşi adună mâinile tremurânde pe hârtiile răvăşite înaintea lui şi-l chemă cu voce şoptită, de teama unui nou acces de tuse:

— Apropie-te, tinere. Aşa... nu văd prea bine, dar desluşesc totuşi ceva cunoscut în fizionomia dumitale. Cu ce te pot ajuta?

— Doresc să mă instalez în apartamentul de la etaj şi...

— Nu mai continua, tinere, îl întrerupse bătrânul, ridicând mâna scheletică. Apartamentul a fost al tatălui meu. A plecat demult, cu prima astronavă fotonică, pentru a determina unele consecinţe ale teoriei relativităţii. De altfel, trebuie să cunoşti şi dumneata Istoria, aşa că ştii de lansarea „Axiomei 01”?!

— Desigur... Stăpânită prea mult, tusea se stârni cu violenţă, lăsându-l pe bătrân aproape sfârşit, pe unul din braţele fotoliului. După ce se răcori cu puţină apă, glasul şoptit continuă:

— Cât timp mai trăiesc, în camera tatălui meu nu va locui nimeni...

— Dar înţelege că m-am întors, fiule! izbucni tânărul.

4. Paralele

Misiunea era pe sfârşite. Omul-broască se simţea istovit. Şi el, şi ceilalţi oameni-broască, chiar şi „coordonatorii” de pe elicopterele de recuperare îşi dădeau seama cât de inutilă e căutarea asta: era ceva necurat la mijloc, nu fusese găsit nici unul din trupurile celor diuăzeci şi trei de specialişti de la laboratoarele secrete de pe insulă. „Ce le-o fi venit să sară, aşa, pe nepusă masă, în ocean?” îşi muncea mintea omul-broască, în timp ce răscolea cu vârful armei algele de la baza unui conglomerat coralier. Cârduri de peştişori mărunţi, colorați violent, ţâşneau

speriați, pierzându-se dincolo de umerii săi. Într-o falie nu prea adâncă, doi peşti mari stăteau unul lângă altul, ca două torpile cenuşii, aproape nemişcați. Apropiindu-se, îi împinse încet, dar ferm, pentru a putea cerceta falia. Cu mişcări leneşe, docili, peştii se urniră, alunecând cu boturile lor monstruoase prin fața măştii omului-broască. Acesta, privindu-le ochii apoşi, inexpresivi, se întreba „de ce oare imbecilitatea are nevoie de un trup atât de mare?”

— Ai înregistrat cât de defectuos gândeşte? Şi tu voiai să-l achiziționezi! îi zise celuilalt peştele din dreapta.

NELINIŞTILE COLONELULUI MĂLUREANU

Colonelul Mălureanu locuia într-unul din vechile blocuri ale oraşului. Era poate singurul locatar fericit că ascensorul care deservea cele zece etaje nu a fost schimbat cu altul mai rapid, răpindu-i astfel din clipele în care, ca acum, cu mâinile în buzunare, privindu-se gânditor în oglinda din stânga sa, se pregătea „sufleteşte” să se alăture tumultului străzii.

Coborî cele câteva trepte ale intrării, zăbovind o clipă, cu ochii mijiți, la scânteietoarele turbotrenuri suspendate ce spintecau, la intervale scurte, aerul tare al dimineții. Era devreme încă, aşa că se hotărî să străbată pe jos drumul spre Inspectorat. Traversă încet scuarul cu alei de mozaic pastelat, prin marginea căruia trecea autostrada. Cu gulerul ridicat, cu obrajii îmbujorați de răcoarea pe care soarele matinal nu apucase să o alunge, colonelul se strecura prin mulțimea trecătorilor. Îi privea mai ales pe tinerii ce treceau în grupuri zgomotoase pe lângă el sau o luau oblic peste curgerea silențioasă a trotuarelor rulante, sărind spre cele de mare viteză, uneori prin porțiunile nepermise, cu dezinvoltura dintotdeauna a nerăbdării juvenile. De fapt, de două săptămâni şi mai bine, de când i se încredințase anchetarea cazului Irimescu, colonelul Mălureanu privea cu un interes deosebit pe

tinerii din jurul său. Baza lunară de cercetare România anunțase exact cu şaisprezece zile în urmă dispariția lui Dragomir Irimescu, biofizician de talent, 27 de ani, necăsătorit, mândria promoției sale etc, etc. Accident sau... crimă? De la bun început, Mălureanu şi-a dat seama că metodele clasice de investigare nu vor duce la un rezultat concludent. Cu toate acestea, în cele cinci zile de cercetare „la fața locului", inventariase conştiincios toate variantele posibile. Condițiile speciale ale unei baze extraterestre excludeau plecarea arbitrară, în secret, în orice direcție. Intervenția din afară era de asemenea exclusă. Punctul în care se realizase dispariția era localizat cu destulă precizie - urmele pe solul lunar rămân intacte şi o veşnicie! Dragomir făcuse drumul neînsoțit, cu toate că acesta era faptul cel mai puțin sigur, deoarece, admițând ipoteza unei intervenții criminale, locul cu pricina putea fi survolat cu un vehicul zburător. În orice caz, absența oricărei urme de anihilare prin explozie, accidentală sau nu, era conformă cu înregistrările liniare ale tuturor oscilografelor lunare. Încă de ieri, colonelul Mălureanu îşi anunțase videofonic superiorul că în primele ore ale dimineții va prezenta raportul cu concluziile sale. De fapt, îl întocmise aproape în întregime, însă, cu pedanteria care îl caracteriza, îşi oferise o noapte de odihnă, pentru ca acum, în dimineața aceasta, să-l revadă, transformându-l într-o oglindă cât mai fidelă a conştiinței sale. Ajungând în piața centrală a oraşului vechi, îşi încetini paşii o dată cu ceilalți trecători, cu ochii la ecranele turnului

informa-țional, pentru a mai prinde ceva din Telejurnalul de dimineață. Redactorul emisiunii sfârşea tocmai prin a anunța că „în legătură cu dispariția inexplicabilă a cercetătorului Dragomir Irimescu, de la baza lunară România, nu au mai intervenit date noi, dar se aşteaptă, de la o oră la alta, comunicatul experimentatului anchetator Ilie Mălureanu, însărcinat cu elucidarea acestui caz...” Mălureanu se posomoră nițel şi, vârându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare, se grăbi spre stația de electromobile. Se instală într-unul şi, programându-i indicativul Inspectoratului, se lăsă din nou furat de gânduri. „Nu, e limpede!” monologa el. „Un accident e inexplicabil, dar crima e exclusă! Nici unul din membrii Coloniei lunare nu depăşeşte vârste de 31 de ani; nici unul nu s-a născut mai devreme de 2000... Au crescut cu toții într-un climat, într-o societate cu un nivel de educație superlativ, bazat pe principii care exclud cu desăvârşire geneza unui criminal... Iar un dezechilibrat, un paranoic pe Lună, cu mijloacele de testare actuale, e cu desăvârşire exclus!”

*

Angajându-se pe una din uriaşele bucle suspendate ale autostrăzii de penetrație în noul centru civic, electromobilul gonea fără zgomot, părând că vrea să concureze zborul tăcut al unei aerodine azurii ce aparținea serviciului de supraveghere a circulației. Colonelul Mălureanu introduse o fisă în blocul alimentar al vehiculului şi luă grijuliu în palme

recipientul cu cafea fierbinte şi aromată. O bău cu înghiţituri mici, urmărind distrat împletirea fantastică a căilor de acces spre uriaşele blocuri cilindrice.

— Bună dimineaţa! Vă rog să programaţi maşinii o viteză superioară, corespunzătoare traficului. Mulţumesc! Chipul tinerei agente de circulaţie - aflată probabil în aerodina ce-l însoţise o vreme - dispăru de pe ecranul monitorului tot atât de rapid precum apăruse. Mălureanu se conformă oftând, cu toate că suporta destul de greu vitezele la sol. Abia acum vedea mulţimea maşinilor în mişcare ce îl înconjurau. Cu ochii pe trepidaţia luminoasă a computerului de bord, colonelul îşi continuă monologul interior:

„Şi iată-mă în timpul pe care tânărul locotenent Ilie Mălureanu încerca să-l ghicească... Îl imaginam fantastic şi credeam în el; Adevărul e că realitatea e mult mai fantastică decât puteam admite atunci... Am îmbătrânit prea repede? Poate. Oamenilor le place să-şi parcurgă amurgul cu zestrea timpului lor. În 1993 n-aş fi crezut pentru nimic în lume că, în anul de graţie 2031 nu voi avea în apartamentul meu vreun aparat de televiziune în relief, doar pentru că nu vreau acest lucru. Mda... Toate s-au schimbat şi mai ales tineretul. Copiii ăştia sunt mai arătoşi, mai inteligenţi şi mai activi decât cei din generaţia mea. Dar, mai ales, sunt energici. Şi asta, poate, unde au moştenit atâtea probleme de rezolvat - poluarea, avalanşa informaţională, câte altele, sau poate sunt totuşi materializarea efortului nostru de a le da un profil moral mai frumos, de a-i face să înţeleagă că munca e

singura poartă spre viitorul lor, spre viitorurile celelalte... Iar printre tinerii aceştia nu mai există urmaşi ai celor care-şi plimbau, obtuzi şi indiferenți, acum patruzeci de ani, tranzistoarele, de dimineața până seara, prin cafenele şi pe bulevarde... De aceea, nu cred că Dragomir a fost ucis; dar dacă totuşi mă înşel, înseamnă că am dat de singura crimă perfectă din cariera mea. Ei, am ajuns!" Colonelul Mălureanu aşteptă glisarea portierei, apăsă pe rombul cu inscripția LIBER şi coborî greoi, îndreptându-se spre ascensoare. Colegi mai tineri sau mai în vârstă îl salutau reverențios, dar el le răspundea mai distrat ca de obicei. În liftul rapid ce îl purta spre biroul său de la etajul douăzeci şi doi, răspunzând senzației de gol care-i răscolea stomacul, murmură înfundat: „De ce naiba progresul ăsta înseamnă neapărat viteză?"

— Ați spus ceva, domnule colonel? îl întrebă respectuos un bărbat în civil, înalt, spătos, pe care Mălureanu îl ştia ca fiind cel mai bun specialist al serviciului de evidență.

— Nu, nu spuneam ceva anume. Mă gândeam la ritmul în care trăim şi...

— Desigur, aveți probleme cu cazul Irimescu; ştiți - se scuză căpitanul -, noi am căutat să vă dăm în timp util datele solicitate, dar ce putem face mai mult? Toți cei de la baza lunară par, cel puțin, curați ca lacrima. Liftul se oprise, iar uşile glisară fără zgomot. Mălureanu, înainte de a păşi peste prag, se întoarse către celălalt, frecându-şi distrat bărbia cu degetul arătător:

— Ce să zic, căpitane? Cred că e pentru prima dată când mă bucur de lipsa probelor. Absența unui antecedent negativ cât de minuscul m-a împiedicat să mă opresc la cineva anume, variantă care, în situația de fapt, lipsită de indicii, m-ar fi pus în situația de a prezuma vinovatul, fără motive prea temeinice. Mai mult - sfârşi râzând colonelul -, nu va trece multă vreme şi compartimentul dumitale de evidență a infractorilor voluntari va fi desființat, ca lipsit de motivație! La revedere... Ajuns în biroul său, Mălureanu se instală în fotoliu şi îşi aprinse prima țigară a zilei de lucru care începea. Era unul din puținii lucrători ai Inspectoratului care mai păstrau acest năravş şi, cum ceilalți priveau fumatul ca pe o curiozitate, nu şi-l îngăduia decât în liniştea biroului său. Scoase dintr-un sertar filele alb-albăstrii ale raportului, o luă pe ultima şi o rulă pe tamburul maşinii de scris, grijuliu, uitând ca-ntotdeauna că plasticul nu se şifonează. Înainte de a dicta încheierea, citi ultimele fraze: „...În această ordine de idei, în absența mobilului şi în circumstanțele unor alibiuri certificate de memoria aparaturii electronice de control a activităților, specifică coloniilor extraterestre, exclud ipoteza unui act criminal. Dimpotrivă, având în vedere elementele care exclud, pe de altă parte, posibilitatea unui accident fără o cauzalitate evidentă, lipsit de orice fel de urmă materială, socotesc că dispariția lui Dragomir Irimescu a fost în mod deliberat, conştient, realizată de el însuşi.” Colonelul mai trase un fum din

țigară, apoi o strivi într-unul din colțurile scrumierei, nițel înciudat:

— Şi-aşa, tot mortu' e vinovat!... Din partea dreaptă a biroului, bâzâitul televideofonului îi atrase atenția, întovărăşit de sclipirea verde a semnalului de apel. Acceptă legătura, pe ecran apărând chipul delicat al dispecerei de la „Informații":

— Bună dimineața, domnule colonel!

— Bună, domnişorico! Ai vreo scrisorică de amor pentru mine? glumi el.

— Aveți o... aveți o comunicare de la baza lunară România, răspunse fata fâstâcindu-se puțin, fapt care-l înveseli pe Mălureanu. V-o expediez... Aproape imediat ce luminiscența ecranului se pierdu într-un punct efemer, teleimprimatorul îi puse colonelului la îndemână mesajul fetei, imprimat - cum putea să fie altfel? - pe un fond roz-pal. Îl parcurse concentrat şi sfârşindu-l, aproape fără pauză, se aplecă deasupra maşinii de scris, dictând molcom, ca pentru un proces-verbal oarecare:

— Dosarul se clasează, în urma reapariției biofizicianului Dragomir Irimescu, care, comițând un act de indisciplină potrivit regulamentelor de serviciu, prin neanunțarea ultimei sale teme de cerecetare, a realizat experimental deplasarea unidirecțională în timp, descoperire cu implicații nebănuite, nouă manifestare excepțională a geniului creator românesc. Colonelul Mălureanu tăcu, purtându-şi privirea dincolo de fereastră, peste panorama fantastică a

oraşului nou care strălucea urcând cu toată ființa lui, rigidă şi animată în acelaşi timp, spre Soare.

Textele preluate de pe http://www.hgwells.ro fac parte din volumul **Tactică şi strategie**

Ilustraţia copertei: reproducere după un tablou de Sergiu Nicola
Macheta copertei: Dorin Davideanu
© Marcel Luca şi Editura Marineasa
ISBN 973-9496-27-X

EDITURA MARINEASA
TIMIŞOARA, 1998

Eseu civil despre soldatul SF [1]

Dintotdeauna războinicul, purtătorul de arme letale, într-un termen generic modern - soldatul, a fost descris, cântat şi ilustrat cu admirație înspăimântată de marii artişti ai lumii.

Fascinația ce o exercită această profesie coercitivă sau nimicitoare, după caz, de-alungul istoriei, nu a slăbit nici astăzi, când uniformele care o reprezintă nu mai au fastul impunător de altădată, înfățişat de pildă în lucrarea măiastră a lui Leonardo da Vinci, Il Condottiere.

Dimpotrivă, percepția forței distructive pe care o exhibă uneltele pe care le mânuieşte această meserie, explică interesul cu care-i sunt priviți reprezentanții, în artistică proiecție virtuală, în literatura şi filmul de science-fiction.

Într-o primă observație generală, se poate afirma faptul că soldații SF cei mai performanți sunt lipsiți de viață personală, privată.

În afara misiunilor de luptă în care-şi dovedesc calitățile programate, ei sunt conservați în diferite forme de stază (congelați, adormiți, etc), sunt conectați

[1] Eseu publicat pe http://www.helionsf.ro/

la felurite surse de energie pentru realimentare sau sunt supuşi la sofisticate procese de "tunare", prin care li se încorporează unele dispozitive defensive sau de atac.

În producțiile cinematografice în care diferiții terminatori îşi manifestă talentele marțiale, tradiționala vocație soldățească de a face sex în condiții de ambianță ostile, este ignorată aproape cu desăvârşire.

Potența mârzacului din Hanatul Crimeei, a cazacului de pe Nipru sau de pe Don, a ienicerului otoman sau a ostaşului sovietic eliberator, vie încă în memoria remanentă a multor popoare, nu are rezonanță în cultura SF occidentală, prototipul soldatului fiind aproape asexuat, precum al îngerilor domnului Andrei Pleşu, în pofida ornamentației masculine cu care-l înzestrează autorii şi îl vizualizează regizorii de film contemporani.

Atunci când ies din tipicul consacrat al celibatului cazon, eroii îşi vădesc tendințele deviante însoțindu-se cu fiice ale altor specii, non-umane, precum clonele cyilone din străvechiul serial Battlestar Galactica sau felinele Na'vi din recentul film Avatar, prosper în box-office doar datorită efectelor speciale asigurate de formatul în IMAX 3 D.

De regulă, indiferent de sofisticarea armamentului din dotare, soldatul SF devine tot mai vulnerabil pe măsură ce numărul camarazilor săi e mai mare.

Şansele de a fi învingător absolut sunt maxime atunci când acționează singur, rănit, dezarmat,

amnezic, drogat, otrăvit, amputat, decorporalizat şi-n plus mai e degradat, proscris, cvasimisogin, paranoic sau autist.

El este inevitabil câştigătorul jocului cu sumă zero, dar numai dacă are funcția de personaj principal.

O altă constantă este încrâncenarea. Fizionomia standard a militarului SF este, cu precădere, imobilă sau, în cel mai bun caz, mohorâtă, preocupată de împlinirea impecabilă a sarcinilor profesionale ce-i incumbă.

Profilul pastelat al soldaților din Wermachtul german povestiți de Sven Hassel în cărțile sale, e aproape de negăsit între trupeții viitorului, iar cel al bravului soldat Svejk, zugrăvit de Jaroslaw Hasek, lipseşte cu desăvârşire. Pentru scenaristul modern, descrierea unui infanterist stelar bonom, care să-şi poreclească generalul: "Bese-n cizme", este o imposibilitate de natură structurală.

Apoi, în panoplia cazonă a personajelor SF nu se mai regăseşte cel care întruchipa, în literatura clasică, instituția locotenentului de garnizoană, acel tânăr romanțios, galant, îndrăgostit, aventuros, petrecăreț sau poate, dintr-un resentiment ascuns al romancierului, răzbunător.

Ar fi şi greu să mai supraviețuiască în noile condiții impuse de remodelarea biotehnologică a militarului din viitor. Prin absurd, el ar mai putea fi resuscitat în următorii termeni:

"Petrecerea era în toi când toți senzorii tânărului locotenent îl avertizară că este în vizorul radar al

doamnei Colonel. Întoarse silențios capul 40 de grade spre dreapta şi-şi focaliză privirea spre ea, scanând-o instantaneu în infraroşu. Pe retina ochiului stâng vizualiza cifrele verzui ale azimutului şi distanței, suprapuse caroiajului portocaliu de încadrare a țintei, în timp ce cu celălalt ochi înregistra subliminal codul de acces în dormitorul din care domnul Colonel va lipsi la noapte, fiind de serviciu pe Puntea de Comandă a distrugătorului spațial..."

Cultura soldatului SF pare suficient de restrânsă pentru a-i asigura eficiența în serviciul comandat, dacă aprecierea se face în funcție de frecvența şi mărimea traficului comunicațional ce i se pune în cârcă.

Astfel, replicile sale de bază sunt de genul: "Activez secvența de declanşare a focului!", "Scutul energetic frontal a scăzut la 30%!", "Inamicul a ratat gaura de vierme!" sau "Am terminat muniția. Mai dă-mi nişte grenade de 100 kilotone!"...

Accidental (fără a se forța nota, pentru a nu fi refuzată de cititor/spectator), ofițerii de rang superior vădesc un orizont cultural ceva mai larg, citându-i în toiul faptelor de război, cu câte-o sentință doctrinală, pe teoreticienii militari Sun Tzu sau Karl von Clausewitz.

Dacă filmele genului sunt populate, de regulă, de bărbați convingători prin masculinitatea lor (precum Arnold Schwarzenegger, Jean-Claude van Damme, Kurt Russel, etc), femeile se împart în două categorii opozabile: una în care, la îndemnul "Zoe, fi soldată!", sunt protagoniste urâțelele cu deficit de cromozom

feminin, şi alta, în care exultă dive cu forme generoase ce nu le împiedică, nicidecum, la executarea celor mai neverosimile cascade gimnastice.

Arsenalul viitorului este imaginat, în exclusivitate, monstruos ca mărime. Armele portabile au, de obicei, dimensiuni considerabile, presupunându-se că miniaturizarea va fi prohibită în exerciţiile de design ale urmaşilor lui Kalaşnikov, Colt, sau Smith & Wesson.

Garderoba militarului SF, încazarmat la sol sau îmbarcat pe crucişătoare spaţiale, este inspirată, aproape în exclusivitate, din ţinuta ţeapănă şi austeră a juncherilor germani ai Kaiserului Wilhelm al II-lea, de pe la sfârşitul secolului XIX.

Pe teatrele de război, ea se mai diversifică, adăugând pelerine, cuirase, platoşe şi căşti medievale, spre a le asorta cu spadele-laser din dotarea butaforică.

Excedând grăunţele de grâu mestecate în timpului marşului de soldatul roman, mămăliga dorobanţului român sau caşa ostaşului sovietic, hrana luptătorilor stelari este mai diversificată, graţie instalaţiilor de reciclare a apei şi deşeurilor fiziologice de la bordul navelor spaţiale, care oferă prin automatele de distribuţie licori energizante, violent colorate, sau terciuri vâscoase foarte nutritive.

În funcţie de structura de caracter a autorilor sau a cererii de piaţă, energia belicoasă a soldaţilor SF este descărcată în războaie de cucerire, expediţii de colonizare, apărarea Pământului strămoşesc de

ticăloase invazii extraterestre, exterminarea unor creaturi godziliene, mutante, clonate sau reîncarnări mitologice, descinderi ilicite din trecut sau viitor, acțiuni de poliție militară în cazuri de dezastre naturale sau pandemii devastatoare, ş. a.

Un corolar al tuturor creațiilor cu tematică războinică este caracterul implicit de avertisment.

Coroborând teza străveche ce susține că războiul reprezintă un element constant şi necesar al dezvoltării civilizației umane, cu dimensiunile apocaliptice pe care i le poate determina tehnologia viitorului, creatorii SF par să sugereze, prin exacerbarea consecințelor ipotetice, că e timpul ca Omenirea să renunțe la aserțiunea ingenioasă, dar prea periculoasă, de-acum, potrivit căreia "Si vis pacem, para bellum!"[2]

[2] "Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război!"